

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERPENTS
OF SKY AND
FLAME
REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A decorative border made of intricate black floral and leaf patterns, framing the title text. The border is composed of four corner pieces that meet at the top, bottom, left, and right edges.

SERPENTS OF SKY VE FLAME

BİERCİLzSs DRAGONS BİRİNCİ
KİTAP

RE BECCA F KENNEY

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazan Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Birinci Baskı: Nisan 2024

Kenney, Rebecca F.

GÖKYÜZÜ VE ALEVİN YILANLARI / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

Kapak resmi Ann Fleur'a ait

OceanofPDF.com

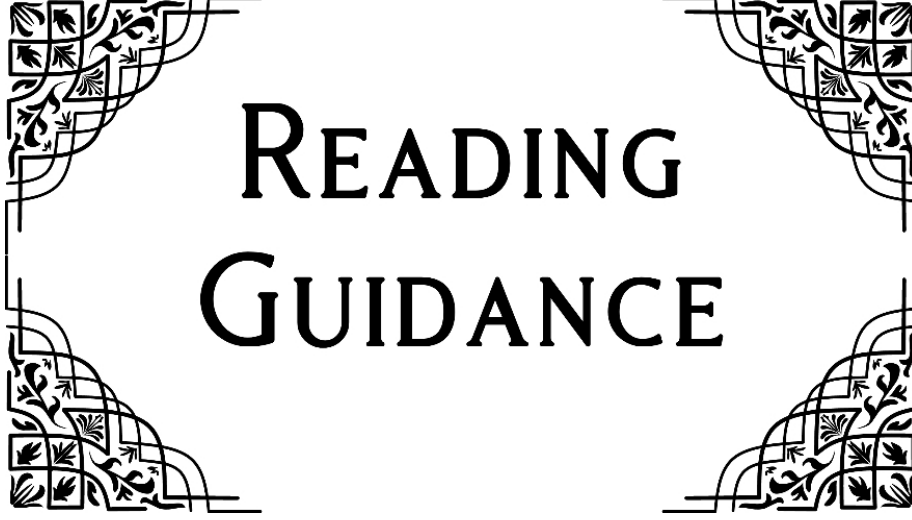
PLAYLIST

ROGUE-Sonbaharın Şairleri
HOLD MY HEART-Lindsey Stirling, ZZ Ward SO
MUCH (FOR) STARDUST-Fall Out Boy
TROUBLEMAKER-Olly Murs, Flo Rida THE
FIGHT WITHIN-Memphis May Fire FIRE!-
Alan Walker
BLOOM-Aidan Bissett
İLK UÇUŞ-Henry Jackman KONTROLÜ
KAYBETMEK-Teddy Yüzüyor
DIRTY THOUGHTS-Chloe Adams FLAMES-
R3HAB, ZAYN, Jungleboi
BENDEN KALAN-Nick Lachey SHH...DON'T SAY
IT-Fletcher
TITAN-Scott Buckley
GEÇMİŞ HAYAT-Trevor Daniel, Selena Gomez
DRAGONWING-Cehennemden İki Adım
GEL VE BENDEN AL-Sun Heat
FORCE OF NATURE-Bea Miller CRUEL
SUMMER-Taylor Swift DARK SIDE-
EHLE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

READING GUIDANCE

Ölüm (aile ölümü dahil), vahşet, savaş, anksiyete, panik atak
Algılanan tecavüz tehdidi (yanlış anlama nedeniyle) Güvenli
bir kelime ile hafif rıza dışı oyun
Kısa süreli intihar düşünceleri
Üreme, hamilelik
İnsanı yutan ejderhanın kısa düşünceleri
(hafif vore-ish düşünceler ama gerçekten değil)

TELAFFUZ REHBERİ

Kyreagan: kai-REE-gahn, ("Ky" "gökyüzü" ile kafiyeli)
Serylla: seh-RILL-ah
Ouroskele: oo-ruh-SKEL
Varex: VAIR-ex Vylar:
Skylar ile kafiyeli
Vohrain: Vore-AIN
Ardun: ar-DOON Ianeth:
YAH-neth Ashvelon:
ASH-vell-on

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Sola doğru eğilip çenelerimden kontrollü bir sıvı ateş hattı püskürterek şehir duvarının bir bölümünü aydınlatırken yağmur kanatlarıma çarpıyor. Askerler silahlarını bırakıp kıvranıyor, dört bacaklı minik yaratıklar parıltının içinde çırpınıyor ve hızla taşın üzerine yığılıyor.

Ateşim bir merhamettir. İnsanların kullandığı alevden daha sıcak, sadece saniyeler içinde ölüm getiriyor. Hassas olduğumda, patlayabilirim taşlar küle dönüşür.

Hayatta kalanlar, Vohrain Kralı'na teslim olmak zorunda kalanlar için ölüm çok daha yavaş gelecektir.

Sağ tarafımdan gelen ağır bir kanat sesi dikkatimi çekiyor. Mordessa yanımda süzülüyor, altın kanatları benimkilerden daha geniş.

"Bir savaş daha, belki iki. Ve sonra eve," diyor Ejderha dilinde. "Eve, ödülümüz olarak Merrinwold Adalarına," diye cevap veriyorum.

"Çiftleşme mevsimi ve bunun sonucunda ortaya çıkacak yavrular için ihtiyacımız olan tüm yiyeceğe sahip olacağız." Altın rengi kirpiklerini bana doğru yavaşça kırıştırıyor.

Hissetmem gereken cevap sıcaklığını içimde arıyorum.

-Neşenin, uyumun dalgalanması. Söz verdiğim kişi için en fazla dostluk ve hoş bir sadakat duygusu uyandırabilirim. Bu kadarı yeterli.

Bu yeterli olacaktır.

Bir rüzgâr ikimizin de üzerinden geçiyor; kanatlarında beyaz lekeler olan, hızlanan siyah bir şekil. Kız kardeşim Vylar, şehrin surları boyunca kalan muhafızlara yakıcı ışık çizgileri nişan .

"Birbirinizi süzmeyi bırakın ve başına dönün," diye öğüt veriyor.

Yakındaki bir hava gemisinden fırlatılan asit bombasından kaçınarak alçalıyorum.

Bu savaşı burada, Guilhorn'da bitirmeli ve ardından başkenti ele geçirip Elekstan Kraliçesi'ni teslim olmaya zorlamak için bir kez daha acı çekmeliyiz. Haftalar önce teslim olmasını bekliyorduk ama gururu tahmin ettiğimizden daha zorlu. Katletmemiz için halkından sürüler gönderdi. Şimdiye kadar, neredeyse hiç kimsesi kalmamış olmalı. erzak ya da silah. Ne tür bir hükümdar kendi ulusunu bu şekilde yok eder?

Vohraynalı müttefiklerimiz kayıplar verdi ve klanım iki ejderhanın ölümü. Ama Elekstan birliklerini yüzlerce katlettik.

Sadece biraz daha, sonra kazanacağız. Biraz daha ve babama verdiğim yemin yerine gelecek. Artık savaş ya da öldürmek yok. İnsanların Mordessa'nın şimşeklerinde kömürleşmiş böcekler gibi dans etmesini ya da Vylar'ın yoğun ışınları altında dumana dönüşmesini izlemek yok artık.

Bu savaşı kazanmaya en çok dışı ejderhalar niyetli. Neyin tehlikede olduğunu biliyorlar - ırkımızın hayatta kalması. İlkel bir aciliyet onları her savaşta teşvik etti ve onları suçluluğun ötesinde, zorunluluk ve korkunun vahşetle harmanlandığı bir yere taşıdı. Bunun gerçekleşmesini izledim ve hepimizin tekrar eve döndüğü ve yok olma korkusunun artık onları yönlendirmediği günü özlemle bekledim.

Vylar gökyüzünde yükseliyor ve Ejderha dilinde emirler yağıdırıyor. Vohrain ordusuyla baş irtibat görevlisi o ve hangi hamleleri yapmamız gerektiğini biliyor. Ben de savaş toplantılarına katıldım ama Kemik-Kral'ın ilk çocuğu olmama rağmen, kız kardeşimin kafası savaş için daha iyi çalışıyor, bu yüzden bu seferde liderliği o aldı.

İlerideki dumanın içinden kırmızı-siyah büyük bir ejderha fırlıyor. Grimmaw, Kemik-Kral'ın annesi, benim büyükannem. Klanımızın en yaşlılarından biri ve ara sıra kuyruğunda ve kanatlarında ağırlar olmasına rağmen hala zorlu bir savaşçı. Babam da ölmeden önce ondan bir kemik yemini almıştı... ama babamın kemiğinin parçasında hangi sözün yaşadığını ona hiç sormadım. boynuna taktığı omurga.

"Guilhorn düştü," diyor Mordessa ve benim yanımda gezinerek. "Kalenin en yüksek kulesi siyah bir bayrak taşıyor."

"Şerefsizliğin ve karanlık bir günün işareti." Başımı eğiyorum, vücudumu bir rahatlama kaplıyor. "O zaman bitti. Belki de Kraliçe sonunda teslim olur ve başkente karşı topyekûn bir savaştan kaçınabiliriz."

"Belki de-" diye başlıyor Grimmaw ama devam edemeden vücudundan bir spazm geçiyor. Sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi çenesi bir an için açılır.

Sonra düşer. Kanatlar gevşek, boyun , kuyruk hareketsiz... düşüyor.

Peşinden dalıyorum ama gözüme büyük bir altın şekil çarpıyor. Önce Mordessa'nın Grimmaw'ı yakalamama yardım etmek için daldığını düşünüyorum ama sonra onun da bilinçsiz bir şekilde yere çakıldığını fark ediyorum.

Grimmaw bir binaya çarpar ve tuğla yağmuru altında sokağa yuvarlanır. İnsanlar çığlık çığlığa olay yerinden kaçır, ancak Mordessa'nın altın gövdesi yere çakılırken birkaçı hemen ezilir. Kanatlarından biri üç çürük binayı yerle bir eder ve birbiri ardına devrilmelerine neden olur.

Büyükannem ve Vaat Edilmiş'imın arasına iniyorum. Bir kükremeyle insanları geri çekilmeleri için uyarıyorum ve dağılıyorlar.

Grimmaw'a döndüğümde, en çok korktuğum şeyi görüyorum; açık çenesinden süzülen dumanlı bir yılan. Gökyüzüne doğru kıvrılıyor ve ben haykıramadan gözden kayboluyor.

Mordessa'ya doğru döndüğümde onun ruhunun da gittiğini görüyorum, yılan gibi bir altın sisi. Bir zamanlar müreffeh Guilhorn şehri olan yanan binaların ve tüten kulelerin gürleyen kaosunda kaybolmadan önce yükseğe tırmanıyor.

Gece gökyüzünün gölgesinden, birbiri ardına düşen daha fazla ejderha görüyorum, pulları parlıyor, boyunları ve kuyrukları gevşek, kanatları garip açılarda. Her çarpışmanın sesi şehirde yankılanıyor. Her ağır beden için sağır edici bir *gümbürtü*. Yıkılan binaların gürültüsü, ölümün sarsıcı gücüyle yeryüzünün sarsıntısı.

"Kyreagan!" diye haykırıyor kardeşim Varex, sesi keder ve dehşetten gergin. Varex, Vylar ve ben aynı kuluçka mevsiminde doğduk - ejderhalar arasında nadir bir durum. "Kyreagan, neler oluyor?"

Bir felaket. Dünyanın sonu. Sesim çalışmıyor, zihnim düşünce üretmiyor.

"Kyreagan!" Bu Ashvelon, bölüm liderlerimizden biri, donma ateşi yeteneğine sahip koyu gri bir ejderha. "Prensime, burada yerde kalamayız. Gelin. Uçmalıyız."

Onun ısrarıyla ve kardeşimin çivili kanat ucunun dürtmesiyle, yakındaki bir binaya tırmanmak ve çatısından havalanmak için enerji topladım benim ağırlığım altında parçalanmadan önce. İnsan yapıları, tıpkı bedenleri gibi, dayanıksız ve kırılgandır.

Ashvelon, Varex ve ben birlikte üçgen şeklinde yükseliyoruz. İrtifa kazandıkça şehrin en yüksek kulesini görüyorum - Grimmaw'ın bahsettiği, teslim bayrağını taşıyan kule.

O bayrak direğinde şişlenmiş, metal çivisi kanıyla ıslanmış olan kız kardeşim. Vylar'ın cesedi kulenin dik koni şeklindeki çatısını kaplıyor, siyah Kanatlarını kırmızı kiremitlere doğru açmış. Kanatlarındaki beyaz lekeler yansıyan ay ışığı gibi parlıyor.

Varex ve ben aynı anda kükrüyoruz, benim ağzımdan kırmızı ateş, onunkinden ise siyah boşluk büyüğü fışkırıyor. Varex'in yaydığı boşluk küresi doğrudan yakındaki hava gemisine doğru uçuyor, tüm gemiyi içine çekiyor ve kendi üzerine patlıyor.

"Dişiler," diyor Ashvelon. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Ama ne Varex ne de ben henüz ilk çiftleşme sezonumuzu geçirmediğimiz. Irkımızın dişileriyle yaşlı erkeklerin sahip olduğu bağa sahip değiliz.

"Hissedemiyoruz," diye hırıliyorum ona. "Konuş! Neler oluyor? Bu savaşta dişileri hedef alan bir büyü mü var? Klanın geri kalanına geri çekilmelerini söylemeli miyiz?"

Ashvelon'ın mavi gözleri irileşmiş, donuklaşmıştı. "Artık çok geç. Onlar çoktan öldü."

Karnımda daha fazla ateş biriktiğini hissedebiliyorum. Ateş ve panik. "Bütün kadın savaşçılar öldü mü?"

"Sadece savaşçılar değil." Ashvelon'un kanatları yavaşça çırpılırken, ses tonuna yıkım damgasını vurdu. "Hepsi. Her yaştan, her dişi ejderha, her yerde."

Varex, "Ne oluyor lan?" diye haykırır.

Her yaştan her dişi ejderha, her yerde.

Kanatlarımı çırpıyorum, havaya karşı büyük darbeler, beni daha yükseğe, daha yükseğe itiyor. Ejderhaların geri kalanı beni takip ediyor, yanan, yenilmiş şehirden uzaklaşıyorlar.

Eskiden olduğumuz sayının yarısıyız. Hepsini hızlıca tanıyorum, gözlerim karanlığın içinde geziniyor, her ejderhanın çene sivri uçlarını ve dirsek mahmuzlarını buluyorum. Hepsi erkek.

Ashvelon haklı.

Çenesi hepimizden daha sivri olan yaşlı bir ejderhaya dönüyorum. "Bunu hissettin mi? Bu doğru mu? Hepsi-"

"Evet, Prensım." Ağlıyor, büyük gözyaşları pulları boyunca yuvarlanıyor ve burnundan damlıyor. Daha önce ağlayan başka bir erkek görmemiştim. Ejderhalar arasında gözyaşları en büyük kederler için saklanır.

İrkımızın bütün dişileri öldü. Ve çiftleşme sezonuna sadece bir hafta kala.

Bu asla planın bir parçası değildi. Vohrain hiçbir zaman onların düşmanların böyle yıkıcı büyüler yapabildiğini bilmiyordum. Eğer bilseydik, babam bu ittifakı asla kabul etmezdi. Bu yanlış, bu olamaz, bu bir kabus, dünyanın sonu-

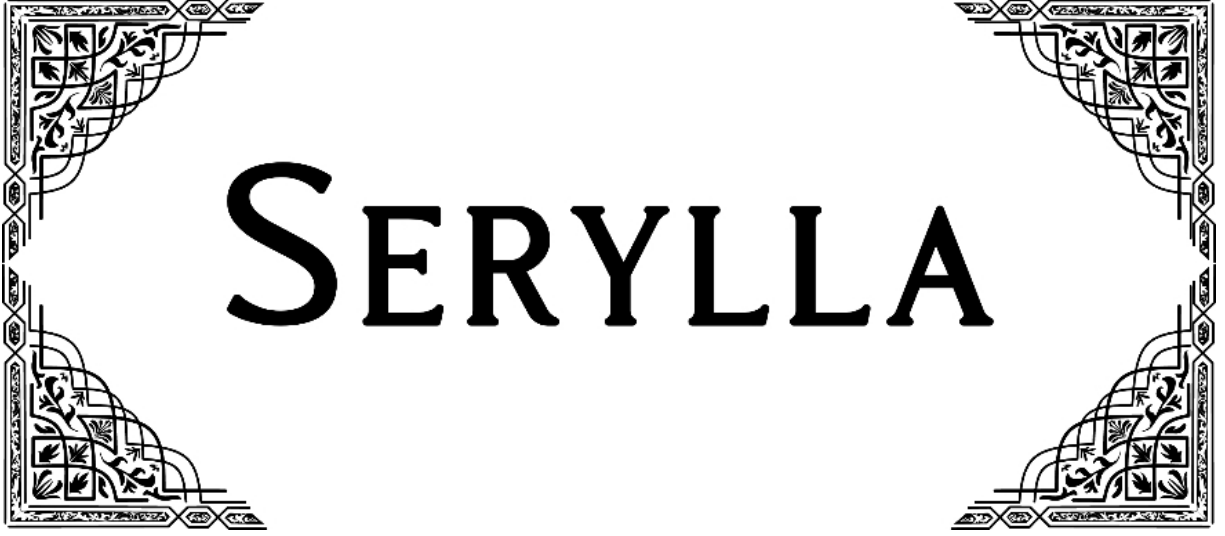
"Kyreagan." Varex kanat ucunu benimkine sürtüyor. "Biz ne yapıyoruz ne yapacaksın?"

Öfkem yavaş kıvılcımlanır, ama ateşlendiğinde sıcak ve öfkeli bir şekilde yanar. I

Şimdi hissedebiliyorum, göğsümde çalkalanıyor, her sinirim boyunca alevleniyor.

"Bundan kimin sorumlu olduğunu belirleyeceğiz," diye duyuruyorum diğer ejderhalara, hırıltım gökyüzünde yankılanıyor. "Ve bizden alınanı onlardan alacağız."

OceanofPDF.com

"Bu hamur işlerini kendim yaptım. Bir tane ister misiniz?" Üzerine şeker serpilmiş kabarık şekerlemeyi kaldırıp yatakta oturan savaşçıya uzattım.

Sargılı parmaklarına bakıyordu, ama bana baktı, gözleri külle kaplı bir yüzdeki kömürler gibi yanıyordu. "Teşekkür , Prenses. Kusura bakmayın ama kendimi hamur işi yiyecek kadar iyi hissetmiyorum."

"Belki sonra? Kendimi kötü hissettiğimde tatlı bir ikram beni her zaman neşelendirir.

yat." Hizmetçimin taşıdığı sepetten narin bir keten peçete çıkarıp yatağın üzerine, onun yanına seriyorum. Böreği peçetenin tam ortasına koyuyorum ve şekerli yüzeyinin en iyi şekilde görünmesi için hafifçe çeviriyorum.

Savaşçı bir kahkaha atıyor ya da atmaya çalışıyor ama aniden boğuluyor ve öksürüyor, elime koyu bir kan sıçırıyor. Kan böreğin üzerinde.

Bir an için hepimiz donup kaldık; hizmetçim, savaşçı ve kanlı elimle ben. Korumalarımın her biri bir adım öne çıkıyor.

Bir parmağın pasta kabuğunu delmesi gibi, parlak yüzeyim buruşuyor. Bunun olduğunu hissediyorum - parlak, cesaret verici gülümseme dudaklarımdan soluyor, çılgınca neşeli kaplama gözlerimden eriyor.

"Özür dilerim, Majesteleri," diye mırıldandı savaşçı.

"Bu benim hatam," diyorum sıkıca. "Bu aptalca bir fikirdi. Al, dinlenmelisin." Yatağın üzerindeki böreği kaldırıyorum, battaniyeyi geri çekiyorum ve yastıkları ona yaslanabileceği şekilde düzenliyorum. "Bu senin bir emrin.

Prensese."

Asker sırtını yastıklara yaslıyor ve ayaklarını yatağın içine doğru sallıyor. Ayaklarının ne kadar kirli olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. "Norril, bana şu leğeni getir."

Korumam hemen itaat ediyor ve leğeni savaşçının yatağının yanına koyuyor. Bakışlarım hamur işi sepetini kaplayan kalın kumaşa takılıyor. Tam da ihtiyacım olan şey. Bezi çekip ve tatlıları bir kaosun içine yuvarlıyorum. Bezi leğenin içinde ıslattıktan sonra savaşçının ayaklarındaki kiri silmeye başlıyorum.

Çalışırken ona sessizce "Tatlılar annemin fikriydi," diyorum. "Ben iyi bir aşçıyım ve asker hastanesinde en güzel elbisemle dolaşmamın moral açısından iyi olacağını düşündü. Güzel bir yüz ve biraz pişmiş ürün. Daha iyi bilmeliydim."

"Fena fikir değil," diye hırıldıyor. "Yaralıların çoğu tatlılardan memnun olacaktır... ve güzel yüzlerden."

"Ama doktorun fark ettiğinden daha kötü yaralanmışsınız, değil mi?" Tekrar korumalarıma dönüyorum. "Norril, hemen bir doktor ya da daha iyisi bir şifacı bul."

"Deneyebilirim Prensese," diye cevaplıyor Norril. "Ama kuzenim bugünlerde şifacıların az olduğunu söylüyor. Çoğuna yanık koğuşlarında ihtiyaç varmış."

Ses tonu kalbimi ürpertiyor. Yanık koğuşlarından geçmedim ama oradan çıkan kadın ve erkekleri gördüm, doktorların ilaçlarına ya da şifacıların sihrine rağmen kalıcı yaralar. Yara izleri sadece ateşten de değil. Buz ejderhalarından gelen don yanıkları var, asit yanıkları var.

Zehir kusan ejderhalar, karanlık enerji kusan ejderhaların boşluk yanıkları. Ve boşluk yanıkları olanlar şanslı olanlardır. Derler ki, eğer biri bir boşluk büyüsü küresiyle tam olarak vurulursa, onun merkezine çekilir ve sonsuza dek yok olur.

Ejderhalar savaşa sadece altı hafta önce katıldı ve Vohrain'le olan savaşı kaybetmemizin sebebi onlar. Vohrainian kralı

o canavarlarla ittifak kurduk, yenildik. Annem bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydı. O ve Yüce Büyücü gizli bir silah üzerinde çalıştıklarını iddia ediyorlar, savaşın gidişatını Elekstan'ın lehine çevirmenin bir yolu. Ama biz ölmeye devam ediyoruz.

Biz ölmeye devam ediyoruz diyorum ama onlar ölüyor. En güçlü vatandaşlarımız, savaş makinesine besleniyor, yataktaki bu savaşçı gibi dişlileri arasında eziliyor, Sanki Ölüm soğuk kaburga kemiklerine dokunuyormuş gibi nefesi göğsünde tıkırdıyor.

"İkiniz de gidip bir doktor, bir şifacı, kimi bulabilerseniz arayın," diye emrediyorum muhafızlarıma. "Yanınızda birini getirmeden geri dönmeyin. Acele edin!"

"Ama Majesteleri, bizim görevimiz sizi korumak," diye itiraz ediyor Norril. "Hemşirelerden biri-"

"Etrafına bak Norril. Bu koğuştaki iki hemşire var, ikisi de başka hastalarla meşgul. Bana bir şey olmaz. Buradan ayrılmayacağım, söz veriyorum. Şimdi git!"

Korumalarım aceleyle uzaklaşıyor, yaralı savaşçının öksürük spazmıyla daha da hızlanıyorlar. Kirli bezi durulayıp sıkıyorum ve kanlı avucunu silmesi için ona uzatıyorum.

Bu sefil savaşın on yedi ayı boyunca birçok kez kendimi çaresiz hissettim ama hiçbir zaman şimdiki kadar çaresiz hissetmemiştim.

Omzumun üzerinden hizmetçim Parma'ya bakıyorum. Bembeyaz kesilmiş ve her an bayılacakmış gibi görünüyor.

"Parma, git ve hamur işlerini isteyebilecek herkese dağıt," diyorum ona. "Ben onunla kalacağım."

Başını sallıyor ve yaralı yataklarının arasındaki koridorda aceleyle ilerliyor.

Tam tekrar öksürmeye başladığında savaşçıya dönüyorum. İçgüdüsel olarak eline uzanıyorum ve o da minnettar bir çaresizlikle benimkini kavırıyor.

"Keşke ne yapacağımı bilseydim," diye fısıldıyorum. "Sana nasıl yardım edeceğimi." Cevap vermiyor. Nefes almakta zorlanıyor.

Acele et, Norril. Acele et, lütfen acele et.

Keşke sihrim olsaydı. Keşke bu adamın göğsüne dokunabilseydim ve vücuduna şifa enerjisi yayabilseydim, kan damarlarını sakınleştirebilseydim, kaslarını gevşetebilseydim, iç yaralarını durdurabilseydim, spazm geçiren ciğerlerini rahatlatılabildim.

"Bekle," dedim ona. "Dayan. Yardım geliyor."

Ama kaskatı kesilmiş, gözleri kocaman, vücudu kamburlaşmış ve hava almak için zorlanıyor. Parmakları çılgınca bir güçle benimkileri eziyor.

"Yardım edin!" Bağıyorum. "Burada bir hemşireye ihtiyacımız var!"

Ama az önce bu koğuştta gördüğüm iki hemşire bir şey almak için ayrılmış olmalı. Ben, Parma ve yaralı askerlerden başka kimse yok.

En yakın yataktaki kadının bilinci yerinde değil gibi görünüyor.

Diğerleri çağırma cevap veriyor. Belki de ölüm onlar için sıradanlaşmıştır ya da belki de başkalarına yardım edemeyecek kadar yorgun ve kederlidirler.

Savaşçının elimi tutuşu gevşiyor. Ona baktığımda yastıklara yaslanıp gevşemişti. Ağzı gevşedi ve gözleri camlaştı, görmez oldu. Dudaklarının kenarından kan akıyor.

Öldü.

Koşan ayak sesleri duyunca dönüp baktım.

Onu kurtarabilecek bir mucize... Ama koşucu, kraliyet elçisi kıyafeti giymiş bir kız. Onu tanıyorum; annemin en sevdiklerinden biri, benden birkaç yaş küçük, belki on altı yaşlarında.

"Prenses!" diye soluk soluğa bağıyor. "Herkes öğrenmeden önce size bunu sessizce söylemek için gönderildim - savaş bitti."

Bunun bildiğim halde midem bulanıyor. "Kaybettik." "Evet. Ejderhalar ve Vohrainianlar dün gece Guilhorn'u aldılar ve buraya doğru geliyorlar. Kraliyet Muhafızları başkentte son bir direniş ama-

"Zafer için hiç umut yok." Yavaşça nefes alıyorum, savaşçının ölümüyle, krallığının düşüşüyle ve geleceğimin belirsizliğiyle tek bir nefeste başa çıkmaya çalışıyorum. Vücudumdaki her sinirin gerildiğini hissedebiliyorum.

"Annen şehri terk etmeni ve güney sınırına gitmeni istiyor," diyor haberci.

"Artık çok geç. Bunu biliyor olmalı." Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kaçma zamanı geçen ay ya da geçen hafta olabilirdi. Eğer şimdi gidersek, ejderhalar

sınıra varmadan çok önce bizi yakalayacaktır. Ayrıca, Vohrainian kralı, eğer annem teslim olursa, bizi öldürmeyeceğine söz verdi. Sürgüne gönderileceğiz. uzak bir karakolda nöbet tutuyoruz, ama kaçmak zorunda değiliz."

Haberci endişeyle dudağını ısıırıyor ve sesini alçaltıyor. "Bu anlaşmanın artık masada olduğunu sanmıyorum Prenses. Görüyorsunuz, Yüce Büyücü öldü. Son bir büyük büyü yaparken öldü."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Ne yaptı o?"

"Emin değilim. Kraliçe tam olarak söylemedi. Ama düzinelerce ejderhanın gökyüzünden düştüğüne dair bir rapor duydum. Ejderha ordusunun yaklaşık yarısı birkaç dakika içinde katledilmiş."

"Siktir," diye fısıldadım. "Çok kızacaklar."

Haberci başını sallar. "İzninizle eve ailemin yanına gidiyorum. Ne olursa olsun, onlarla birlikte olmak istiyorum."

"Elbette." Parmaklarımın ne kadar kanlı ve kirli olduğunu hatırlamadan önce güven verici bir şekilde kolunu kavıyorum. Elim düşüyor ve ikimiz de onun beyaz kolunda bıraktığım izlere .

"Keşke kaçsanız, Majesteleri." Kızın gözlerinde yaşlar parıltıyor.

"Ejderhalar intikamcı bir ırktır. Seni öldürürler.

Yüce Büyücü yaptı."

"Başkente ulaşmaları ne kadar sürer?"

Ama soru dudaklarımdan , ejderha alarımının uzaktan gelen, uğultulu sesini duyuyorum. Korkunç gürültüsü odayı, şehri ve tüm gökyüzünü doldurana kadar sesi giderek artar. Başkentin üzerinde yüzen hava gemilerinden biri uzaktan ejderhalar gördü. Ejderhalar bizi ateş ve boşlukla, yıldırım ve buzla öldürmeye geliyor.

Parma çılgılık atıyor, sepetini bırakıyor ve bana doğru koşuyor. "Gitmeliyiz, Prenses!"

"Nereye gideceksin?" Çaresizce gülüyorum. "Her beni öldürecekler ve bir delikte saklanırken ya da panik içinde kaçarken ölürsem lanetleneceğim. Sen git, Parma. İkiniz de gidin!"

"Ama Ekselansları-" diye itiraz ediyor haberci kız.

Onunla tartışmaya çalışmıyorum. Yüce Büyücü'nün ölümünden ilham alan bir fikre kapıldım sanırım. , evet, ama o kanatlı orospu çocuklarından düzinelercesini de yanında götürmeyi başardı. Yakılmadan önce en azından *birini* alt , sanırım mutlu ölebilirim.

Eğilip ölü savaşçının alnına tek ve hızlı bir öpücük konduruyorum. Habercinin ve hizmetçinin ve yalvarışlarına aldırmadan nekahet koğuşundan hızla geçip arka kapıdan dışarı, kasvetli öğleden sonraya fırlıyorum. Bu sabah yağmur yağmıştı ama koyu, mavi-gri bulut kütleleri o zamandan beri yer değiştirdi ve ışık, puslu şeftali ve yarı saydam altın ışınları halinde aralarından süzülüyor.

Derme hastane koğuşları şehrin kuzeydoğu sınırı boyunca uzanıyor, böylece askerlerimiz surların içine getirilip hızla tedavi edilebiliyor. Kabarık pembe eteklerimi iki elimle kavıyorum ve

dış duvara doğru uzanan kaldırım taşları. Ejderha alarminin sesi azalır, görevi yerine getirilmiştir. Askerler bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, bağırarak talimatlar veriyor ya da emirleri tekrarlıyorlar. İçlerinden biri bana sesleniyor ama cevap vermiyorum.

Korkuluğa çıkan taş merdivenler inanılmaz derecede dar ve sabahki yağmurdan dolayı hâlâ kaygan. Zorlukla çıkıyorum, sallanıyorum ve neredeyse kenardan yuvarlanıyorum. Zirveye ulaştığımda zor nefes alıyorum ve serin öğleden sonra esintisine rağmen ensem terliyor.

Beynim tırmanış sırasında bir müzik tasarladı; trompetlerin ve yaylıların senkronize ihtişamı, bu şehrin son duruşuna bir marş. Keşke burada bir orkestram olsaydı da herkes duysun diye gururla çalsaydım. Ama müziğimi kimseyle paylaşacak cesareti kendimde bulamadım.

Duvarın üst kısmı alacalı bir desen taşıyor, eski taşlar derin gedikleri onarmak için yenilerine karşı çimentolanmış. On yıllar önce şehrin bazı kısımları, okyanus boyunca öngörülemeyen şekillerde hareket eden bilinçli, büyülü bir süper fırtına olan Mordvorren'in şimşekleri tarafından vuruldu. Bazen bir adanın ya da şehrin üzerinde günlerce çömelir, aşağıdaki her şeyi yakıcı şimşekler ve dünyayı sarsan gök gürültüsüyle bombardımana tutar. Büyü, Mordvorren'in gölgesi altında garip bir şekilde işler. Fırtına sokakları sular altında bırakmayı ve evleri yıkmayı bitirdiğinde, bir sonraki hedefine doğru ilerler.

, Mordvorren çok uzun zamandır bu kadar içerilere gelmemiştir. Belki de Yaratıcı'nın bir merhametidir. Ya da belki fırtına sadece kendimizi yok etme konusunda harika bir iş çıkardığımızı kabul ediyor.

Eğildim, nefes almak için bir an dururken kalçalarımı kavradım. Kimse beni fark etmiyor. Duvarın tepesinde sıralanan her savaşçı dışa ve yukarı doğru odaklanmış, ufku ve bulutları ejderhalar için tarıyor. Böyle gri günlerde ejderhaların bulutların üzerinde uçmayı ve sonra sürpriz bir saldırı için aşağı inmeyi sevdiklerini duymuştum.

Şimdiye kadar başkent bu tür saldırılardan kurtuldu. Kraliyet merkezini çevreleyen beş şehrin hepsi mancınıklar, devasa yaylı tüfekler, toparla donatılmış hava gemileri ve ejderhaları savuşturmak için özel olarak tasarlanmış diğer karşı önlemlerle ağır bir şekilde silahlandırılmıştır. Ancak bu kalelerden ikisi Geçen ay ve dün gece Guilhorn'un fethiyle savunmasız kaldık. Hizmetkârların fısıltıları doğruysa, annem kalan silahlarımızı ve teknolojimizi diğer şehirleri güçlendirmek için gönderiyor. Kendimizi savunacak pek bir şeyimiz kaldığından emin değilim.

Ama bana en yakın kulenin tepesinde büyük bir arbalet olduğunu biliyorum. Yüzbaşı Ritcheld, morallerini yükseltmek için duvar boyunca muhafızları ziyaret ettiğimde bir kez ateşlememe izin vermişti - tabii ki annemin fikriydi.

"Hiçbir şey bir erkeğe korumaya yemin ettiği güzel prensesi görmek kadar ilham veremez," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, varlığım cinsiyetleri ne olursa olsun gardiyanları neşelendirmiş görünüyordu. Benim için o günün en önemli olayı, kolu dev arbaleti hazırlar, yerine döndürür ve gökyüzüne muazzam bir demir ok fırlatır.

Elbette o zamanlar özel bir şeye ateş etmiyordum. Bugün, o harika makinelerden birini elime geçirirsem, isabetlilik önemli olacak. Kılıç kullanamam ya da bıçak fırlatamam ama normal bir el iyi bir atış yapabilirim. Ne yazık ki yaylı tüfek dört direkli yatağım ve ok da benim kadar büyük olduğunda bu becerim pek işe yaramıyor.

Elimden geldiğince eteklerimi topluyorum ve kuleye çıkan merdiveni tırmanıyorum. İki muhafız orada duruyor, dönen yuvasındaki devasa arbaleti çevreliyorlar.

Terliklerimin taşa sürtünmesiyle adamlardan biri arkasını döndü. "Ekselansları!" O ve arkadaşı aceleyle eğildiler.

"Buna gerek yok." Bileğimden bir kurdele çekiyorum ve sarı saçlarımı boynumdan uzakta düğümlemek için kullanıyorum. "Düşman ne kadar yakın?"

"Vohrain'den gelen kara birlikleri henüz görünürde yok. Genellikle ejderhalar Vohrain ordusuyla birlikte kalır, ama bugün çok uzağa uçtular. İleride. Doğruca bize doğru geliyorlar. Sığınmalısınız leydim." Birinci adam ufku işaret ediyor, gökyüzünün dramatik koyu gri ve altın rengine karşı siyah kanatlı şekilleri seçebiliyorum.

Bu mesafeden, ejderhalar hala çok küçük görünüyor. Çok zararsız. Geçtiğimiz haftalarda halkım arasında yaşanan terör ve acıdan onların sorumlu olduğuna inanmak zor.

"Ben Kaptan'ı getireyim, Prenses," diyor ikinci adam. "Size güvenli bir yere kadar eşlik etmeleri için birkaç muhafız verebiliriz."

"Ama artık güvenlik yok," diye karşı çıkıyorum. "Lütfen Kaptan' söylemeyin. Ben burada kalmak istiyorum."

Askerler birbirlerine bakar, emin değillerdir. "Ama saygıdeğer anneniz, Kraliçe-"

"Annemin ne dediği umurumda değil. Bir dolapta saklanmak istemiyorum, sadece dışarı sürüklenip alenen infaz edilmek için. Eğer ölmem gerekiyorsa.

burada sizinle birlikte olmak, şehrim ve krallığım için savaşmak istiyorum. Lütfen bana bu onuru bahşedin."

Birbirlerine bir kez daha baktıktan sonra vazgeçerler. "Prensesimizin istediği gibi."

"Güzel." Arbaletin arkasına geçtim ve saplarını kavrayarak gökyüzüne doğru eğdim. Yüzbaşının bana gösterdiği gibi dizlerimi büküyorum nişangâhı demir okun ucuyla hizalıyorum. "İlk atışımdan sonra yeniden doldurmaya hazır ol. Bu aşırı büyümüş yarasalardan en az yarım düzine indirmeye niyetliyim."

İlk muhafız gergin bir şekilde boğazını temizler. "Üç okumuz var, Majesteleri."

"Sadece üç tane mi?" Nişangâhtan geriye yaslanıyorum ve mühimmatın genellikle depolandığı taş oyuğa bakıyorum. "Daha fazla almamız gerekecek."

"Başka kalmadı. İki gün önce her şeyi Guilhorn'a göndermemiz emredildi. Kule başına üç ok, elimizde kalan tek şey bu."

"O zaman atışı sizden birinin yapmasına izin vermeliyim." Sertçe yutkunuyorum ve geri çekiliyorum. "Bu silahla sadece bir kez ateş ettim."

"Bu ikimizden de fazla." "Bekle, daha önce hiç ateş etmedin mi?" İki muhafız da başını sallar.

Kaşlarını çatıyorum, onlara daha yakından bakıyorum. Miğferleri ve zırhları onları daha yaşlı gösteriyor, ama şimdi dikkat ettiğime göre, sanırım ikisi de benden daha genç. On yedi ya da on sekiz, bahse girerim.

Annem duvarları erkeklerle donatıyor ve acil, özel mesajları taşımaları için kızları gönderiyor. Krallığımızda çocuklardan başka bir şey kalmayana kadar bu savaşa bir eleğe su doldurur gibi can .

Ona, ejderhalara ve Vohrain'e duyduğum nefret göğsümde kaynıyor. Yirmi üç yaşında olmama rağmen bu çocuklara karşı aniden, şiddetle korumacı hissediyorum.

"İsimleriniz nedir?" diye sordum.

"Listor," dedi biri.

"Verros," diye cevap verir diğeri.

"Ben de Serylla. Eğer birlikte savaşacaksak bana böyle hitap edeceksin, 'Majesteleri' ya da 'Prenses' değil. Şimdi, başka hangi silahlarımız var?"

"Bir el topu, bir uzun yay, bir düzine ok, bir mızrak ve kılıçlarımız." Listor özür dileyerek yüzünü buruşturur. "Biz sadece ikincil bir . Kapının yanındaki ve duvarın köşelerindeki kulelerde daha fazla malzeme ve daha fazla adam var."

"Neredeyse herkes Kraliçe'yi savunmak için kaleye geri çekildi," diye ekliyor Verros.

"Yani şehrin geri kalanı kendi başının çaresine bakmak zorunda mı?"

"Kaptan, Kraliçe ya da generaller hakkında asla kötü konuşmam..."

"Belki de işler bu noktaya önce birileri onlar hakkında kötü konuşmalıydı." Belki de yapmalıydım. Çılgılık atmak, hıçkırmak, yumruklarımı annemin göğsüne vurmak ve belki de Kaptan Ritcheld'i yumruklamak istiyorum. ama bunların hiçbirini yapamıyorum, bu yüzden firfırlı eteklerimi silkeliyorum, elbisemin düşük yakasını yukarı çekiyorum ve büyük Tatar yayı. "Ateş ettikten sonra yeniden doldurmak için yardımına ihtiyacım olacak. Tanrım, yaklaşıyorlar. Hep bu kadar hızlı mı uçarlar?"

"Emin değilim, Ekselansları Serylla."

"Kızgınlar," diye mırıldanıyorum. Sivri kanatlarının keskin hatlarında, boyunlarının ve kuyruklarının açılarında, şehrimin doğru ilerlerken vücutlarının aerodinamik yoğunluğunda ejderhaların öfkesini neredeyse hissedebiliyorum kıyamet okları.

Dumanlı mavi bir bulut kümesi yer , altın rengi ışık akıntıları parlayarak şehrin dış mahallelerinin çatılarını, duvarların içinde yaşayacak kadar varlıklı olmayanların evlerini ve işyerlerini aydınlatıyor. Işık aynı zamanda uzaklardaki tahıl ve mısır tarlalarında da parıltıyor. otlaklar ve sık orman kuşakları. Ejderhaların kanatlarında parlıyor, onları ateşli ve yarı saydam hale getiriyor. Hızlı bir sayım bana yolumuza çıkan en az otuz ejderha olduğunu söylüyor, belki de daha fazla.

Yaklaşan sürünün başında kaslı, pullu bacakları, kötü görünümlü bir ağzı, iki uzun boynuzu ve iğrenç dikenlerle süslü bir omurgası olan şık, siyah bir ejderha var, her biri muhtemelen benim vücudumdan daha uzun, ancak bu mesafeden söylemek zor. Daha önce hiç bu kadar yakından bir ejderha görmemiştim - bir keresinde, yedi yaşımdayken yumurtadan çıkan bir yavru hariç. Sarayda bizi eğlendirmek için gelen bir sirkin parçasıydı. Yavru ejderhanın kanatları ve ağzı demirle bantlanmıştı ve bu manzara karşısında o kadar çok ağlamıştım ki annem göstericileri göndermek zorunda kalmıştı.

Artık daha büyüğüm ve en zararsız, en sevimli görünen yaratıkların büyüüp acıma duygusundan yoksun kanatlı yağmacılara dönüşebileceğini anlıyorum. Bir tanesi doğruca üzerinde durduğum kuleye yöneldi.

Kara ejderhanın neden özellikle bu kuleyi hedef aldığından emin değilim, tabii bahar esintisinde dalgalanan pembe elbisem bir

bir işaret, bir alay, bir ilgi çılgılığı.

Ejderha uzun boynunu havaya kaldırır ve gökyüzüne doğru bir öfke ve emir çağrısı olan körükler. Hemen arkasındaki ejderhalar

Grup, şehre farklı yönlerden yaklaşmak için geniş bir daire çiziyor.

Ama rotasını değiştirmiyor. Doğrudan beni hedef alıyor.

"Kahretsin," diye titriyor Verros. "Bize doğru çarpacak."

"Önce ben vurursam olmaz." Dizlerimi büküyorum, arbaletin açısını ayarlıyorum ve tetiğe uzanıyorum. O kadar büyük ki çekmek için tüm elimi kullanmam gerekecek.

Derin, yavaş bir nefes al. Bir tane daha.

Ejderhanın yörüngesine uyması için niyet ettiğimden biraz daha yüksek bir noktayı hedefleyin.

Sağımda bir şey , başka bir kuleden ateşlenen bir top.

Barut dumanının acı tınısı havayı dolduruyor.

Avuçlarım terliyor. Kahretsin.

Nişangahları hizalayın. Bir ayar daha yap. *Ya*

şimdi ya da asla, Serylla. Ateş et artık. Tetiği

çekiyorum.

Demir ok, sarmal yaydan beni neredeyse sağır eden bir fırlıyor. Yerdeyim, geri tepmeyle geriye savrulduğum, göğüs kemiğim ağrıyor. Ateş ettikten sonra kenara çekilmeyi unuttum, tıpkı Kaptan Ritcheld gibi.

bana gösterdi. Kulaklarım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum.

Gardiyanların endişeli sesleri uzakta, bulanık, ama kafatasımın içinde yüksek bir çınlama var.

"Ben mi vurdum?" Sesim boğuk geliyor. Kafamın karışmasına karşı başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve sendeleyerek korkuluğa doğru ilerliyorum.

Kocaman, karanlık bir gövde yukarı doğru kükrüyor, parlak siyah karın pulları, hançer gibi pençeleri ve dumanı tüten bir çift burun deliğiyle görüş alanımı dolduruyor. O uzun, dar burnun üzerinde, iki korkunç sarı göz benimkilere doğru parlıyor.

Ejderhanın pençeleri kulenin kenarından kıvrılıyor, taş ve harcı parçalıyor. Verros ve Listor çılgık atıyor. Verros el topuyla devasa canavarı vururken, Listor kılıcıyla karın pullarını dürtüyor.

Ejderhanın büyük boynu yılan gibi aşağı iniyor. Çenesi Listor'un başını ve vücudunun üst kısmını düzgünce sarar ve muhafızı, gömleğinin kolundan bir örümcek koparıp fırlatan bir adam gibi kuleden aşağı fırlatır.

Listor'un ölürken attığı çılgık kafamdaki bulanıklığı delip geçiyor ve dev arbaleti ateşlediğimden beri net olarak duyabildiğim ilk şey oluyor.

Ejderha çenesini tekrar açıyor, Verros'a doğru hamle yapıyor-
"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır, hayır!"

Sipere dayalı mızrağı kaptığım gibi ileri atıyorum, Verros'la o açık tam arasına. Mızrağı yukarı doğru itiyorum.

Ejderhanın ağzının çatısına, elimden geldiğince sert bir şekilde. Çok uzağa gittiğini sanmıyorum.

"Majesteleri, dikkatli olun!" diye bağırır Verros.

"Kaçın!" Ona çığlık atıyorum.

Asker kule merdiveninden aşağı iniyor ve ben de onu takip etmeye Onu. hazırlanıyorum.

Ejderha başını savurur ve mızrağı parçalayarak ikiye ayırır. Küfür gibi bir şey homurdanıyor ama Ejderha dilini bilmediğim için emin olamıyorum.

Merdivenin tepesinde duruyorum, ayaklarım basamaklarda, ellerim iki yandaki taş korkulukları kavlıyor. Ejderha bana bakıyor, burun delikleri açılıyor. Nefesini üflerken burun deliklerinden dumanlar çıkıyor, bu da beni bir ateş patlamasıyla yok edebileceğinin kanıtı.

Ama yapmıyor. Onun yerine başını kaldırıp bana bakıyor.

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum ve diğer ejderhaların gerçekten savaşmadığını fark ediyorum. Muhafızların saldırılarından kaçıyorlar, askerlerin üzerine ateş ya da asit kusma zahmetine bile girmiyorlar. Ejderhalar

Tepelerindeki tek bir hava gemisinin topları üzerlerine ateş ve asit bombaları yağdırıyor, ancak ejderhalar bunların çoğunu görmezden gelerek şehrin derinliklerine doğru ilerliyor, tekrar yükselmeden önce kısa bir süreliğine sokaklara dalıyor. Yükselen her ejderhanın pençelerinde bir şey var, bir insan.

İnsanları götürüyorlar. Neden? Esir olarak mı? Yemek için mi? İşkence için mi?

Merdivene bir şekilde dururken, özellikle güçlü bir rüzgâr bana çarpıyor. Eteklerim kalçalarımın havalanıyor, saçlarım kurdelesinden kurtuluyor ve terli ellerim taşa tutunamıyor.

Bir sonraki saniye, mümkün olan en kötü açıyla geriye doğru düşünüyorum - duvarın tepesindeki yürüyüş yolunu kaçıracağım ve çok aşağıdaki avluya çarpacağım. Kırılacağım, kaldırım taşlarına sıçrayacağım.

Kalbimin durduğu bir an boyunca, havada asılı kaldım, midem dehşetle ürperdi, uzuvlarım çırpındı, beynimde kendi ölümüm yanıp söndü.

Ve sonra yakalandım, devasa pençelerin arasında kavrandım, muazzam, çırpınan kanatların aceleci bir bulanıklığında gökyüzüne .

Çığlık atacak nefesim bile yok.

Ama kara ejderha çığlık atıyor; tiz bir zafer çığlığı, bir ağrı. Kanatları parlak havayı dövüyor, onu yükseklerle, yükseklerle, şehrimin üzerine taşıyor. Yapabilirim

Annemin son duruşunu yaptığı kaleyi görüyorum. Minicik görünüyor ve ben onun çok üzerinde sallanıyorum, sadece ejderhanın pençelerinin gvdemi ve bacaklarımı sardığı kafes tarafından tutuluyorum.

O zaman çığlık atıyorum. Ama ığlığım burada, uçsuz bucaksız havada ve güneş ışığında ince ve kkk. Güçlü bir kartalın pençesindeki bir tavşanın feryadı gibi.

"Bırakın beni!" Haykırıyorum.

Ve derin bir ses cevap veriyor, "."

Peneler açılıyor ve ben düşüyorum.

Yeryüzüne doğru düşüyorum, elbisem ve saçlarım rüzgar tarafından parçalanıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Nefes alamıyorum.

Ejderhanın gölgesi üzerimden geçiyor ve pençeleri beni yerçekiminin elinden düzgünce çekip alarak tekrar sabitliyor.

"Bir dahaki sefere özgürlüğün için yalvarırken daha açık ol." Sesi pençelerinin karanlık kemiğinden bedenime doğru yankılanıyor. Bu sesin derinliği dehşet verici. Olay dilini konuşuyor olması. Bu yaratığın benimle bir av gibi oynaması.

"Kim olduğumu bilmemelisin," diye idare ediyorum. Ona söylemenin akıllıca olduğundan emin değilim ama belki de bu bana hızlı bir ölüm ya da rehine olarak bir değer kazandırır.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye yanıtlıyor. "Gln kıyafetler, daha çok

Diğer insanlarınkinden daha anlamsız -kulaklarınızdan ve boğazınızdan sarkan ince altın takılar- kendi neminiz ve becerilerinizle ilgili abartılı bir his- ve o asker size 'Majesteleri' dedi. Sen Elekstan'ın Veliaht Prensesi'sin, Kraliçe'nin tek ocuğusun. Ama bu unvan bugünden itibaren anlamsız. şu andan itibaren tek unvanın 'esir' tek yerin de benim yuvam. İraden, geleceğin ve bedenim benimdir."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KYREAGAN

Mordessa.

Grimmaw.

Vylar.

Elegrin.

Eshterel.

Nyreza.

Ve düzinelerce daha.

Diğer erkeklerle birlikte Ourosquelle'e doğru uçarken ölümlerin isimlerini , türümüzün binlerce yıldır ev olarak adlandırdığı kayalık adalar takımadalarının en büyüğü.

Ne bulacağımızı zaten biliyorum. Geride bıraktığımız birkaç erkek, diğer dişilerin iskeletlerinin yasını tutuyor. Hepsi gitmiş.

En azından Ourosquelle'de ölenler kemik törenlerini yapabilirler. Ama kalbim Guilhorn şehrinde yatan sevgili ejderhaların cesetleri için acıyor.

Büyükannem, kız kardeşim, Sözüm... hepsi gitti.

Babam öldüğünde, yumurtamın kabuğunu ilk ben kırmış olsam da yeni Kemik Kral'ın ben olmayacağıma dair erkek ve kız kardeşlerimle bir anlaşma yaptım. Bunun yerine üçümüz birlikte yönetecektik, iki prens ve bir prenses. Birbirimizi kontrol edecek, birbirimizi dengeleyecek ve yüzyıllık bilgeliği bizden çok daha üstün olan Grimmaw'ın rehberliğinde birbirimize destek olacaktık.

Şimdi kardeş üçlememizin bir parçası gitti ve geriye sadece Varex ve ben kaldık.

Bu düşünceyle, Vylar'ın o kule tarafından delindiğini hatırlayınca boğazımdan kısık bir inilti yükseliyor. Bu sabah güneş doğduğunda, bedeni parçalanacak, küle dönüşecek ve rüzgârda savrulup geride sadece kemiklerini bırakacaktı. Bizler gökyüzünün ve alevin yaratıklarıyız ve ateşimiz söndüğünde havaya geri döneriz.

Vylar'dan, Mordessa'dan kemik toplamak için kalmalıydım. Grimmaw. Ama planıma o kadar odaklanmışım ki, kendimi başka türlü ikna edemedim önce onu için o kadar çaresizdim ki. Kendime ve diğer savaşçılara bunun mükemmel bir çözüm, nihai intikam olduğunu söyledim.

Ben doğru yaptım. Düşmanlarımızın kızlarını , Elekstan'a Yüce Büyücü'nün büyüleri gücünün soykırım cevapsız kalmadı. Klanımın intikamı alındı.

Ancak hiçbir zayıf insan dişisi kaybettiğimiz görkemli savaşçıların, güçlü annelerin ve güzel eşlerin yerini alamaz.

Tekrar inliyorum, daha yüksek sesle. Cevap niteliğindeki keder iniltileri diğer ejderhaların en yakınlarından yankılanıyor.

"Üzgün olduğunun farkındayım," diye cıvıldıyor pençelerimdeki küçük insan. "Annemin büyücüsünün birçok ejderhayı öldüren bir büyü yaptığı doğru mu?"

"Bütün dişi ejderhaları öldürdü, her yerde." O gıcırdayana kadar pençelerimi sıkıyorum.

"Demek kırgınsın." Sesi şimdi gergin, bir dehşet notasıyla dolu. "Acı çekiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama beni yemek seni daha iyi hissettirmeyecek."

"Senin gibi cılız bir solucanı neden yiyeyim ki? Kemiklerinde bir kırıntı bile yok. Zaten muhtemelen tadın iğrenç olurdu. Aşırı parfümlü bir cilde ve çok fazla kıla sahip, şımartılmış küçük bir şarap solucanı."

"Şarap içmiyorum, sadece *biraz* parfüm sıkıyorum ve saçlarım da tam kıvamında."

"İnsan saç ı gariptir. Kürk, yün ya da post olsaydı daha mantıklı olurdu ama sebepsiz yere kafalarınızın tepesinden fıskırıyor."

"Başka yerlerden de filizleniyor," diyor sert bir şekilde.

"Hangi yerlerden?"

"Erkeklerin sakalları vardır, eminim bunu fark etmişsinizdir. Ve seni hiç ilgilendirmeyen... başka yerler de var ve bunu neden seninle tartışıyorum? Okyanusa mı gidiyoruz? ... İndir beni, seni koca çirkin kertenkele, yoksa yemin ederim-"

"Ya da ne?" Cevap veriyorum. "Ne yapacaksın? Senin gibi küçük, yumuşak bir sümüklü böcek bir ejderhaya ne yapabilir ki?"

"Hayatını zindan edebilirim."

Boğazımda sert bir kahkaha gümbürdüyor. "Zaten perişan haldeyim."

Birkaç mübarek an boyunca sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Olanlar için üzgünüm. Buna ben sebep olmadım, annemin ve Yüce Büyücü'nün böylesine korkunç bir şey planladıklarının da farkında değildim. Eğer bir gücüm ya da bu konuda herhangi bir söz hakkım olsaydı, bunu durdururdum. Tüm bu savaşı aylar önce durdururdum."

"Ama sen yapmadın."

"Çünkü yapamadım."

"Veliaht Prenses'in krallıkla ilgili konularda hiçbir söz hakkı yok muydu?"

"Hayır."

"Bu sizin açınızdan tembellik kokuyor."

"Sikerim öyle işi!" Ellerimi sıkıca kavradı. "Annemle ya da ülkemle olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Beni ya da bir başkasını kaçırmaman sana ne kazandıracağını da anlamıyorum. Annem yakında ölecek ya da hapsedilecek ve benim için fidye ödeyecek kimse yok, bu yüzden beni yemeyecekseniz ya da öldürmeyecekseniz, gitmeme izin verebilirsiniz."

Kanatlarım yavaş ve istikrarlı bir şekilde çırparak uçmaya devam ediyorum. Diğer ejderhalar ayak uyduruyor, her biri biraz uzakta süzülüyor. Acaba onların tutsakları da

Benimki kadar konuşkan. Kardeşim Varex'in kendininkini tutmakta zorlandığı görülüyor.

Bu düşünmeden yaptığım bir plandı ama işe yarayacağına inanıyorum. Yaramalı.

Şimdi denizin üzerinde süzülüyoruz. Beyaz köpüklerle bezenmiş karanlık su aşağıda dalgalanırken, gökyüzünde bir renk cümbüşü var. Parçalanmış bulutlar parlıyor

Kehribar, gül ve altın. Gökyüzünün ölenlere saygı duruşunda bulunduğunu düşünmek hoşuma gidiyor-

"Acıktım."

Lanet olası insanlar. Kızın yorumunu duymazdan geliyorum ve burun deliklerimi açarak tuzlu akşam havasını içime çekiyorum. Gökyüzünün ihtişamı beni yanıltamaz-

"Acıktım."

"Beklemek zorundasınız."

"Ama açlıktan ölüyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim, o da sadece bir parça meyve ve küçük bir dilim peynirdi. Bütün sabah ve öğleden sonra yaralı askerler için hamur işi yaptım, bu yüzden öğle yemeğini atladım ve o kadar açım ki midem bulanıyor. Dönüp geri gidemez miyiz?

Belki biraz çilek bulabilirim ya da birinin pencere kenarından bir turta aşırabilirim - insanlar bunu yapar, değil mi? Turtalarını soğuması için pencere kenarına bırakırlar mı? Bir keresinde bir hikaye kitabında böyle bir resim görmüştüm... hikaye kitabının ne olduğunu biliyor musun?

Hiç kitap okudun mu? Tabii ki okumadın, çünkü ejderhalar okuyamaz-"

Boğazımdan alçak sesle hırıliyorum ve pençelerimi tekrar sıkıyorum. Kız acıdan nefesi kesiliyor ama konuşmaya devam ediyor.

"Dinle, benimle ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama sen bunu başaramadan açlıktan ölürsem, bu ikimiz için de bir hayal kırıklığı olur. Yemeğe ihtiyacım var, hem de hemen."

"Varış noktamıza ulaştığımızda seni besleyeceğim. İnsanlar birkaç saat aç kaldıktan sonra ölmezler." Bunu emin bir şekilde söylüyorum ama aslında insanların alışkanlıkları ve bakımı konusunda pek bilgili değilim. Ouroskele'e vardığımızda biraz araştırma yapmam gerekecek. Belki yaşlılardan biri-"

"Nereye gidiyoruz? Orada ne tür yiyecekler var?"

Atalarımın kemikleri adına, bir daha asla tam bir düşünceyi bitiremeyecek miyim? "Etimiz, meyvelerimiz ve sebzelerimiz var. Bazen de balık."

"Çayınız var mı?" "Çay da ne?"

"Bu bir içki. Çok severim. Günde birkaç bardak içerim. Kahvaltıda hafif bir meyve çayı, sabahları daha koyu ve güçlü bir şey, öğle yemeğinde soğuk şekerli çay, öğleden sonra için ballı baharatlı çay akşamları uykuyu teşvik etmek için bitkisel bir karışım. Son fincanı bir bardak biraz süt."

"Ama... ne oldu?"

"İstedığınız tada ve özelliklere bağlı olarak farklı yaprak türleriyle tatlandırılmış sıcak su."

Sıcak su... yapraklarla.

İnsan seçimimden pişmanlık duyuyorum. Hem de çok pişmanım. Eğer geri dönüp başka birini seçebilseydim, seçerdim. Neden basit kıyafetleri ve biraz sağduyusu olan düzgün bir köylü kadını yerine kuledeki kabarık pembe kızı seçmek zorundaydım?

Varex'e bakıyorum ve kadınının onun ön bacağına tırmandığını görünce şaşıyorum. Omzunun üzerinden pençeleriyle geçmeyi başarıyor ve boynuna atladı. Ona binmesini Varex mi önermişti yoksa bu fikri kendisi mi bulmuştu? Uçarlarken kızıl saçları arkasından akıyor ve Varex birkaç kez savrulup dalış yapsa da onun sırtına sıkıca yapışıyor.

"Susadım," diye yakınıyor Prenses. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Ouroskelle'e uçuş hiç bu kadar uzun gelmemiştir.

OceanofPDF.com

SERYLLA

İndiğimizde hava karanlıktı. Gece gökyüzüne bulut parçaları sayesinde pek fazla yıldız ışığı ya da ay ışığı yok. Görünüşe göre ejderhalar karanlıkta da görebiliyorlar; bir ışık kaynağına ihtiyaç duymuyorlar. Sonuç olarak, varış noktamızla ilgili seçebildiğim tek şey dağ gibi bir yığın.

Siyah ejderha kayalık bir tünele doğru süzülüyor. Serin rüzgâr kanatlarının altından yüzüme çarpıyor. Tekrar açık bir alana çıkıyoruz, ama sadece bir saniyeliğine, sonra kayalık sütunların arasından, karanlık İki yandaki sütunlar nefes kesici bir hızla yanıp sönüyor ve onlardan birine çarpacağımızdan o kadar eminim ki neredeyse çılgık atacağım. Yukarı doğru fırlıyor, tepeye ulaşana kadar bir uçurumun yüzüne yakın sıyrılıyor. Bir mağaranın içine dalıyor, beni bırakmadan önce biraz daha uçuyor.

Keskin bir nefes çekiyorum, acı içinde kayalık zemine yuvarlanmayı bekliyorum ama bunun yerine yumuşak, tüylü çimenlerden oluşan kalın bir paspasın üzerine düşüyorum. En azından öyle hissettiriyor. Mağaranın daha açık, kireçli bir siyah olan yuvarlak girişi dışında her şey koyu, mürekkep gibi siyah. pencereden geceye.

Ejderhanın yere indiğini duyuyorum, pençeleri taşa sürtünüyor, kanatları karanlıkta çırpınıyor. Nefes veriyor ve aşırı ısınmış bir hava pufu Mağaraya kısa bir süreliğine girdim. Sembollerle kaplı kaya duvarlar beni çevreliyor ve devasa bir yuvanın içinde yatıyorum.

Ateşli nefes kaybolduğunda, geriye kalan tek ışık ejderhanın iki sarı gözünün belli belirsiz parıltısı oluyor; hiçbir şeyi aydınlatacak kadar parlak değil ama bana baktığını anlamama yetiyor.

"Gecenin büyük bir bölümünde yok olacağım," diyor. "Ouroskele'in bir prensi olarak, yaşlıları ziyaret etmeli ve ölümlerden kemik haraçlarını kabul etmeliyim. Ondan sonra sana yiyecek getireceğim ve buradaki amacın hakkında daha fazla konuşacağız. O zamana kadar uyu. Yuvadan ayrılma."

Kanatlarını hızla çırparak ve akkor gibi yanan nefesiyle mağaradan dışarı süzülür.

Kemiklerim ağrıyor ve pençelerinin dokunduğu her yerim acıyor. Sabah morluklarla kaplı ol. Ama beni uyanık tutan şey acı değil. Beni yakaladıktan hemen sonra bana söylediği şey.

Şu andan itibaren tek sıfatın 'tutsak' ve tek yerin benim yuvam. İraden, geleceğin ve bedenin benimdir.

Bir keresinde, böyle şeyler duymak için çok küçükken, akıl hastası ve klanından sürgün edilmiş bir erkek ejderhanın insan kadınları kaçırap yaralarından ölene kadar onlara tecavüz ettiğine dair bir hikaye duymuştum. I O zaman bile onun diğerlerine göre bir istisna olduğunu, tüm ırkı yargılamak için bir canavar olmadığını biliyordum. Aslında ejderhalar Vohrain ile ittifak kurup halkımı öldürmeye başlayana kadar onlardan nefret etmek için hiçbir nedenim yoktu. Aksine beni büyülediler.

Ama savaş boyunca, onların gerçek doğasını gördüm. Zalimliklerini. Ve şimdi intikamlarını her türlü kötü yolla aldıklarını hayal edebiliyorum.

Bu yüzden ejderha beni taşırken bir strateji belirledim. Bir ejderhanın sahip olabileceği en sinir bozucu tutsak olacağım. Tutsağımı gece gündüz rahatsız edeceğim. Beni arzulamak kafasındaki *son* düşünce olana kadar eleştirecek, talep edecek, sızlanacak ve şikayet edeceğim. Beni serbest bırakana ya da öldürene kadar onu çıldırtacağım.

Bu şekilde, onun devasa, tırtıklı ejderha siki tarafından ölene kadar tecavüze uğrama ıstırabından kurtulacağım.

Dürüst olmak gerekirse, hiç ejderha cinsel organı görmedim. Erkekler aletlerini saklıyor ve sadece işemek ya da üremek için çıkarıyorlar. Ama ejderha horozlarının dikenli, dikenli, dişli, her şekil ve boyutta olabilen canavarlıklar olduğunu duymuştum. Dişi ejderhaların içi muhtemelen serttir,

insan vajinaları anında parçalanırdı.

Bunun benim başıma gelmeyeceğine kararlıyım. Peki ya kaçırılan diğer kadınlar? Uçarken onları uzaktan gördüm; hatta birkaçını tanıdığımı sandım. Kendi hayatımı kurtarıırken, onlarınkini de düşünmeliyim. Ne de olsa onların tutsaklığı annemin suçu - lanet olası ve onun Yüce Büyücüsünün.

Hiç uyuyamayacağım. Ne bu , ne bu elbiseyle, ne midem guruldarken, düşüncelerim yarışırken ve En ufak hareketimde çimenler hışırdıyor. Ama kendimi daha rahat hissetmeye çalışabilirim.

Önce terliklerimi ve çoraplarımı çıkarıyorum. Daha sonra sert Kabarık etek ve büstiyer. Hastane koğuşunda giymek için saçma bir kıyafetti ama annem hizmetçilere benim için hazırlatmıştı ve küçük şeyler için ona karşı gelme alışkanlığım yoktur. Ona "hayır" demek istiyorsam, önce kredi kazanmam gerektiğini öğrendim - tek "hayır "ı binlerce küçük "evet" örneğiyle kazanmalıyım.

Kabarık etek olmadan çok daha rahatım. Çimlerin daha az gürültülü olmasını umarak ipekli eteğimi dinlenme yerime yayıyorum.

Gözlerim karanlığa neredeyse hiç uyum sağlayamadı, bu yüzden yuvadan çıkıp bir kaçış yolu aramaya cesaret edemiyorum. Zaten bir kaçış yolu olmadığından şüpheleniyorum; sadece mağaranın ağzından aşağıya doğru inen dik bir uçurum var.

Yerime oturduğumda işemem gerektiğini fark ettim. Tuvalet yok elbette ama bu benim için caydırıcı değil. Planım kendimi ejderhaya sevimsiz göstermek, o yüzden sevimsiz olacağım. Saatlerce kendi idrarımın içinde yatmayı umursamadığım için yuvanın uzak tarafına sürünüp çimlere işiyorum. Hassas burunlu bir canavar olduğuna şüphe yok. Kokusunu alacaktır.

Dinlenme yerime dönüp yerleşiyorum ve onu nasıl çileden çıkarabileceğimi düşünüyorum. Sesimi her zamankinden daha yüksek çıkaracağım, durmadan sızlanacağım, bildiğim en tekrarlayan şarkıları söyleyeceğim. Ve kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Asla.

Düşüncelerimi plana ne kadar sıkı bir şekilde odaklasam da, krallığının, halkımın kaderine geri dönmeye devam ediyorlar. Korumalarım, o kadar tanıdıklar ki kardeş gibi görünüyorlar. Bana en tatlı dedikoduları anlatan ve annemin bilmemi istemediği şeyleri fısıldayan hizmetçilerim. Sarayın aşçıları, çamaşırcıları, tamircileri ve bahçıvanları yeteneklerini ve

Ne zaman sorsam benimle bilgi paylaşıp, yaptıkları işi fark etmemden ve önemsememden çok memnun görünürlerdi. Bayram günlerinde beni güldürmeyi asla ihmal etmeyen neşeli dükler ve yakışıklı lordlar.

Bir bayram günü geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Sonuncusu yirmi üçüncü yaş günümde gerçekleşmişti. Sonradan öğrendim ki annem o gece yediğimiz devasa pastayı yapmak için bütün bir köyün şeker istihkakına el koymuş. Bilmiyordum. İşlerin ne kadar vahim bir hal aldığını fark etmemiştim. Öğrendikten sonra, o pastadan iki dilim yediğim için kendimi hasta ve suçlu hissettim. Bu konuda annemle konuşmaya çalıştım ama benimle görüşmek istemedi. Kâhyası çok meşgul olduğunu söyledi.

Yirmi üç yıl oldu ve kraliçe bana hâlâ kızı değil de kimsesiz bir çocukmuşum gibi davranıyor. Ama ben onun kızıyım, buna şüphe yok. Sarayda otururken nasıl doğum sancısı çektiğini sayısız kez anlattılar bana. Halkı taht odasından dışarı göndermiş, beni orada, hizmetkârlarının ve muhafızlarının önünde doğurmuş ve eteklerini yeniden düzenleyip davalara bakmaya devam ederken beni bir hemşireyle göndermiş. Hikayeyi sorduğumda saray doktoru "Hepsi doğru," dedi. "Çelikten ve buzdan bir kadın bu." Sonra da sanki söylediği sözlerin onu rahatsız edebileceğini düşünmüş gibi endişeyle etrafına bakındı. duydum.

Çelik ve buzdan bir kadın. Bu cümle o günden sonra aklıma kazındı ve onu hep böyle hatırlıyorum. İnce dudakları ve belirgin elmacık kemikleri uzun boylu ve asil. Hançer gibi parlayan gözler. Çelik grisi çizgiler taşıyan siyah saçlar. Ben babama benziyorum, ona değil. Bana onun kim olduğunu asla söylemezdi. Muhtemelen bir hevesle, önlem almadan becerdiği bir köylü ya da muhafız. Sanırım hamileliğini büyülü ya da bitkisel yollarla sonlandırmamaya karar verdiği için şanslıyım.

Babamın beni bulmaya çalışıp çalışmadığını, onu uzak tutmak için öldürmüş ya da hapsettirmiş olup olmadığını merak ederdim. Bunu ona yakıştıramazdım.

Annem şu anda her neredeyse, beni düşündüğünden şüpheliyim. Bu yüzden onu kararlılıkla aklımdan çıkarıyorum. Gözlerimden süzülen yaşlar onun için değil, saray halkı için, o zahmet edemezken beni büyüten ve seven insanlar için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KYREAGAN

Keder, dinlenmenin yokluğudur.

Keder ne bir erteleme ne de bir anlık rahatlama fırsatı verir. Kalbi kemirir, ara sıra dişlerin batmasıyla birlikte sürekli bir sızıdır.

Gecenin en derin saati. Birçok yaşlı kişiyi ziyaret ettim. ve boynumdaki kordon kemiklerime olan saygımdan ağırlaştı. Mağarama ulaştığımda kordonu çıkaracağım ve asmak için bir kanca oyana kadar kuru bir yere yerleştireceğim.

Her kemik kaybettiğimiz ejderhalardan birinden geliyor. Bazı aileler bana bir diş, bazıları bir pençe, bir omurga parçası ya da bir ayak parmağı kemiği verdi. Ejderha

Her anma töreninde kaybedilen kişinin isminin sembolleri . Aileler kendileri için de saklamak üzere birkaç kemik seçerler. Bazıları kutsal emanetleri takarken, diğerleri mağaralarında sergiliyor.

Bir sonraki mağaraya doğru ilerlerken Varex yanımda uçuyor. Eşit statüde bir prens olarak o da kemik haracı isteyebilirdi ama bu onuru bana bahsetti.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, klanım ölülerin kalan kemiklerini adanın düzlüklerine yerleştirecek, yollar ve spiraller oluşturacak, tasarımlar

Gökyüzünden görebiliyoruz. Zamanla kemikler toprağa gömülecek, otlar onları örtecek ve biz de iyileşeceğiz.

"Mordessa'nın ailesi ," diye mırıldanıyor Varex.

Sözümün iki babası vardı, Ardun ve Ianeth. Yıllar önce eşleştiler ve ailesi bir kaya düşmesi sonucu öldükten sonra Mordessa'yı evlat edindiler. O zamandan beri Mordessa onların sevgili kızları, gururları ve zevkleri oldu.

"Babalarına verecek bir kemiğim yok." Sesim diğer ailelerle birlikte kederimi haykırmaktan pürüzlü çıkıyor. "Korkunç bir hata yaptım Varex. Şafağa kadar Guilhorn'da beklemeli ve ölümlerden kemik hediyesi toplamalıydık. İntikamımızı almak için çok hevesliydim."

"Başkente sürpriz yapmamız gerekiyordu," diye yanıtıyor.

"Hayır, bekleyebilir ve orduyla birlikte saldırabilirdik. Kadınları daha sonra, şehir düştükten sonra ele geçirebilirdik."

"Vohrain kralı kadınları bize vermemiş olabilir," diye belirtiyor Varex.

"Böyle bir haraç onunla yaptığımız anlaşmanın bir parçası değildi. Anlaşmamıza göre Elekstan'a karşı zafer kazanmasını sağlayacaktık, o da karşılığında bize Merrinwold Adalarını verecekti."

"En azından, eve dönmeden önce Elekstan'ın başkentinin düştüğünden emin olmak için kalmalıydık. Son savaşı terk ettik."

"Vohrain'in zaferi kesindi," diye beni temin ediyor Varex. "Klanımız Kral Rahzien için savaşı kazandı. Sözleşme tamamlandı."

Teknik olarak pazarlığı yerine getirdik. Ancak zaferi teyit etmek ve söz verdiği adalara sahip olmamızı güvence altına almak için kralla yüz yüze son bir kez konuşmak üzere kalmalıydım. Bunun yerine, planımı komutanlarından biri aracılığıyla ona bildirdim ve cevap beklemedim.

O adalara ihtiyacımız var. Yaban domuzları, geyikler ve keçilerle dolu zengin otlaklara sahipler. Birkaç ay önce, garip bir hastalık Ouroskele ve komşu adaları kasıp kavurdu. Babam da dahil olmak üzere birçok ejderhayı öldürdü ve hayvanları yok etti.

O zamandan beri av hayvanları daha da , mevcut asil ve yaşlıları beslemeye ancak yetiyor, özellikle de sayıları giderek artan Ejderhaların gidemediği dağların dar çatlaklarında gizlenen fen kurtları. Ve voratrice inleri de av alıyor, hem de verebileceğimizden çok daha fazla. Bir de yavruları eklersek, açıklıkla karşı karşıya kalacağız. Yeni avlanma alanımız olarak Merrinwold Adalarını almalıyız.

Adalar'ı zorla ele geçirebilir ya da izinsiz avlanabilirdik. Ama bizim yolumuz bu değil. Babam sonunda yenik düştüğünde

Veba, Vohrain ile pazarlığı çoktan yapmıştı ve sözleşmeyi yerine getireceğine dair bana yemin ettirdi. Ona türümüzün en kutsal yemini olan kemik yeminimi verdim. Eğer bir yemin bozulursa, ejderha onu kırarsa ateşini sonsuza dek kaybeder.

Ve böylece, Kemik-Kral'ın adına, sayısız insanın öncülük ettim.

Ama insanlar çabuk iyileşecektir. Neredeyse her gün ürerler ve çok sayıda yavru doğururlar. Bizim ırkımız o kadar şanslı değil.

"Kadınınızı mağaranızda mı bıraktınız?" Varex sorar.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki sorusu beni ürküttü. "Ben... evet."

"Diğer erkeklerden bazıları kadınlarını o eski

Eskiden sürüleri tuttuğumuz mağara. Whistling Peak'in dibinde olanı biliyorsunuz. Rothkuri burada daha rahat edebileceklerini düşündü. zemin."

"Kurtlara karşı daha savunmasız olacaklar."

"Çit hâlâ sağlam. Ayrıca, Gosrik orada nöbet tutuyor."

"Ve Gosrik bu kadar güvenilir mi?" . "Belki de gidip onları kontrol etmelisin."

"Ardun ve Ianeth'i ziyaret ettikten sonra yapacağım. Sonra da kendi ödülümle ilgilenmeliyim. O-o beklemekte."

"Sana *bindiğini* mi gördüm?"

Varex homurdanıyor. "Evet."

"Sanırım sen ve ben grubun en belalı kadınlarını seçtik."

Benden kuru bir kıkırdama kaçıyor. Yanlış hissediyorum, ihanet gibi. Suçluluk duygusu boğazımda bir taş oluşturuyor.

İleride Ardun ve Ianeth'in mağarasının çivili girişini görebiliyorum. onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. Ve ben de Sözüm'ün kaybıyla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ben hazır değilim.

Orada, zihnimde, o görkemli sarı kanatlarıyla, her bir parlak bir madeni para gibi. Benden daha parlak, benden daha büyük ve yine de beni istedi, beni *sevdi* ve ben-

Değersiz. Bu kelime kafamın içinde, kemiklerime kadar yankılanıyor. Onun sevgisine layık . Onun intikamını almaya layık değilim, bu korkunç haberi babalarına taşımaya layık değilim.

Kalbim bir dağa çarpan dev dalgaların gürültüsü gibi bedenimde patlıyor. Bağırsaklarımdaki ateşli sıvı, kalbimin kaynağı.

Alev, çalkantı ve basınç dayanılmaz hale gelene kadar çalkalanıyor - patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ciğerlerim sıkışıyor ve derin bir nefes almak için boynumu rağmen bunu başaramıyorum. Sanırım ölüyorum. Boğazımdan korkunç ve kontrol edilemez bir ateş fışkıracak ve ardından kalbim patlayacak. Hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı, savaş sırasında bile. Bu hızı uzun süre sürdüremez.

Aniden yana yatıyorum ve dik bir dağ yamacının kayalık yüzeyine iniyorum. Orada tutunuyorum, turuncu ateşle renklendirilmiş panik nefesler alıyorum.

Varex iniyor, kehribar rengi gözleri endişeyle irileşiyor. "Kardeşim." "Bir dakika," diye nefes nefese kaldım. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Bu aptallıktır. Bu zayıflık. Sakinleşmeliyim, sakinleşmeliyim, *Sakin ol lan!*

"Buradayım," diyor Varex sessizce. "Hâlâ buradayım. Sen ve ben hâlâ güçlüyüz."

Bir ağız dolusu sıvı ateşi boğarak çıkarıyorum. Her zamanki gibi tutuşup alevler saçmıyor, bunun yerine çenemden kayaların üzerine damlıyor ve birkaçını eritiyor.

"Nefes al Kyreagan," diye ısrar ediyor Varex. "Yavaşça. Uzun bir nefes, sonuna kadar."

"Deniyorum."

"Bunu yapabilirsin."

Sabit sesi pullarımın arasından süzülüyor ve ben serbest kalmayı başarıyorum

gerginliğimin bir kısmı. Kalp atış hızım yavaşlıyor ve derin bir nefes alabiliyorum.

Kanat sesleri üzerimizdeki gece havasını parçalıyor ve Ashvelon ile Fortunix'in alçaldığını görmek için yukarı bakıyorum. Fortunix anakaradaki savaşta bize eşlik etmemişti. Grimmaw'dan daha yaşlı, yüz yirmi beşinci yaşına yaklaşıyor. Yirmi beş yıl daha hayatta kalırsa, bir sonraki çiftleşme mevsiminden hemen sonra yaşamı sona erecek. Hiçbir ejderha yüz elli yıldan fazla yaşamaz.

"Prenslerim," diyor Ashvelon, yamacın biraz ilerisindeki bir çıkıntıya zarifçe konarak. Fortunix onun yanına tüner ve büyük yaralı kanatlarını katlar. Kırk yıl önce, Elekstan'daki insanların spor olsun diye ejderha avlamayı eğlenceli bulduğu zor bir dönemde yaşamış. Sanırım ırklarımız arasındaki bu karanlık geçmiş, babamın zihninde Vohrain'le yapılan anlaşmayı haklı çıkarıyordu. Düşmanımızın düşmanı müttefikimiz de olabilir.

İki savaşçının varlığı beni hem rahatlatıyor hem de zorluyor. Ben onların efendisiyim ve zayıf görünmemeliyim, bu yüzden nefesimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum.

"Hâlâ kemik haracı topluyorum," diye bilgilendiriyorum onları. "Ashvelon, dışınle işler nasıl gidiyor?"

Fortunix ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunur. "Ben de tam Fortunix'e onu düşürdüğümü söylüyordum."

"Sen ne?" diye haykırır Varex.

"Elimden kurtulmaya çalıştım. Onu yakalayamadım ve sonra gitti, denizde kayboldu. Karanlıktı, onu hiçbir yerde göremedim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım lordum. Ve onu öldürdüm." Boynuzlu başını eğdi.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diye onu temin ediyorum. "Ve onun kaybı çok az

Böyle bir zamanda sonuç. Bunu katlandığımız kayıplara karşı say ve suçluluk hissetme. Senin için daha büyük bir özenle yerine getireceğine inandığım başka bir görevim var. Elekstan'ın Yüce Büyücüsü'nün kızı büyücü Thelise'i bulup Ouroskelle'e getirmeni istiyorum."

"Ve belki biraz da erzak," diyor Fortunix kuru bir sesle. "Buraya pek çok insan kadın taşıdınız ama onlara bakacak hiçbir şeyiniz yok."

"Çünkü büyücünün hepsini dişi ejderhaya dönüştürmesini planlıyorum."

"Evet. Ashvelon bana planınızdan bahsetti." Fortunix neredeyse homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Genç biri olsaydım böyle saygısızlığı savaş meydan okumasıyla karşılardım ama o bir yaşlı, bu yüzden geçmesine izin verdim.

"Planım gerçeklere dayanıyor," diyorum ona. "Rothkuri bana Hinarax'ın ona Vohraylı bir askerden Thelise'in koyun sürülerini tavşana ya da tavukları fareye dönüştürebildiğini duyduğunu söyledi. Askerin kuzeni buna kendi gözleriyle şahit olmuş. Bütün bir tür başka bir türe dönüşmüş. Bunu bizim için yapabilir. Ashvelon, büyüü gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu tüm malzemelere sahip olduğundan emin ol."

"Ashvelon'un bu görev için bir yol arkadaşına ihtiyacı var," diyor Fortunix. "Ben ona eşlik edeceğim."

"Yapacak mısın?" Varex şaşırmış görünüyor. "Ama sen çok ol-" Sözüünü kesiyor ve öksürüyor. "Demek istediğim, sen bize savaş için katılmadın."

"Çünkü ben de payıma düşen dövüşü yaptım." Fortunix ona sert bir bakış atar. "Çelimsiz ve güçsüz olduğum için değil. Anakaraya uçup Ashvelon'a erzak taşımada yardım edebilirim. Ya da belki

Arkadaşımız Ash'in pençeleri kaygan olduğu için büyücüyü taşıyın." Kanadının ucuyla Ashvelon'u dürtüyor.

"Eşlik etmenizden memnuniyet duyarım," diye mırıldandı Ashvelon.

"Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız o halde. Ayrılmadan önce, prensler, size insan kadınların doğru bakımı ve beslenmesini açıklamamı ister misiniz?"

"Hiç birine baktın mı?" diye sordum.

"Tam olarak değil, ama insanlarla ikinizden de daha fazla deneyimim var."

Tavrında beni rahatsız eden bir şey var. Belki de çok yorulmuş.

Sabır kederle inceldi, ama istediğim son şey bu yokuşa tutunmak ve Fortunix'in insanların alışkanlıkları hakkında ahkâm kesmesini dinlemek.

"Birkaç haftadır insanlarla müttefikiz," diyorum. "Onları nasıl hayatta tutacağımızı bulabileceğimize inanıyorum. Ayrıca hepimiz Eventongue dilini az çok akıcı bir şekilde konuşuyoruz, böylece bize neye ihtiyaçları olduğunu söyleyebilirler."

"Oh, sana söyleyecekler." Fortunix kıkırdar. "İnsanlar talepkâr ve hak sahibi değilse hiçbir şeydir. Pekâlâ, Prenslerim. Gidip yolculuk için hazırlanalım." Kendini havaya kaldırır ve birkaç agresif kanat çırpışıyla yükselmeyi başarmadan önce biraz süzülür.

Ashvelon kalkıp onu takip etmek üzereydi ama ben hemen "Ash... çay için bir şeyler getir" dedim.

Kafasını bana doğru eğdi, kafası karışmıştı. "Çay için bir şey mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Büyücüye neyin gerekli olduğunu sorun."

"Nasıl isterseniz, Prensim." Başını bana doğru eğiyor ve havalanıyor.

Kardeşim ve ben karanlıkta kıpırdamadan duruyoruz. Gece görüşüm onunki kadar iyi değil ama çenesinin gerginliğinden ve boyun dikenlerinin açısından onun da acı çektiğini anlayabiliyorum. Onun Vaat Edilmiş bir hayat arkadaşı yoktu ama o da benim gibi Grimmaw'ı kaybetti. Ve ikimiz de Vylar'ı kaybettik. Bu kayıp

daha derinden ısıtır. Yirmi beş yıl boyunca üçümüz birbirimizden ayrılmadık.

"Vylar'ın yumurtadan çıktığı zamanı hatırlıyorum," diyorum alçak sesle.

"Bir süredir dışarıdaydım.

bir gün boyunca yumurtlamıştım ve kendimi dünya hakkında uzman olarak görüyordum. Ama dışarı çıktığında, daha uzağa emekledi, kanatlarını daha geniş gerdi ve benden daha yüksek sesle çığlık attı. O her zaman aramızdaki en zeki ve en hızlı olandı. Ebeveynlerimiz yumurtadan çıkışımıza şahit oldukları için çok heyecanlıydılar. İlk çiftleşmelerinden yumurta çıkmamıştı ve şanslarına inanamıyorlardı.

ikinci sezonlarından sonra yuvada üç yumurta var. Vylar ve ben geldikten sonra hepimiz senin yumurtadan çıkmanı bekledik."

"Ve geç kaldım. Her zaman olduğum gibi." Varex'in sesi duygu yüklüdür.
"Evet, geç kaldın. Haftalar gecikti. Ailelerimiz senin hastanede öldüğünü sandı.

ve seni denize bırakmaya hazırdılar, ama Vylar iki minik kanadını da yumurtanın etrafına sardı ve seni almalarına izin vermedi. O zamana kadar bazı kelimeler öğrenmişti ve sürekli "Benim" diyordu. Benim' diyordu. Böylece seni yuvada bıraktılar ve sonunda yumurtadan çıktın."

Varex boğulur gibi bir ses çıkarır, omuzları sarsılır. Başını geriye atıyor ve mor şimşeklerle çevrili devasa bir boşluk küresi olan büyüsünden bir patlama yapıyor. Bu kadar büyük bir küreyi burada salması güvenli değil ama onu azarla. Boşluk küresine kadar tüm gücümle uçuruma tutunuyorum. kendi üzerine patlar ve emici gücü yok olur. Ejderhalar olarak kendi ateşimiz bize zarar veremez ve birbirimizin güçlerine karşı çoğunlukla dirençliyizdir ama Varex'in boşluk büyüü tehlikeli bir istisnadır.

"Gitmeliyiz. Hiç kadar hazırım." Uçurumun kenarından ayrılıp kanatlarımı açıyorum, bir rüzgâr yakalıyorum ve süzölmeye başlıyorum. Varex beni Mordessa'nın ailesinin mağarasına doğru takip ediyor.

Şimdiye kadar Ardun ve Ianeth kızlarının öldüğünü biliyordu. Klanın geri kalanından gelen yası duydular ve korkunç bir şey biliyorlar. Detayları açıklamak ve elimden geldiğince teselli etmek bana düşüyor.

Guilhorn'da ölenlerin diğer akrabaları neden her ölen ejderhadan bir kemik getirmediğini anladılar. Hayal kırıklığına uğradılar ama bunu kabullendiler. Tek umudum Vaat Edilmişlerimin babalarının da anlayış göstermesi.

Mağaralarının çıkıntısına iniyoruz. Altı adet küp şeklindeki boya taşı zemin boyunca parlayarak mekânı aydınlatıyor. Dyre-taşları adanın en derin mağaralarında bulunur. Ejderha ateşiyle ısıtıldıktan sonra, yeniden ısıtılmaları gerekmeden önce birkaç saat boyunca ısıll ısıll parlarlar. Her aile Gece görüşümüzün kalitesi ejderhadan ejderhaya değiştiğinden, onları bir aydınlatma aracı olarak kullanır. Yas ya da kutlama gecelerinde kayalıklar düzinelerce boya taşının kırmızısı altın rengindeki ışığıyla süslenir.

Mağaranın içinde Ianeth ve Ardun yan yana oturmuş, omuzlarını birbirine iyice bastırmışlardır. Her iki erkek de yetmiş beş yaşında, bilgelik ve güçle dolu ilk çağlarında, ancak Ardun bir voratrice ile korkunç bir karşılaşmada görme yetisini kaybetmiş. Hayatta kaldığı için şanslıydı ve o zamandan beri Ianeth onun gözleri oldu. İkisi de savaşta bize eşlik edemedi ama güçlü gözlerini gönderdiler.

onun yerine kızım. Ve şimdi onlar, konuşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim kelimeleri söylememi bekliyorlar.

"Size büyük bir üzüntüyle söylemek zorundayım ki, Mordessa düştü ve ruhu yükseldi." Sesimi sakın ve sabit tutmaya çalışıyorum. "Aralarında büyükannem ve kız kardeşimin de bulunduğu pek çok büyük ejderhayla birlikte düştü."

"Nasıl?" diye vıraklıyor Ardun. "Ordumuzun güçlü olduğuna, insanların bize karşı koyacak güce sahip olmadığına yemin etmiştin. Çok az risk olduğunu, asit bombalarının zayıf, hava gemilerinin dayanıksız ve yaylı isabetsiz olduğunu söylemiştin. Ne oldu peki?"

Çenem açılıyor ama konuşamıyorum.

Varex ilerliyor. "Elekstan'ın Yüce Büyücüsü ulusunun yenileceğini, tüm büyülerden daha korkunç bir lanet yaptı bu dünyada hiç yapılmadı. Bunu yaparken öldü ve bütün dişi ejderhaları da beraberinde götürdü. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu kimse bilemezdi."

Ardun, "Müttefikleriniz olan Vohraynalıların böyle bir büyüü bilmediğine mi inanıyorsunuz?" dedi.

"Eğer bilselerdi, bizi uyaracaklarına inanıyorum," diye cevaplıyor Varex. "Ve büyülerini üzerlerine çevirmesin diye kendileri de daha temkinli davranırlardı."

"Binlerce insanı öldürmek, birkaç düzine ejderhayı lanetlemekten çok daha zor olurdu," diyor Ianeth yavaş ve ağır sesiyle. "Ama ne olabileceğini değil, sadece ne olduğunu düşünmenin bir faydası yok. Grimmaw ve Vylar'ın kaybı için duyduğunuz acıyı paylaşıyoruz Prenslerim."

"Mordessa'yı kaybettiğiniz için duyduğunuz acıyı paylaşıyorum," diye cevap veriyorum. Onun adı

Dişlerimin arasında yanlıış bir his var - artık yaşayan bir varlığın adı değil, sadece bir anının adı.

"Senin Vaat Edilmiş'in olmaktan çok memnundu," diyor Ianeth. "Hep senden bahsederdi. Böyle bir aşkı bulduğu için mutlu olduğunu söylerdi. benim ve Ardun'unki gibi." Kederli bakışları benimkileri tutuyor. "Ve onu çok sevdiğine eminim. Kemik haracı getirdin mi?"

İşte korktuğum an geldi. "Savaş gecesi şafağı bekleyemezdik. Elekstan kuvvetleri yeniden toparlanıp varışımıza hazırlanmaya vakit bulamadan önce hızla başkente uçmamız gerekiyordu. Vohrainian ordusu hemen Guilhorn'dan yola çıktı ve biz de önden uçtuk."

"Bizim için bir kemik bile almadın." Ardun'un sesi titriyor. Solgun, yaralı gözleri görmüyor ama daha fazla keder ve acı barındırıyor gibi görünüyor.

Ianeth'inkinden daha öfkeli. "Kendin için de bir tane aldın mı?" "Hayır."

"Sen onun vaadiydin." Titrer ve sesi yükselir. "Onun dağılmasını beklemedin mi?"

"Onun ruhunun gittiğini gördüm Ardun, ama zorundaydık. İntikam almak için bir yol bulmalıydık, ırkımızı kurtarmak için bir yol."

"Duydum," diye . "Hepinizin insan dişilerle geri döndüğünü duydum. Sanki böyle değersiz yaratıklar kaybettiklerimizin yerini tutabilirmiş gibi."

"yenisini değil, hayır," dedim. "Ama bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Dişiler olmadan bir çiftleşme sezonu geçiremeyiz."

"Ianeth ve ben dişisiz çiftleşme mevsimleri geçirdik," diye karşılık veriyor Ardun.

"Evet, çünkü siz birlikte gelişmek için doğdunuz. Ama çoğumuzun Çiftleşme çılgınlığının enerjisi, yeni bir neslin getirdiği umut, kuluçka mevsiminin neşesi. Gücümüzü besliyor, bedenlerimizi güçlendiriyor, bizi bir klan olarak birbirimize bağlıyor. Veba ve savaş sayımız zaten normalden çok daha az. Ya başka bir veba salgını ya da başka bir savaş çıkarsa? Eğer Bir sonraki çiftleşme sezonuna kadar yirmi beş yıl beklersek, Ourosquelle'i yeniden doldurmak için yeterli sayıda insan kal."

de olsa, sesimin mağarada ve ötesinde gürleyene kadar hacim ve derinlik kazanmasına izin verdim.

"Kardeşim." Varex burnunu boynuma değdiriyor. Bu bir teslimiyet, sempati ve uyarı işareti

O haklı. Kendimi kontrol etmeliyim. Buraya yas tutmaya geldim. Söz verdiğim babalarımın yerine onları düşmanmış gibi azarlıyorum. Her iki ejderha da asık suratlı, gururlu ve sessiz oturuyor.

"Bağışlayın beni," dedim. "Uzun zamandır evimden uzaktaydım ve bu umduğum gibi bir dönüş . Kendi üzüntümün ve kızgınlığımın kaybınızı gölgelemesine izin verdim ve niyetim bu değildi. Size yalvarıyorum, kemiklerinize saygı göstermediğim için beni bağışlayın."

"Buna katlanabilirdim," diyor Ardun, "kemiklerinin bulutsuz bir gökyüzünün altındaki yeşil tarlaları bilerek. Ama *hiçbir şeye sahip olmamak*-" Ses kesiliyor.

"Özür dilerim," diye idare ediyorum. "Eğer yardımı olacaksa, benim de hiçbir şeyim olmadığını unutma. Kız kardeşimden ya da Grimmaw'dan hiçbir şey. Hiçbirinden bir şey yok."

Mağaradan çıkıyorum ve gecenin içine dalıyorum, ters esen rüzgara rağmen elimden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde yukarı doğru tırmanıyorum. Tırmanıyorum ve tırmanıyorum, ta ki

Nefesim kesiliyor, kanatlarım ağrıyor ve yıldızlar parıldayan bir orman gibi etrafımı sarıyor. Orada, hoş bir şekilde uzakta, çok aşağıda, uçurumların ve şehirlerin arasında katlandığımız tahribattan etkilenmeden parıldamaları beni kızdırıyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak, o kara gökyüzüne, boşluğa uzun alev yayları püskürtüyorum. Ama yıldızları yakamıyorum.

Ateşimi dibine kadar tükettikten sonra Varex bana katılıyor. Sessiz bir varlık olarak altımda süzülüyor. Sonunda dedi ki, "Bu hiç iyi gitmedi."

"Hayır. Öyle olmadı."

"Ama bitti. Ve şimdi dinlenmelisin."

"Nasıl? Böyle bir günden ve geceden sonra insan nasıl dinlenir?"

"Gördüğüm kadarıyla ateşini boşaltmışsın. Vücudun Yenilemek için dinlenmeye can . En azından bir süreliğine uyuyabilmelisin." "Ya sen?" Gözlerimi ona diktim.

"Çaldığım kadınla konuşmam gerekiyor," diyor. "Ve sonra, ben de dinlenmeye çalışacağım."

Benim mağaramın bulunduğu doğuya bakan uçurumun yönüne doğru eğilerek aşağı iniyoruz. Onun mağarası da aynı vadi boyunca uzanan başka bir dağda.

Uçarken, içimde bir itiraf oluşuyor, Guilhorn'dan beri kalbimi sürükleyen bir ağırlık. Birdenbire buna daha fazla dayanamıyorum.

"Mordessa'yı sevmedim." İtiraf gecenin havasında asılı, yıldız ışığı kadar soğuk. "Onun beni sevdiği gibi değil. Babalarının birbirini sevdiği gibi değil."

"Ona değer verdin," diyor Varex.

"Yeterince değil. Hak ettiği gibi değil."

Cevap vermiyor ve sahte bir teselli sunmadığı için ona saygı duyuyorum. Düşüncelerimin geri kalanını yüksek sesle söylemiyorum, ama onların gerçekliğini kanlı bir kemik parçası gibi kendi kalbime gömüyorum.

Eğer ona hak ettiği sevgiyi veremediysem, o zaman ben de Aşk.

OceanofPDF.com

SERYLLA

Soluk ılık göz kapaklarımın pembe merceğinden
parlıyor. Kirpiklerim birbirinden ayrılıyor.

Kremsi, altın saçaklı, brokar bir gölgelik yerine, üzerimde bir kaya var.
Milyonlarca narin desenle kazınmış bir kaya; birbirine geçmiş daireler, üst üste
binmiş üçgenler, kıvrımlar, elmas şekilleri ve dalgalar.

Serin saten çarşaflar ve görkemli bir yatak yerine, kendi atılmış giysilerimin
ve sıkıştırılmış, tüylü otlardan oluşan kalın bir hasırın üzerinde yatıyorum.

Hizmetçilerimin beni uyandıran yumuşak sesleri ve mermer küvetime
akan dumanı tüten sıcak suyun tıslaması yerine, alçak bir sesle karşılandım,
tekrarlayan gürültüsü ve uzaklarda bir yerlerde okyanusun uzak fısıltısı.

Hatıralar mide bulantısı gibi, beynime bir hançer gibi saplanıyor.

Her şey gitti. Savaş sona erdi. Kayboldu. Annem yenildi, muhtemelen
şimdiye kadar hapsedildi ya da öldü. Krallık harap oldu. Tanıdığım herkes,
kanıksadığım herkes gitmişti. Hizmetçilerim, korumalarım, aşçılar ve
bahçıvanlar, ulaklar ve hizmetçiler, katipler ve doktorlar, ahır ustası ve
çocukları ve
arabalarını saraya getirir ve kilerimizi güzel şeylerle doldururlardı. Onlarla
selamlaşmayı ve aileleri hakkında sorular sormayı çok severdim. Her zaman çok
mutlu olurlardı.

Sevdikleriyle ilgili ayrıntıları hatırladığımda. Bazen yanlarında oğullarını ya da kızlarını getirmişlerse, sırf gözlerinin ışıldamasını izlemek için çocuklara küçük hediyeler verirdim.

En çok özlediğim insanlardan biri, iki yıl önce doğumuna tanık olduğum ikinci aşçının sevimli küçük oğlu Taren. Annesi Huli, ona bir şey olursa vasisi olup olamayacağını sordu, ben de kabul ettim. I

Genel olarak bebeklere bayılırım ama bu minik çocuğu tüm kalbimle seviyorum; sayamayacağım kadar çok kez onun bakıcısı ve oyun arkadaşı oldum. Ve şimdi onun ve ailesinin güvende olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

Gitti. Hepsi gitti.

Lanet ejderhalar yüzünden. Annem yüzünden, Vohrain yüzünden, bu savaşın ardında yatan hem aptalca hem de mantıklı bir dizi sebep yüzünden Ama şu anda, tüm öfkem ve kızgınlığım büyük siyah ejderha taş zeminde uyuyor. Sırtındaki sivri uçlar yavaş nefesiyle yükselip alçalıyor.

Her şeyin sabah daha iyi görüldüğünü söylerler ama o dünkü kadar iri ve korkunç. Abanoz pulları mağaranın ağzında biriken ışıpta parılıyor.

Başka bir gün olsa, o yumuşak sabah ışığını ve dışarıda görebildiğim pembe bulut parçalarını sevebilirdim. Deniz kuşlarının gökyüzüne karşı dönmelerinden, gürültülü çığlıklarından, onları yüzdüren ve mağaraya dökülen taze esintiden, yanaklarıma yumuşakça sürtünmelerinden zevk . Ama acım, korkum ve belirsizliğim güzel bir sabahla hafifletilemeyecek kadar büyük.

Belki beni biraz etkiliyordur. Moralimi yeterince yükseltiyor ki stratejimi hatırlayabileyim: Kara ejderhayı aklını kaçırana kadar kızdırmak. Hayatını olabildiğince sefil hale getirmek. Onun hakkında her şeyi öğrenmek, böylece ona silahla zarar veremesem bile sözlerimle zarar verebilmek.

Zeki ve gururlu biri, bu çok açık. Bu benim lehime. Zeki insanları kızdırmak daha kolaydır; hayatın küçük, can sıkıcı parçaları onları daha fazla rahatsız eder. Ve gerçek gururu olan herkes yanlış algılanmaya karşı duyarlıdır.

Bu ince işkenceler daha sonra gelecek. Şimdilik, saçma sapan basit bir şeyle başlayacağım. Beni esir alanın dayanıklılığını test edecek bir şey. Bir uçurumdan atılmamla sonuçlanabilir, ama şansımı deneyeceğim.

Önce yuvanın farklı bir yerine sessizce işiyorum. Ejderhanın burun delikleri seğiriyor ama nefes alış veriş değişmiyor ve gözleri kapalı kalıyor.

Yuva devasa büyüklükte, kendi boyutlarında iki ejderhanın rahatlıkla sığabileceği kadar büyük. Çok uzak olmayan bir mesafede, kaya duvarından bir su akıntısı fışkırıyor ve aşağıya damlıyor, tekrar kayaların içinde kaybolmadan önce zemindeki bir oluktan akıyor. Yuvadan dışarı tırmanıp suyu kokluyorum. Temiz kokuyor. Dikkatle tadına baktığımda tatlı ve taze olduğunu görüyorum, bu yüzden dilim ve boğazım daha az kavrulana kadar yudum yudum içiyorum.

Acil ihtiyaçlar halledildikten sonra, mağaranın en yakın duvarı boyunca yürüyorum, parmak uçlarım dekoratif gravür sıralarını sıyrıyor. *Güzel*, diyor kalbim sessizce, ama hayranlığımı bastırıyorum ve Aklıma gelen şarkı sözleri, böylesine acımasız bir yerde böylesine zarif bir sanatın varlığına melodik bir saygı duruşu.

Şarkılar bana bu şekilde, korunaksız anlarda gelir. Genellikle bir ya da iki mısra belirir, tamamen şekillenmiş, müzik ve sözler mükemmel bir senkronizasyon içinde olur ve sonra onu daha dolu, daha zengin bir şeye dönüştürene kadar zihinsel olarak konseptle oynarım.

Ama bu yer hakkında bir şarkı yapmayı reddediyorum. Beni esir alan kişi ve onun katil klan bunu hak etmiyor. Bunun yerine bildiğim en sinir bozucu melodiyi seçtim ve söylemeye başladım. Yüksek sesle. Neşeyle.

*"Bir zamanlar bir
karım vardı, canımı
aldı ve beni denizin
altına gömdü.
Bir denizci yakaladı beni ağına
Sarhoşken girdiği bir bahiste kazandığı bir
teknede ruhunu yuttum.
Böylece bütün olabilirim
Sonra birayla takas etmek için meyhaneye gittim.
Ve barmaid yalvardı, "Bana bir masal anlatır mısın?"
Ben de dedim ki.
Bir zamanlar bir
karım vardı, canımı
aldı ve beni denizin
altına gömdü-"*

Üçüncü satırda ejderhanın gözleri açılır. Uzun boynu yükselir, zarif, sivriltilmiş çeneleriyle devasa üçgen başını kaldırır. Kalın siyah kirpiklerini, yarıklarla dolu sarı gözlerinin üzerinden kırıştırıyor ve kendini biraz sallıyor. Birden

Gözlerinin üstündeki çıkıntılar şaşkın bir kaş çatmaya benzer bir ifadeyle büzülüyor, neredeyse güleceğim. Ama ben şarkı söylemeye devam ediyorum ve da aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bakmaya devam ediyor.

Bunun döngüsel bir şarkı olduğunu, hiç bitmeyen bir şarkı olduğunu ve sonsuza dek söylemeye devam etme niyetinde olduğumu anladığı anı görüyorum.

"Çok az uyudum." Derin sesi mağaranın içinde yuvarlanıyor, tenimi dalgalandırıyor ama o konuşurken ben aynı tempoda şarkı söylemeye devam ediyorum. "Zor bir gece oldu. Ama sen insansın, bu yüzden biraz anlayış istemenin bir faydası yok sanırım."

Düşünmek mi? Sanki dün beni *kaçırmamış* gibi. Tam bir küstahlık. Güzel bir sesim olduğu için şanslı. Bu onun için çok daha kötü olabilirdi.

Ejderha oturma pozisyonuna yükseliyor, o kadar köpek gibi görünüyor ki başka bir kaybı hatırlıyorum - sarayın av kulübelerindeki tazıları. Annem beni uyarmasına rağmen onları gizlice ziyaret ederdim. Öldürmek için yetiştirilmiş vahşi hayvanlar olduklarını söylerdi. Ama hiçbiri beni tek bir dişiyle bile tırmalamadı.

Sözlere meydan okuyan bir tını ekleyerek daha yüksek sesle söylüyorum.

Ejderha tiksintiyle ofluyor ve sonra burnunu çekiyor, bakışları keskinleşiyor. "Yuvama mı işedin?"

"-Bütün olabilmek için onun ruhunu yuttum, sonra da meyhaneye gidip birayla takas ettim," diye tatlı tatlı söylüyorum.

"Bu yuva üzerinde ne kadar uzun süre çalıştığımı biliyor musun? Malzemeleri toplamak, sadece en iyi parçaları seçmek, otları sıkıştırmak, kenarları şekillendirmek ve dokumak-" Ejderhanın sesi yükselmek yerine, gök gürültüsü gibi daha da derinleşiyor ve vücudu her saniye daha uzun, daha geniş ve daha korkunç görünüyor. Omuzları ve göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor ve burun deliklerinde turuncu bir ısı parlıyor.

Meydan okumak istiyorum ama tüm çabalarımın rağmen sesime bir titreme giriyor.

"Bu yuva *onun* içindi. Yavrularımız için." Konuşurken ağzında ateş titriyor. "Ve sen her yerine işedin."

Bana saldırırken sesim kesiliyor, dehşet dolu bir ciyaklamaya dönüşüyor. Geniş, pullu yanağı omzuma çarpıyor, beni tekrar yuvaya uçuran bir yan hamle.

"Yavrular yuvalarına işediklerinde ya da sıçtıklarında, yüzlerini Böylece uyudukları yeri kirletmemeyi öğrenirler." Ejderha sinirli ön ayağını kaldırıyor ve pençeleriyle beni iterek çeviriyor. Pençesi elbisemin arkasına takılıyor ve beni bu sabah tuvaletimi yaptığım yere doğru sürüklüyor.

"Ben bir yavru değilim," diyorum çaresizce. "Ben bir yetişkinim, bir prensesim." "Bütün prensesler yataklarına işer mi?"

"Başka nereye gitmem gerekiyordu?" "Başka herhangi bir yere."

"Bana yuvada kalmamı söylemiştin." Kurtuluşum olabileceğini hissederek sözlere sarılıyorum. "Bunu sen söylemiştin, hatırladın mı? Sana itaat ediyordum." Hareket etmeyi kesiyor ve yüzüm ıslak noktaya birkaç santim kala irkiliyorum. "Öyle demiştim. Haklısınız... Daha açık konuşmalıyım.

I

fiziksel ihtiyaçlarını hatırlamalıydın." Pençesi elbisemden kurtuldu ve ben de sidikle ıslanmış çimenlerden uzaklaşmak için geri çekildim.

Ejderhanın pullu çenesi gerilir. "Gözden kaçırdığım için özür dilerim. Böylesine zayıf, çaresiz bir yaşam formuna bakmaya alışık değilim."

Ne zayıf ne de çaresiz olduğuma itiraz etmek istiyorum, ama gerçek şu ki, itiraf etmekten nefret etsem de onunla kıyaslandığımda *öyleyim*.

"Evet, şey... sen berbat bir adam kaçırırsın," diyorum. "Her esir alan kişi, esirine yiyecek, içecek ve rahatlayabileceği bir yer sağlaması gerektiğini bilir. Bunlardan *ikisiyle* ben ilgilenmek zorunda kaldım.

İhtiyaçlarımı kendim karşılayabilirim. Yani bu konuda tamamen başarısızsın."

Ejderhanın sarı gözleri genişler. "Doğru. Hâlâ açsın. Kahretsin."

"Evet." Kollarımı karnımın üzerine sarıyorum. "Planın bu mu? Beni açlıktan öldürmek mi?"

"Ben-hayır." Kocaman kanatlarını açarak uzaklaşıyor. Bu sabah kanatlarını zar zor fark etmiştim, vücuduna o kadar sıkı sarılmışlardı ki. "Birazdan ikimiz için yiyeceklerle döneceğim."

Rüzgârın içine atlar ve uçarak mağaradan uzaklaşır.

Hasırın üzerine çöküp uzun bir nefes alıyorum. Onu kızdırmayı başardım, bu kesin. Ve önemli bir şey keşfettim: Bu yuvayı dışı bir ejderhayla paylaşmayı planlıyordu. Dün öldü.

Bunu kullanabilirim.

Mağaranın girişine doğru ilerliyorum, uçurumun kenarına yaklaştıkça ürperiyorum. Dün şehir duvarının basamaklarını tırmanmak korkutucuydu ama ejderhaları vurmaya o kadar kararlıydım ki tehlikeyi hiç düşünmedim.

O ılgın enerji olmadan, yükseklere karşı her zamanki temkinliliğim geri geldi. Ve bu ykseklilik inanılmayacak kadar baş döndürücü. Ne kadar yüksek olduğunu grebilseydim

Bu dağ gerçekten dn geceydi, zirvesine kadar tüm uçuş boyunca çığlık atardım.

Yine de manzara muhteşem. Vadinin karşısında, bu dağdan daha kısa olan başka dağlar var. Aralarında imenlik düzlükler, sonra daha sarp tepeler ve bazıları ormanla kaplı kayalıklar görüyorum. Solumda, vadinin ağzının ötesinde, uzun kaya stnlarının arasından okyanusu görüyorum.

Beyaz çizgiler adanın rüzgârla savrulan çayırları boyunca ilerliyor. İlk başta çizgilerin deniz kabuklarıyla işaretlendiğini düşünüyorum, ama sonra sadece deniz kabuklarının bu kadar net bir şekilde göze çarpması için çok yukarıda olduğumu fark ediyorum. Acaba... kemikler olabilir mi?

Güneş ve denizin beyazlattığı devasa kemikler bunlar olmalı. Ejderha kemikleri.

Gözlerimi kısıarak vadi tabanına bakarken, küçük ve uzak bir şey görüş alanıma giriyor. Sonra başka bir şekil ve bir ncs. Kuş olamayacak kadar büyük. Bunlar ejderha.

Hafif ne eğilip aşağı bakarak ejderhaların insan taşıyıp taşımadığını görmeye çalışıyorum.

İğrenç ykseklilik zihnimi ele geçiriyor, her şeyi eğiyor, zihnimi çarpıtıyor. denge hissim, algım. ılgınca mağara duvarına tutunuyorum ama çıplak ayak parmaklarım kayanın pürüzsüz bir kısmından kayıyor ve ayağımı kaybediyorum. Kenarda sallanıyorum, kayayı tırmalıyorum, dengemi sağlamak için abalıyorum.

Gök gürültüsünü andıran bir kanat sesiyle kara ejderha gökyüzünden aşağı iniyor ve mağaranın zeminine gevşek bir şey fırlatarak çıkıntıya konuyor. Onun gelişinden kaynaklanan rüzgâr beni bitiriyor ve bir çığlıkla havada kayıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ejderha ve o da kenardan aşağı atlıyor. Altıma girdi - gerçekten aptalca bir fikir, çünkü sırtı bir

lmcl bıçakların ormanı. Bir şekilde şişlenmekten kurtuldum. Omzuna çarpıyorum ve hemen kayıyorum; tutunacak bir şey yok. Parmaklarım pullarına takılıyor, tırnaklarımdan biri yanan bir acı yırtılmasıyla yarısını koparıyor.

Tekrar düşüyorum, temiz, parlak sabah havasında kıım bileklerimin üzerinde yuvarlanıyor.

Ejderha hüsranla kükrüyor ve beni yakalıyor ama dünkü kadar düzgün yakalayamıyor; yorgun ve beceriksiz. Pençeleri saçımı kesiyor.

Vücudumu kavramayı başarmadan önce içinden geçip onu tamamen kesiyor.
Kanatları havayı dövüyor ve ikimizi de tekrar çıkıntıya kaldırıyor.

Beni mağaranın içine fırlattı. Dün bana verdiği morluklar çarpmanın etkisiyle çılgılık atıyor ve acı dolu bir hıçkırıyla boğuluyorum.

"Aptal insan," diye hırlıyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

Evet, içimden bir ses fısıldıyor. Ama başka bir ses daha yüksek sesle haykırıyor,

Ha

yır. Hangisinin doğru
olduğundan emin değilim.

OceanofPDF.com

KYREAGAN

İnsan kız yüzükoyun yatıyor, ön kollarını destekliyor, karmakarışık sarı saçları omzuna dökülüyor. Minik yumrukları sıkılı. Kulaklarındaki ve boğazındaki altın takılar güneş ışığında parıldıyor.

Onu kurtarmaya çalışırken elbisesini yırttım. İnce bacaklarından biri kalçasına kadar açıkta. Göğsündeki dolgun, yumuşak tümsekler de görünüyor. Fark etti ve onları kısmen örtmek için harap giysisini yukarı çekti.

Bu tümseklere sanırım insanlar meme diyor. İnek, domuz ya da koyun memelerine benzer şekilde yavruları emzirmek için kullanılan memeler olduğunu biliyorum.

Dişi ejderhaların diğer hayvanlar gibi memeleri yoktur. Yavrularımızı kendi ağzımızda yumuşattığımız yiyeceklerle besleriz.

Kızın meme uçlarının şekli bana garip bir şekilde hoş geliyor. Ama kollarındaki ve bacaklarındaki izler dikkatimi dağıtıyor.

"Bu lekeler ne?" diye sordum. "Hastalıklı mısın?"

"Hayır," diye tıslıyor bana, gözleri alev alev yanıyor. "Bunlar *çürük*. Derimin yüzeyinin altında kan birikiyor. Bu beni incittiğin anlamına geliyor." Karnımda korku sarmalları. "Ama sende onlardan çok var."

"Dün beni o kadar sıkı taşıırken defalarca canımı yaktın."

Sikeyim.

Özür dilemek istiyorum. Ama bu sözler, halkının çoğunu yakıp kül eden ejderhadan, kraliyet büyücüsünün bir türün yarısını katlettiği prensese garip gelecektir.

"Daha dikkatli olacağım," diyorum ona. "Değişim için sağlıklı olmana ihtiyacım var."

"Değişim mi?"

Cevap vermek yerine dağ keçisi leşini burnumla dürterek ona yaklaşıyorum. "Bugün avı çabuk buldum. Alışılmadık ve şanslı bir durum. İlk ısırtığı sen alabilirsin."

Kız bakıyor. "İnsanlar hakkında bir şey biliyor musun?" "Pek değil," diye itiraf ediyorum.

"Ama siz Vohrain ordularıyla savaştınız. Mutlaka onların bazı alışkanlıklarını algılamışsınızdır."

"Onlarla birlikte kamp yapmadık. Kendi tünelerimiz vardı ve liderleriyle sadece gerekli olduğunda kamp dışında buluşurduk."

Başını sallıyor. "Bunu yiyemem."

"Bu genç bir keçi, taze ve yumuşak." Pençemle keçinin butunu kesip açıyorum, deriyi yarıyorum ve zengin, kırmızı eti ortaya çıkarıyorum. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. "Güzel et. Al biraz. Burada yaşayacaksan yemekleri paylaşmayı öğrenmeliyiz."

"Burada yaşamak mı? Yemekleri paylaşmak mı? Sen neden ?" Sesi gergin, mavi gözleri kocaman.

"Dişilerimiz öldü," diye açıklıyorum. "Üreme için yenilerine ihtiyacımız var." "Siktir," diyor belli belirsiz. "O zaman sen... sen... Hayır, bu işe yaramayacak. Öleceğim."

Bir şekilde planımı tahmin etmiş olmalı. Ejderha formuna dönüşmekten korkuyor. "Ölmeyeceksin. Çabucak bitecek, söz veriyorum. Acı çok az olacak."

"Yani sen sadece..." Titreyen elini alnına bastırıyor. "Sığmaz."

Ne hakkında konuşuyor? Belki de o zaman yeni yapılan dişi ejderhaların Ourosquelle'e uyum sağlaması için gerekli. "İlk başta iyi bir uyum olmayabilir ama alışmanız için size zaman vereceğiz."

"Ne kadar nazıksınız," diyor Prenses kısık sesle. Ayağa kalkıyor ve sakince yanından geçip uçuşunun kenarına doğru yürüyor. "Bu sefer beni yakalamayın."

Çıkıntıdan atlamadan bir an önce ne demek istediğini anlıyorum. Kanadım dışarı fırlıyor, vücuduna dolanıyor ve onu mağaraya geri götürüyor.

"Bu ihtimal seni kendini öldürecek kadar iğrendiriyor mu?" Haykırıyorum.

"Bir düşüneyim... um... *evet*," diye tersliyor.

"Bizden biri olacaksın, herhangi bir ejderhanın sahip olduğu tüm ayrıcalıklara sahip olacaksın," diyorum ona. "Elbette bu yeni gelecekte korkuyorsun, çünkü bizim yöntemlerimizi anlamıyorsun, ama öğreneceksin. Uyum sağlayacaksınız. Şunu bir düşün: senin ırkın sevgili savaşçılarımızdan, eşlerimizden, kızlarımızdan ve kız kardeşlerimizden birçoğunu yok ettiği için bana tazminat borçludur. Kaybettiklerimizin yerini asla dolduramayız ama hiçbir şey yapmazsak yeni yavrular olmayacak ve ejderhalar var."

Prenses tuz beyazı. İki avucunu da karnının alt kısmına bastırıyor. "Yavrularınızı taşıyorum."

Kemiklere bakılırsa, çok kalın kafalı. "değil," diye açıklıyorum sabırla.

"Sen bizim yumurtalarımızı doğuracaksın, onlardan da yavrular doğacak."

Ejderha bilgisi eksikliği mazur görülebilir sanırım. Sonuçta, ben insanlar hakkında çok az şey biliyor. Ancak dönüşümünden önce ejderha anatomisi, yaşam döngüleri ve ilmi hakkında kendini eğitmeye başlamalı. En ufak bir tahrikte uçuşundan atlamaya meyilli görüldüğü için Sanırım onu yanımda tutup kendim öğretmem gerekecek.

"Bu sana bizim ilgili ilk dersin olsun." Keçi leşinden bir parça kalın kırmızı et koparıyorum ve pençemin ucuyla ona uzatıyorum. "Sana verileni iyi niyetle kabul et."

Prenses önce ete, sonra bana bakıyor.

Sonra kendi üzerine ve mağaramın zeminine kustu.

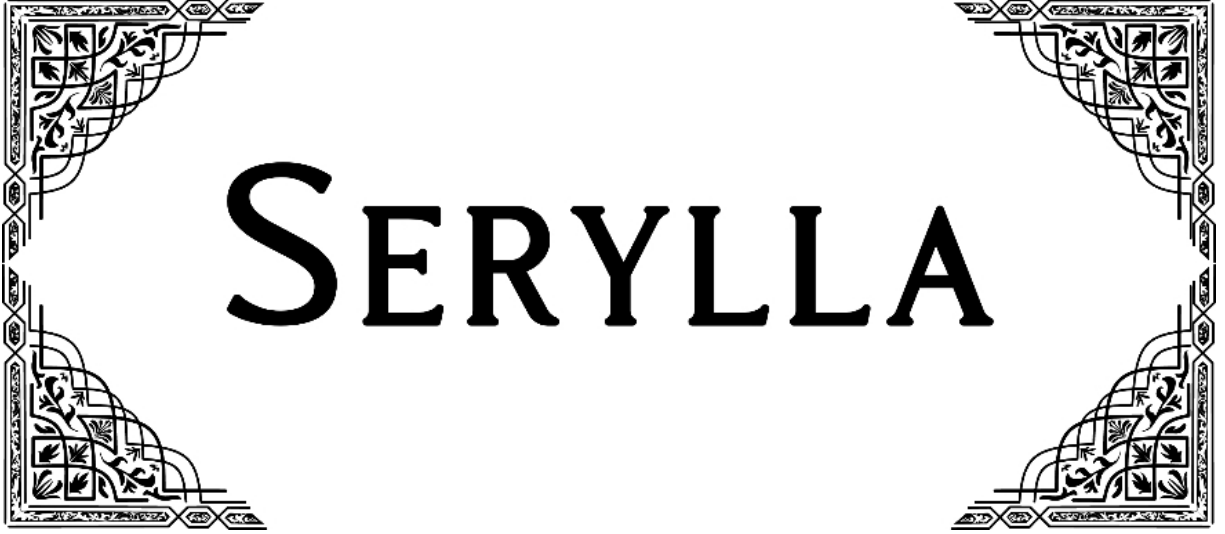
Ejderhalar hasta olduklarında ara sıra kusarlar. Bu iğrenç bir olaydır ve genellikle Prenses'in yaptığı küçük su birikintisinden çok daha fazlası olur. Midesinde hiçbir şey olmadığı için kusmuğu çoğunlukla safradır.

Onunla uğraşmak neden bu kadar zor? İlk yavruma nasıl bakacağım konusunda endişeliyim ama kendi yetiştirilme tarzımdan hatırladığım kadarıyla, yavruların bakımı bu insana kıyasla daha kolay. Belki de döndüğünde Fortunix'in tavsiye teklifini kabul etmeliyim.

Şimdilik, koku geçene kadar ikimizin de mağarayı terk etmesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Rothkuri'den yuvanın kirlenmiş kısımlarını kaldırmasını ve su büyüsünü kullanarak zemini durulamasını isteyeceğim. Keçinin yarısı şimdilik açlığını giderir, kalan yarısını da ödeme olarak ona veririm.

Belki dışarıdayken Prenses'in yemeye tenezzül edeceği bir şeyler bulabilirim.

OceanofPDF.com

SERYLLA

Ejderhaya iğrenç görünmek istedim ve dileğim kesinlikle yerine geldi. Yuvasına işedim ve üzerime kustum. Ben Bundan daha iğrenç bir şey yapabileceğimden emin değilim.

Ben kustuktan sonra, keçinin bir kısmını aceleyle mideye indirdi ve bu manzara neredeyse tekrar kusmama neden oluyordu. Kanlı çiğ eti bu kadar iştahla yerken, yaşam alanındaki sidik ve kusmuk konusunda neden bu kadar değerli olduğundan emin değilim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bir ejderhaya göre oldukça düzgün yiyor ve Daha sonra pençelerindeki ve ağızındaki bütün kanı yalıyor.

Yemeğini yedikten sonra beni kucağına alıp mağaradan dışarı uçuyor ve pençeleriyle sıkıca ama nazıkçe kavırıyor. Yine, hareketleri beklediğimle uyuşmuyor. Beni zorla çiftleştirmeyi planlarken beni yaralamak konusunda bu kadar temkinli olması çelişkili.

Konuşmamız sırasında neden bu kadar üzgün olduğumu anlamıyor gibiydi. Sikine alışmam için bana zaman tanımaktan -çabucak biteceğinden ve acının minimum olacağından- bahsederken sanki dev bir ejderhanın küçücük bir kadını sikmesinde hiçbir sorun görmüyor gibiydi. Anatomimizin temelde uyumsuz olduğu gerçeğini kavrayamıyor olmalı.

Sadece kocaman aletini deliğime sokmaya çalıştığını düşünmek bile çılgılık atıp çırpınmama ve muhtemelen bayılmama neden oluyor. Ama düşüncelerimi kontrol etmem, sakinleşmem ve planım üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyor. Keşke yiyecek bir şeylerim olsaydı, belki kendimi daha güçlü ve odaklanmış hissedirdim. Bir sonraki yemek teklifinin daha az mide bulandırıcı olmasını umabilirim.

Yakındaki bir mağarada duruyoruz, kayadaki bir girintiden biraz daha fazlası ve beni esir alan kişi ince mavi bir ejderhayla Ejderha dilinde konuşuyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

birbirlerine söylüyorlar. Teneffüsün arka tarafında, kırmızı bir pelerine bürünmüş, yanakları kırmızı ve gözleri parlak, tombul bir kız oturuyor. Orada olmaktan pek de mutsuz görünmüyor, bu da beni şaşırtıyor. Ona seslenmek istiyorum, ama ne söyleyeceğime karar veremedim, beni esir alan kişi ve ben tekrar ayrılıyor.

Kara ejderha beni dağlık kayalıklardan ve sahildeki geniş düzlüklerden uzaklaştırıp adanın merkezine, büyük bir çukur vadinin, belki de eski, sönmüş bir volkanın ağzının bulunduğu yere doğru götürüyor.

Daha küçük geçitler ve vadiler, bir çocuk güneş ışınları gibi ondan dışarı doğru uzanıyor. Ejderha vadinin ortasındaki mavi göle doğru dalıyor.

"Burası geyik avladığımız yer," diyor. "Ormana çok sık girmemeye çalıştığımız için onlar için bir incelik. Boyumuz ve kanatlarımızla ağaçların arasında hareket etmek zor. Beslenmemizin çoğunu bitkiler, keçiler, koyunlar ya da yaban domuzları oluşturuyor. Ve balık ya da yılanbalığı, onları yakalama becerisine sahip olanlar için. Burada

Güneydeki çayırlarda, dönüşümlü bir muhafız tarafından denetlenen ve korunan bir sığır sürüsü bulunduruyoruz. Bunlar bayram günleri için."

Bunun üzerine canlandım. "İnekleriniz var mı? Süt istiyorum."

Ejderha alçalıyor, gölün çimenli kıyısının üzerinden geçiyor ve yakınlara inmeden önce beni eğretili otlarının arasına bırakıyor. Bana sert bir bakış attı. "Bir ineğin memesini mi emeceksin?"

"Hayır! Sütünü sağardım herhalde." Denemek istememe rağmen hayatımda hiç inek sağlamadım. Yine de ufak tefek işleri yapmaya çok hevesli görünmemeliyim. Talepkâr, şımarık bir velet rolü oynamam gerekiyor.

Yıkık elbisemi yerinde tutarak çenemi kibirle kaldırıyorum. "Peki ya ejderhalarının aldığı diğer kadınlar? Onlardan biri benim için bir inek sağsun. Ne de olsa ben bir prensesim."

"Öyle duruyorsun." Üst dudağı kıvrılıyor ve kocaman dişlerinin parıltısı ortaya çıkıyor. "Yıkan, insan. Kusmuk kokuyorsun."

"Belki de kokmayı seviyorumdur."

"İstemiyorsun. D n çok güzel kokuyordun, bu yüzden seçme  ansın olduğunda temiz ve hoş kokulu olmayı tercih ettiğini varsayıyorum.  u paçavraları çıkar ve yıkan."

Cevap vermeden önce inceliyorum. Kalın, yumuşak çimenler ayak parmaklarımı ok uyor. Bahçedeki sık kesilmiş otlardan çok daha yeşil ve zengin. saray bahçelerinde. Ne zaman fırsat bulsam o çimlerde yalınayak ko ardım, ancak genellikle annemin dalkavuklarından biri tarafından azarlanırdım - yani "saray hanımefendileri".

Burada istediğim kadar çıplak ayakla çimlerde ko abiliyorum. Hava ı da ba kentnin hava ından çok daha tatlı ve temiz. G l n cam gibi yüzeyi tepedeki masmavi gökyüzünü yansıtıyor ve yakındaki orman esintiy le hı ırdıyor, her yeşil yaprak geniş güneş ışığında ve da  hava ında var olmaktan memnunmu  gibi titriyor.

Berrak g l suyu çakıl ta lı sahile vurarak ta ları parlak ve koyu bir renge dönüştürür. Biraz daha , çakıl ta ları yerini kumlu s  lıklara bırakır, yorgun ayakların ve çürük uzuvların acısını hafifletmek için mükemmeldir.

Kendimi sefil, kirli ve pis hissediyorum. Suyun altında ne tür yaratıkların kıpırdayabilece i konusunda biraz tedirgin olsam da o serin su davetk r görünüyor.

"Orada sülükler var mı? Yılan balığı? Yılan var mı?" Ben soruyorum. "Peki ya diğer yaratıklar? S m ks  m ?"

"Burası güvenli. Şimdi sessiz ol ve temizlen."

"Yıkanaca ım, ama senin önünde değil."

"Neden olmasın?"

"Beni  ıplak g rmeni istemiyorum."

Kanatlarını ayarlıyor ve yanlarına yakla tırıyor. "Yine, neden olmasın?"

"  nk ..." Kahretsin, bunu daha önce hiç açıklamak zorunda kalmamı tım.

"Vücudumu g rmeni ve beni arzulamanı istemiyorum."

Homurdanıyor. "Seni  u anda görebiliyorum. Sende arzu edilecek hiçbir şey yok."

"Daha her görmedin."

"Peki seni çıplak görmek bir fark yaratır mı?" diyor kuru bir sesle. "Birkaç parça solgun insan etinin beni  iftle meye g nderece ini mi düşünüyorsun? Çılgınlık?"

" ey, böyle s yledi inizde, sanırım öyle değil. Ama insan erkekleri için bu tür şeylerin görülmesi ya da ima edilmesi bile genellikle cinsel

arzu."

"Ejderhalar her yirmi beş yılda bir çiftleşme mevsimi dışında böyle duyular yaşamaz," diye yanıtlıyor. "O zaman, yirmi dördüncü yılını dolduran her ejderha bir hafta boyunca kızgınlık dönemine girer ve biz de çiftleşiriz. yumurta üretir."

Şaşkınlık beni rahatsızlığımdan uzaklaştırıyor. "Başka zaman seks yapmıyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya eşler ya da partnerler?"

"Çoğumuz yavruları birlikte büyüteceğimiz ve hayatımızı paylaşacağımız eş seçeriz. Bu eş, çiftleşme mevsiminde birlikte yumurtladığımız ejderhalardan biri olabilir ya da olmayabilir. Eş seçimi çiftleşme tutkusuyla değil, zihinsel sinerji ve karakter uyumuyla ilgilidir."

"Kulağa çok beyinsel bir süreç gibi geliyor. Peki ya aşk? Ejderhalar aşık olur mu?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bazıları öyle."

"Yani eğer soyunursam, herhangi bir cinsel saldırganlığa yönelmeyeceksin. Bu çiftleşme mevsimi gerçekleşene kadar olmaz," diyorum temkinli bir şekilde. Bu fikirde bir umut var. Bir erteleme. Kaçmak için bir şans.

"Bu doğru," diyor ejderha. "Çiftleşme mevsimi yaklaşık bir hafta içinde, Kaburga Ayı parlادığında başlayacak."

Bir hafta. Hiç yoktan iyidir. En azından o zamana kadar acımasız bir üreme seansından korkmak zorunda değilim.

"Pekâlâ." Kirlenmiş elbisemin kalıntılarını çekiştiriyorum. Düşüp fazla zaman almadı. Dantelli iç çamaşırım dışında güneşin altında çırılçıplak duruyorum.

Ejderha gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Şimdiye kadar mimikleri ve ifadeleri yorumlamama yetecek kadar insancaydı ama şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Yavaşça iç çamaşırımı bacaklarımdan sıyrıyorum ve onun önünde çırılçıplak .

Sıcak, parlayan bir nefes çekiyor, hâlâ bakıyor. Bakışları bacaklarımdaki bölgeye düşüyor.

"Daha önce bir kadın vücudu gördün mü?" Sessizce sordum.

"Hayır." Sesi her zamankinden daha alçak. "Yumuşak ve kırılgan görünüyor, bu da talihsizlik. Ama memeleriniz size yakışıyor."

Yüzümde sıcak bir kızarıklık oluşuyor. "Bu şimdiye kadar aldığım en iğrenç iltifat."

Boğazında bir şeyler gümbürdüyor, hoşnutsuz. "Bu bir iltifat değildi. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi. Sen orantılısın. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.

Yani bir insan için."

"Git ," diye . "Bana bakmayı kes."

"Kendine zarar vermeye istekli görüldüğün için gözcülük yapmalıyım," yanıtlıyor. "Sen yıkanırken ben de seni beslemek için çilek ya da kök arayacağım."

Ona sırtımı dönerek gölün serin sularına giriyorum. Derinlere indikçe, su dizlerime, kalçalarım, kışıma, belime kadar yükseldikçe gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ancak gölde omuzlarımın derinliğine indiğimde onun ağır adımlarının gümbürtüsünü ve yiyecek aramaya başladığında çalıların hışırtısını duyuyorum.

Hiç sabunum yok ve su beklediğimden çok daha soğuk, ama kendimi temizlemeyi başarıyorum ve saçlarımdaki düğümleri parmaklarımla çözerek makul bir hale getiriyorum. Sudan çıktığımda, Soğuktan titriyorum. Tüylerim diken diken oldu ve bacaklarım titriyor.

Sahile adım atıyorum, bekliyorum-

Hay sikeyim. Gerçekten de bir hizmetçinin beni sıcak bir havlu ve yumuşak bir bornozla karşılamasını mı bekliyordum? Böyle lüksler geçmişte kaldı. Üzerimdeki tek önemli giysi parçası göle girmeden önce çıkardığım yırtık pırtık, kusmuk lekeli elbise ve onu da kesinlikle tekrar giymeyeceğim. Yıkamayı deneyebilirim ama o zaman da kurumasını beklemem gerekecek.

İç çamaşırım hala sahilde yatıyor, ancak onu elime aldığımda arka tarafının ıslak kumla kaplı olduğunu fark ediyorum. Yani bu giysi de söz konusu değil.

Yalnızım, çırılçıplak ve sırlıklam, ejderhaların alanının ortasındaki bir gölün kenarındayım. Peki kara ejder *nereye* gitti? Pek yardımcı olacağından değil - mağarasının bir yarığına saklanmış bir sandık kadın kıyafeti olduğundan şüpheliyim.

Belki etrafıma saracak yaprak bulabilirim.

Çakılların üzerinden çimlere doğru ilerliyorum ve oradan ormana doğru yürüyorum. Devasa, eski ağaçlar kalın bir gölgelik oluşturuyor, bu yüzden çalılıklar çok az. Çok uzakta olmayan, geniş ok şeklinde yaprakları olan bazı sarmaşıklar gövdelerden birinin etrafında kıvrılıyor. Yanlarına gidip onlara uzanıyorum.

"Ben olsam bunu yapmazdım." Ejderhanın sesi içimde titreşiyor, ta çekirdeğime kadar.

"Neden olmasın?"

"Bu sarmaşıklar zehirli. Yutulması ölümcüldür ve eğer bir ejderha onları yalayacak olursa, dili kocaman kabarcıklar halinde patlar. Sanırım sizin narin insan derinizde de benzer tahribata yol açacaklardır."

"Örtecek bir şeye ihtiyacım var. Ve donuyorum." Döndüm ve ona ters baktım. "Sen *gelmiş geçmiş* en kötü esir edicisin. Sen dememiş miydin Prens mi? Eğer küçük bir insana bile bakamıyorsanız, koca bir ejderha ırkını nasıl yönetiyorsunuz?"

"Görünüşe göre çok kötü, çünkü klanımın yarısı yok oldu. Şimdi bana hakaret etmeyi bitirdiysen-"

"İşim bitmedi." Soğuk ve titrek olsam da, öfkem beni teşvik . "Eğer birini kaçırıcaksan, onu nasıl hayatta tutacağını bilmen gerekir, anlıyor musun? Beni buraya yıkanmam için getirdin ama herhangi bir giysi ya da ısınmam için herhangi bir yol sağlamadı. Sabun yok, havlu yok, sıcak su yok. Mağaranız rahatsız ve ilkel, bırakın ejderhalar kralını, en alt tabakadan bir köylüye bile uygun değil. Tuvalet yok, ellerimi temizleyecek bir lavabo bile yok; yastık yok, çarşaf yok, battaniye yok. Hiç yemek yemedim, üşüyorum, ıslağım ve bir fincan lanet *çay* istiyorum!"

Ejderha benim sertliğim karşısında biraz geri çekiliyor ve turuncu sisten sıcak, öfkeli bir nefes çıkarıyor.

"Git ve bana giyecek bir şeyler getir!" Ona bağıriyorum.

Ağaçlara çarpmamak için kanatlarını sabitleyerek dikkatlice ormandan çıkıyor. "Göl kenarında bir kayanın üzerine senin için biraz yiyecek koydum."

"Daha çok çiğ, kanlı et mi? Çünkü onu yemeyi reddediyorum. Biz insanlar yemeklerimizi pişiririz. Belki bu kavramı duymuşsunuzdur."

"Ben aptal değilim," diye soğuk bir şekilde cevap verir.

"Harika taklit yapıyorsun."

Bana dişlerini gösteriyor, gözleri kısılıyor. "Çilek, fındık ve tere sapı topladım."

"Harika," diye tükürdüm. "Şimdi benim için zehirli olan ya da olmayan meyveleri ve sapları yemek ya da biraz fındıkla dişlerimi kırmak arasında seçim yapabileceğim. Bu mükemmel." Kollarımı kavuşturup göle doğru ilerliyorum.

Tam onu geçmiştim ki sıcak ve ıslak bir şey kığımın üzerinde kayıyor. Tenim anında tutuştu, şok arzumla harmanlandı

Sıcak. Etrafımda dönüyorum. "Beni *yaladın* mı?"

Ejderhanın mor dili dişlerinin üzerinde kayıyor. "Hayır."

"Yalancı."

"Düşünüyordum da, eğer üşüyorsanız size ısı sağlayabilirim."

"*Kıyafete* ihtiyacım var. Her zaman böyle çıplak dolaşamam." "Yapamaz mısın?" Bana yavaşça göz kırıyor. "Biçimin nahoş değil.

Neden saklıyorsunuz?"

"Mahremiyet ve korunma için. İnsanların derileri ya da pulları yoktur.

Giysilerimiz hem koşullarından korunmamızı hem de özel bölgelerimizi gizlememizi sağlar. Siz ejderhalar özel bölgelerinizi saklıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama görmek istersen onları göstermemde bir sakınca yok-

" "Hayır!" Nefesim kesildi. "Hayır, göstermemeyi tercih ederim."

Ona sırtımı dönüp gölün kıyısına doğru ilerliyorum. Sol tarafta, topladığı yiyecekleri koyduğu düz kayayı görüyorum; aralarında yumruğum büyüklüğünde lacivert meyveler de var.

meyveler ona. Meyvelerin tek biri bile ezilmemiş, ancak pençeleri sayesinde birkaçının ince derisinde delikler var. Birini alıyorum ve ihtiyatlı bir şekilde kemiriyorum. Tatlı meyve suyu dilime değdiğinde, bir rahatlama iniltisiyle dişlerimi geçiriyorum.

Ejderha kocaman gövdesini çimlerin üzerine seriyor, başını bana doğru yaklaştırıyor ve çenesini açarak yavaş yavaş sıcak hava soluyor.

Yavaş yavaş ısı vücuduma nüfuz ediyor ve birkaç dakika içinde titremeyi bırakıyorum. Burada çıplak tenimle dururken, tatlı meyveler karnımı doldururken ve şekerli meyve suyu dilimi kaplarken kendimi lezzetli bir şekilde sıcak hissediyorum. Cevizler de çok lezzetli, zayıf kabukları içindeki eti kolayca çıkarıyor. Ejderhanın topladığı saplar lifli ama iyi bir tadı var.

"Şimdilik bu iş görür," diyorum ona. "Ama beni nasıl düzgün besleyeceğini öğrenmen gerekecek. Peki ya diğer kadınlar? Onlar besleniyor mu?"

"Öyle olmalarını sağlayacağım." Ejderhanın burun delikleri hafifçe parlıyor.

"Yedek kıyafetler yakında gelecek. Hakkımdaki düşük düşüncenizin aksine biraz sağduyulu olun. Ashvelon ve Fortunix büyücü kadınla birlikte döndüklerinde erzak getirecekler."

"Büyücü mü?"

Sorumu duymamış gibi görünüyor. "Kokun şimdi çok daha baştan çıkarıcı." Kalın, çatallı dili yine titriyor. "Sakinsin

ve mutlu, değil mi?"

"Sakin, beslenmiş ve sıcak. Mutlu değilim. Sen beni bırakana kadar değil."
İç çekiyor ve yoğun sıcaklık rüzgarı beni bir anda geri sıçratıyor.

Yelp.

"Özür dilerim," diye gürledi. "Ama sana neden izin veremeyeceğimi açıkladım.

Git. Çiftleşme sezonuna katılmak için buradasınız."

Umutsuzluk yine kalbimi kavıyor. Bu kadar zeki biri nasıl bu kadar kalın kafalı olabilir? Belki de görsel bir gösteri yapmalıyım. Ne de olsa söz konusu olan sadece benim hayatım değil, ejderhaların kaçırdığı diğer kadınların da hayatı.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, sığmayacak." Popomu bir kayaya dayıyorum ve bir bacağımı kavislendiriyorum, ayağımı taşa dikiyorum. Kalçalarımı açarak ejderhaya amımın tam görüntüsünü veriyorum. Parmaklarımla cinsel organımın dudaklarını geriye doğru çekiyorum. "İnsan kadınların üç deliği vardır. Önde işlemek için küçük bir tane, arkada sıçmak için bir tane daha. Bunu görüyor musun? Ortadaki açıklığı?"

Boğuk bir ses çıkarıyor, ben de bunu *evet* olarak algılıyorum.

"Bu seks ve bebek doğurmak için. Artık anlamalısın ki sahip olduğum delikler bir ejderhanın sikini almak için çok küçük. Beni öldüreceksin. Hepimizi öldürürsün. Ayrıca, birinin rızası olmadan içine girmek ya da onunla çiftleşmek çok kötü bir şey."

"Seninle *bu* şekilde çiftleşmeyi hiç planlamamıştım!" diye haykırıyor.

"Büyücünün buraya getirilmesinin nedeni de bu, seni ve diğer insan kadınları ejderhaya dönüştürmek. Ve o zaman bile kimse sizi çiftleşmeye zorlamayacak. Erkekler size kur yapacak ve sizin için çiftleşme dansları sergileyecek. Sonra tercih ettiğiniz erkeği seçebilirsiniz."

Oh.

İnsan kadınların ejderhalar tarafından zorla çiftleştirilmeyecek olması beni rahatlattı ama yine de kalıcı olarak bir ejderhaya dönüşmek çok da iyi bir ihtimal değil.

"Bunu yapamazsınız," diyorum ona. "İsteğimiz dışında bizi farklı bir türe dönüştüremezsin."

"Bu talihsiz bir zorunluluk."

"Böyle bir sihri yapabilecek bir büyücü yok."

"Evet, var. Thelise, annenizin Yüce Büyücüsünün kızı." "Ama o yıllar önce büyüyü yanlış uyguladığı için saraydan sürüldü."

İtiraz ediyorum. "Yetenekli ama dikkatsiz. Bazen büyülerini çok ama çok yanlış gidiyor."

"Başka yok," diye cevaplıyor ejderha sakince. "O bu bölgedeki en güçlü büyü kullanıcısı ve onu bulmak için zamanım yok.

Başka kimse yok. Çiftleşme mevsimi yaklaşıyor."

"Dönüştürdüğün her kadın senden *nefret* edecek," diyorum şiddetle. "Hiçbirimiz çiftleşmek istemeyeceğiz."

"Ah, ama yaşayacaksınız. Ejderhalar olarak, sizler de bizler gibi çiftleşme çılgınlığı yaşayacaksınız. Karşı koyamayacaksınız. Ve eğer direnirseniz, bir sonraki çiftleşmeden önce size kur yapmak ve sizi büyülemek için yirmi beş yılınız olacak.

sezon." Tekrar bacaklarımın arasına bakıyor ve tüm konuşma boyunca açık oturduğumu fark ediyorum. bir araya getiriyorum, düşüncelerim yarışıyor.

Yani beni yemek ya da bana tecavüz etmek istemiyor. Hepimizi ejderhaya dönüştürmek ve çiftleşme mevsiminde bizimle çiftleşmek ya da yirmi beş yıl boyunca bize kur yapmak istiyor. Kabul edilemez. Bu da demek oluyor ki ilk planıma geri dönüp kendimi o kadar sevimsiz hale getirmeliyim ki yirmi beş yıl boyunca yanımda olma düşüncesi *onu* kustursun.

Bir meyve daha alıyorum ve parmaklarımı ona doğru sertçe şaklatıyorum. "Devam et, nefes almaya devam et. Daha fazla ısıya ihtiyacım var, ejderha."

KYREAGAN

Bu pürüzsüz tenli, bol sarı tüylü küçük yaratık için bir şömine rolüne indirgendim. Burada çömelip onu soludukça, teninin sıcaklıkla pembeleşmesini izledikçe, onu tekrar yalamayı daha çok arzuluyorum. Bunun ilkel bir av arzusu mu yoksa bilmediğim başka bir dürtü. Her iki durumda da bu dürtüye . Onu yalayıp yutmaya çok yaklaşabilirim.

Bir an için hayal ediyorum. Etini koparmadığımı, onu bütünüyle yuttuğumu, karnımda çırpınan uzuvlarını hissettiğimi. O, hala canlı, içimde. Benim bir parçam. Bu karanlık, iğrenç bir düşünce, doğamın en derin uçurumlarından, varlığımın eski, daha az medeni bir yönünden doğdu.

Nesiller boyunca ejderhalar, hayvani köklerimizin üzerine çıkmak için çabaladılar. Yumurtadan itibaren bize hem Ejderhaca hem de Etkinlik Dili öğretilir. Sözlü tarih, şiir ve denemeler okumak üzere eğitiliriz. Mağaraların duvarlarına Ejderha dilinde uzun pasajlar yazar ve bunları yüksek sesle Olay Dili'ne çeviririz.

Sanırım bu yüzden planımı uygulamak için insanlar hakkında yeterince şey bildiğimi düşündüm. Tüm hayatım boyunca onların dillerini ve politikalarını inceledim.

eyrek yüzyıl. Ancak çalışmalarım günlük yaşamlarının küçük ayrıntılarını, çay ve sabun gibi şeyleri, beslenme alışkanlıklarını ve hijyen tercihleri. Görünüşe göre önemli bir ihmâl.

Bakışlarım Prens'in vücudunda geziniyor, sebep olduğum her bir çürüğü not ediyor. Onların varlığı beni rahatsız ediyor. Keşke o hasarlı yerleri hemen iyileştirebilseydim.

"Bunlardan biraz daha istiyorum." Prens bana döndü ve yarısı yenmiş bir meyveyi havaya kaldırdı. "Bana biraz daha getir."

Bacaklarının pembe et geni bir an için dikkatimi dağıttı - aralarında bir oluk bulunan iki dolgun dudak. Bana onu gösterdi. Daha önce panikten cinsel organlarını görmüştüm ve onları tekrar görmek istiyorum. Dişi bir ejderhanın sahip olduğu çiftleşme yarığından çok daha karmaşık görünüyorlar.

Artık onu bu haliyle asla iftleştirmeyeceğimi bildiğinden, parçaları konusunda yine utangaç görünüyor. Baktığımı fark edince boştaki eliyle o bölgeyi kapatıyor. "Git bana istediğimi getir," diye çıkışıyor.

Bana, yani ejderhaların prensine hükmetmesine öfkelenerek uzaklaşıyorum. Başka bir dutla döndüğümde, giysilerinden birini gölde duruluyordu. Sırılsıklam bir halde giysiyi giyer. Çoğunlukla kıını ve cinsel organını benden gizliyor.

"Söz verdiğin kıyafetler nerede?" diye sorar.

"Yakında burada olacaklar. Yarın."

"Bu yeterince erken değil. şimdi bir şeye ihtiyacım var."

"Belki diğer tutsaklardan birinde giyebileceğin bir şey vardır," diyorum. "Ya da bir yerlerde bir goblen kalıntısı, bir parça yelken bezi olabilir."

"Benden, bir *prentesten*, bir parça yelken bezi giymemi mi bekliyorsun?" Mavi gözleri kocaman, tavrı mağrur ve fkeli. "Git ve bana bir elbise getir, ejderha. Bunu talep ediyorum. Bir elbise istiyorum, hemen şimdi. Git bir tane bul."

"Ekselansları nasıl ," diye hırladım. "Gerekirse bir esiri başka bir esirin sırtından sıyrırım."

Yüz ifadesi anında değişiyor. Bu değişim o kadar dramatik ki, şikayetlerinin ve taleplerinin kendi doğasına uygun olmadığından şüphelenmeye başlıyorum. Neden olduğundan emin olmasam da rol yapıyor.

"Başka bir esiri daha soyma," diye haykırıyor daha yumuşak bir tonda.

"Buna hiç gerek yok. Bana bir şey bul. Belki diğerlerinden biri. Mahkumların yedek bir pelerini var. Ya da elbisemin eteğini geçici bir giysiye dnştrebilirim. Mağaranın arkasında."

"Gidip getirelim o zaman. Rothkuri şimdiye kadar pisliğinizi temizlemeyi bitirmiş olmalıydı."

"Rothkuri- buraya gelirken konuştuğun mavi ejderha bu mu?"

"Evet." Rothkuri'nin bana başka neler söylediğini ona anlatmadım... esirini yaladığını ve bundan hoşlandığını. Bunu ne kadar çok yaparsa, kızın da onunla kalma fikrine o kadar sıcak baktığını söyledi. Prensesin kışını yalamamın nedeni onun hikâyesiydi. Ama bu hareket Rothkuri'nin kızında olduğu gibi aynı etkiyi yarattı. Belki de onu yanlış yerden yaladım.

"Pençelerinizin arasında taşınmak istemem," diyor Prenses. "Sırtınızda güvenle binebileceğim bir yer var mı?"

Bedenimi yere indiriyorum. "Bakabilir ve görebilirsiniz."

Bana yaklaşıyor, çıplak ayağını ön bacağımın üzerine koyuyor ve sırtıma bakmak için kendini yukarı kaldırıyor.

Ne kadar sert olsalar da pullarım basınca duyarlı ve ayağının bacağımdaki hafif ağırlığı beklenmedik bir ürperti gönderiyor. O da boynuma dokunuyor, kendini destekliyor, küçük bir eli pullarımın üzerinde yayılıyor.

köküne yakın bir yerde, alçak, nabız gibi atan bir heyecan hissediyorum ve sikim onu gizleyen yarığı dürtüyor.

İşemem gerektiğinde hissettiğim şey bu değil. Bu tamamen farklı bir his.

"Sanırım iki dikeninizin arasında tutunabileceğim bir yer var," diyor Prenses. "Yukarı tırmanmaya çalışacağım."

Üzerime oturacak, bana binecek, o narin cinsel organları pullarıma doğru bastırarak. Vücudumdan başka bir his dalgası geçiyor - daha zengin, daha ağır bir heyecan ve sikim gizlendiği yerde şişiyor. Daha fazla büyürse, yarıktan kendi kendine çıkacak. Bu göze alamayacağım bir utanç.

Aniden ayağa kalkıyorum ve Prenses bacağımdan çimlerin üzerine yuvarlanıyor. Çok tedirgin görünüyor.

"Seni pençelerimde taşıyorum," diyorum ona.

Kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor. "Hayır."

"Beni reddedemezsin. Burada kontrol sende değil."

"Beni bir kriz anında şehrimden çaldınız," diye karşılık veriyor.

"Arkadaşlarımın, saraydaki iyi insanların ya da benim akıbetimi bilmiyorum.

anne-" Sesi biraz çatallaşıyor. "Tercih ettiğim şekilde taşınma onurunu bana borçlusun."

Keder beni yutuyor, dehşet verici bir gelgit dalgası her türlü yumuşak duyguyu bastırıyor. Dişlerimi göstererek kızı doğru hamle yapıyorum ve tehditkâr bir canavar gibi, gök gürültülü bir öfke dağı gibi üzerine çullanıyorum. Yüzü bembeyaz kesiliyor, ama ona en koyu tonlarımla konuştuğumda, çenem yüzüne bir nefes kadar yaklaştığında bile sinmiyor.

"Krallığınız yıllar önce halkımı avlardı," diye homurdanıyorum. "Sırf bu yüzden bile ordularınıza yaptığımız katliamı hak ettiniz. Bu yetmezmiş gibi, Yüce Büyücünüz çok sevdiğim, öğütlerine güvendiğim büyükannemi öldürdü. Kardeşim ve benim onsuz tamamen kaybolduğumuz değerli kız kardeşimi öldürdü. Hayat arkadaşım olacak olan savaşçı ejderha Vaat Edilmiş'i benden çaldı. Senin gibi bir solucanın asla olamayacağı kadar güzel ve güçlüydü. Sen ve senin gibiler sadece benim ama mutluluğumu sonsuza dek mahvettin. Sana *hiçbir şey* borçlu değilim. Sen bir hiçsin."

Bu doğru. Benim boyutumdaki bir yaratık için sadece bir ağız dolusu. Şimdi çenemi açıp onu dişlerimin arasına alabilirim.

Bana bakıyor, göğsü dehşetle kabarıyor. Ama sonra bir şey Yüzü değişiyor, gözleri yumuşuyor, ısınıyor. Elini dikkatlice burnumun üzerine, tam burun deliklerimin arasına koyuyor.

Bir anlığına donup kaldım. O nazik el tarafından sabitlendim ve felç oldum.

Halkının benimkilere yaptıkları için özür dilemiyor. Sadece bana dokunuyor, sanki bu yeterliymiş gibi.

Bu yeterli değil.

Hırlayarak geri çekiliyorum ve onu ön pençelerimle yakalıyorum.

Hava.

Mağaraya döndüğümüzde, iki küçük parça eksikti. yuva ve taş zemin yeni yıkanmış.

Kızı yuvaya bırakıyorum. "Şu andan itibaren, eğer tuvalet ihtiyacını gidermek istersen, bunu bunun içinde yapacaksın." Bir pençemle mağaranın arkasından sığ bir toprak kap getiriyorum. "Gerektiğinde artıklarından kurtulacağım."

"Ejderhalar nerede rahatlar?" diye soruyor.

"Bazen bir uçurumun kenarından. Genellikle okyanusta ya da yerde özel bir oyuk var, gömebiliriz." Sırtım ona dönük olacak şekilde mağaranın ağzına uzandım. "Giyin."

Öğleden sonra güneşi kayayı ısıttı ve bu sıcaklık pullarımdan kemiklerime sızıyor. Kendi ısıyı kendim yaratabilirim ama güneşin tadını çıkarmak iyi hissettiriyor.

lezzetli bir sıcaklık.

Babam bana doğanın farklı elementlerinin ya da yönlerinin her ejderhanın gücünü beslediğini söylerdi. Benim yeteneğim parlak turuncu ateş, bu yüzden güneşlenmenin enerjimi sadece dinlenmekten daha hızlı şarj edeceği mantıklı geliyor.

Varex, boşluk büyüyle aysız karanlığı tercih eder ve sık sık gece yarısı uçuşlarına çıkar.

Güneş sihrimi geri getiriyor olabilir ama aynı zamanda uykumu da getiriyor. Yüreğim yaralı, bedenim yorgun ve dün gece aldığım azıcık dinlenme yeterli gelmedi, bu yüzden gözlerimin kapandığını hissettiğimde buna karşı koymuyorum. Formum mağara girişini kapatıyor. Prenses tekrar uçuşuma yönelirse, bunu hissedeceğim ve onu durdurabilirim. Neyse ki gerçek amacımı anladığına göre artık kendine daha az zarar veriyor gibi görünüyor. Baştan açıkça anlatmalıydım.

Ama dediğim gibi, ona hiçbir şey borçlu değilim.

Sıcak güneş ışığında yıkanırken, uykuya dalıyorum. Ta ki onun sesi sessizliği bozana kadar.

*"Bir zamanlar bir
karım vardı, canımı
aldı ve beni denizin
altına gömdü-"*

Sikeyim. Onu.

Yüksek sesle, neşeyle şarkı söylüyor. Dinlenmemi bilerek bozuyor, küçük bir intikam aracı olarak.

Beni uyandırdığını bildiği için ona memnuniyet vermeyeceğim. Gerçi sivri kulaklarımın seğirmesi beni çoktan ele vermiş olabilir.

Prenses şarkı söylemeye devam eder:

*"Bir denizci yakaladı beni ağına
Sarhoşken girdiği bir bahiste kazandığı bir
tekne ruhumu yuttum.
Böylece bütün olabilirim-"*

Ne aptalca bir hikaye ve ne aptalca bir şarkı. duruyor ve sonu yok, *sonu yok* -kim böyle aşağılık bir şey icat eder ki? işkence aracı mı?

*"Sonra birayla takas etmek için meyhaneye gittim.
Ve barmaid yalvardı, "Bana bir masal anlatır mısın?"
Ben de dedim ki.
Bir zamanlar canımı
alan bir karım vardı-"*

Ne zaman yeniden uyumaya başlasam, Prenses sesinin tonunu ya da şiddetini değiştiriyor. Sonunda buna daha fazla dayanamıyorum. Kuyruğumu sallayarak, kanatlarımı açarak ve çenemi sıkarak sıcıyorum ve etrafımda dönüyorum.

Yuvada oturuyor, pembe ipekten yırtık pırtık parçalara bürünmüş; biri beline bağlı, diğeri göğsüne sarılmış. Gözleri Dehşet ve heyecanın genişliyor ve benden bir tepki almanın zaferiyle gülümsüyor.

Kemiklerine bakılırsa, çok güzel.

Kelimeler boğazımdan refleksif bir hırıltıyla çıkıyor. "Beni iğrendiriyorsun." Sırıltısı vahşi bir hal alıyor. "Bunu iğrenç canavar söylüyor."

Avıma yaklaşır gibi yavaşça ona doğru ilerliyorum. "Bu şarkıyı söylemeyi bırakacaksın."

"Yap beni."

"Bu kadar zayıf ve savunmasız birinde böyle bir meydan okuma."

Ben onun üzerinde yükselip gözlerinin içine bakarken titrek bir nefes alıyor. Etrafımızdaki hava kalın ve gergin, şimşek gibi bir güçle yüklü. Ne yapmaya niyetlendiğimi bilmiyorum. Ona zarar vermeyi reddediyorum ama beni o kadar kızdırıyor ki ona bir şey yapmam *gerekıyor*. Vücudunu dişlerimin arasında, dilimin altında, pullarımın arasına sıkıştırmak istiyorum. Onun o parlak, canlı cesaretine hayranım ama yine de bana itaat etmesini, boyun eğmesini istiyorum.

Burnumu indirip yanağında gezdirerek sıcak nefesimi hissetmesini sağlıyorum.

"Sen," diye mırıldandım. "İyi bir kız olman gerekiyor."

Keskin bir nefes alıyor. Geri çekilmiyor.

Dilim dışarı fırlıyor ve yanağının sıcak, pembe yumuşaklığında geziniyor. Bu sefer heyecan daha güçlü, boynuzlarımdan kuyruğuma kadar içimde akıyor.

Tekrar şarkı söylemeye başlar, yumuşak bir şekilde. "Ruhunu yuttum, böylece bütün olabildim-"

Göğsümden bir hırıltı kopuyor. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Belki." Gözlerinde lanetli bir şey parlıyor.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Çok fazla ruh ve hayat dolusun. Canlılık, erkeklik... bir şeyler kokuyorsun..." Kokusunu içime çekiyorum, o kırılğan tatlılığını.

"Bunu beni öldürmeni istediğim için yapmıyorum... artık değil. Ama acı çekmeni istiyorum. Acı çekmeyi hak ediyorsun. Tüm ejderhalar hak eder. yaptık."

"Bizi avladınız."

"Seni önce biz mi avladık? Çünkü geçmiş yüzyıllarda ejderhaların insanları yediğini duymuştum. Sizin türünüz için lezzetli küçük atıştırma malıydık."

"Lezzetli... küçük... atıştırma malı," diye gırtlıyorum, dilimi boğazında gezdirerek. "Benimle alay etmeye devam et, Prenses. Bakalım ne olacak."

Sert ve hızlı nefes alıyor ama çenesini yukarı kaldırıyor. Sanki boğazına erişmeme izin veriyormuş gibi.

Boynunun sütunu boyunca burnumu sokuyorum, dilimin ıslak hareketleriyle boyuyorum. Ne yaptığımı pek bilmiyorum ve anlamıyorum da. Aramızda sıcaklık titreşiyor, telaşlı bir açlık, içgüdüsel bir ihtiyaç.

Konuştuğunda sesi titriyor. "Vohrain'le sadece geçmişteki bir hataya inat olsun diye ittifak kurmadın. Başka bir şey olmalı."

Onun anlayışlı yorumu karşısında duraksıyorum. "Evet. Bu yıl yeni bir tür veba salgınına yakalandık ve bu salgın tüm takımadalardaki av hayvanlarını yok etti. Diğer adalarda en küçük av hayvanları dışında hiçbir şey kalmadı."

"Veba adalar arasında mı dolaşmış? Bu oldukça sıra dışı, değil mi?"

"Sanırım öyle." Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama çok garip. Vebanın bu kadar hızlı yayılma şekli. Ejderhalar tarafından taşınmıyordu; av bulmayı umarak küçük adalardan birine vardığımızda vebanın av çoğunu çoktan yok etmiş olduğunu görüyorduk. Sanki hastalığın kendi aklı varmış ve bizi bilerek aç bırakmaya çalışıyormuş gibi.

"Ouroskele'de zar zor hayatta kalmamıza yetecek kadar yiyeceğimiz var," diyorum ona. "Ama bir sonraki yavru geldiğinde daha iyi avlanma alanlarımız olmalı, yoksa çoğumuz açlıktan öleceğiz. Yavrular hızla büyür ve bu sürdürmek için büyük miktarda yiyeceğe ihtiyaç duyarlar. Yavruların refahı, ilkelerin ve yaşlılarınkinden önce gelmelidir."

"Asıllar yetişkin ejderhalar mı?" Geri çekiliyor, dikkatlice dilimin ulaşamayacağı bir yere doğru ilerliyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Kaburga Ayı'ndan üç hafta sonra yirmi beş yaşında olacağım." "Peki ejderhalar ne kadar yaşar?"

"Şanslı olanlar yüz elliye kadar yaşar. Seksen yaşın üzerindeki her ejderha yaşlı sayılır." Ona daha fazlasını anlatmakta tereddüt ediyorum ama yakında bir ejderha olacağı için sanırım bu bilgiye sahip olması gerekiyor. "Yaşlılar ve her çeyrek yüzyılda bir çiftleşme çılgınlığı yaşar, ancak bu döngülerin yalnızca iki ya da üçünde doğurgan oluruz. Bazı ejderhalar her sezon birçok kez çiftleşir ve hiç yavru yapmazken, diğerleri bir ya da iki yumurta, hepsi çatlamayabilir."

"Peki bir ejderha yumurtasının çatlaması ne kadar sürer?"

"Çiftleşmeden yaklaşık bir hafta sonra yumurtlarlar ve bundan yedi gün sonrasına kadar çıkabilirler. Bazı yumurtalar biraz daha uzun sürer. Kardeşim üç hafta gecikti ama onunki nadir bir durumdu. Genellikle zamana kadar yumurtanın canlı olmadığını kabul ederiz."

Varex'le yumurtadan çıkışı hakkında yaptığım konuşmayı hatırladıkça kalbime bir sızı giriyor. Kuluçka günlerinin sevincini klanımın üyeleriyle birlikte yaşamayı özleyorum.

Prenses küçük kaşlarını çatıyor. "Anladığım bu sizin ilk çiftleşme sezonunuz ."

"Evet." Birden kendimi suçlu hissederek ondan uzaklaşıyorum. "Bu deneyimi Mordessa ile yaşamam gerekiyordu ama o artık yok."

"O senin niyetin miydi?"

"Sözüm, evet. O benim hayat arkadaşım olabilirdi." "Yani onu seviyordun."

Neden bu kavram herkes için bu kadar önemli görünüyor? Aşk, , lanet olası *aşk*... Aynı derecede hayati olan başka bağlar da var.

"Ona hayranlık duyuyordum," diyorum asarak. "Güçlü ve zekiymi. Yetenekli bir savaşçı ve avcıydı. Güzel ve sağlıklıydı."

Prenses bana bir kaşını kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Sana söyledim, tüm ejderhalar hayat arkadaşlarını tutkuyla seçmez."

"Talihsiz görünüyor. Ben hem hayranlık hem *de* tutkunun tutku ideal olacaktır."

"Şey... evet, sanırım öyle. Herkes buna sahip olacak kadar şanslı değil." Mordessa'nın babalarını, aralarındaki bağın yoğunluğunu ve bunu gördüğümde hissettiğim kıskançlığı düşünüyorum.

"Ve hepimizi dişi ejderhalara dönüştürmeyi planlıyorsun, sonra da..." ağzının kenarı seğiriyor, "bizim için çiftleşme dansları mı yapacaksın? Bu danslar neye benziyor?"

"Sanki benimle alay ediyormuşsun gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" Masumca göz kırpmıyor.

"Çiftleşme dansları kutsal, muhteşem gösterilerdir."

"Eminim öyledir. Bana bir tane gösterir misin?"

Hırlayarak ondan uzaklaşıyorum. "Bir çiftleşme gerçekleştirmeyeceğim Dünyadaki son dişi olsaydın senin için dans ederdim. Şimdilik seni hayatta ve sağlıklı tutmak benim görevim, ancak dönüşümün tamamlandığında, çiftleşme çılgınlığına kadar diğer dişilerle birlikte olmana karar verdim, bu sırada başka bir erkek senin eşin olacak. Belki onun sabrı benimkinden daha fazla olur. Ya da belki de ejderha formuna dönüşmek senin küstah huyunu daha sevimli bir hale getirecektir."

Mağaranın ağzına doğru ilerliyorum. Bir an sonra, bir taş yanımdan sekti. Aslında bir çakıl taşından daha fazla değil ama Prenses onu fırlatmak için epey çaba sarf etti.

Arkamı döndüğümde onu yuvanın dışında, kızarmış ve öfkeli bir şekilde dururken görüyorum. "Senin gözünde *sevimli* hale getirilmeye ihtiyacım yok," diyor. "Ve biliyorsun ki gerçek eğilimim hakkında hiçbir şey."

"Ben sadece bana gösterdiklerini biliyorum. Uyuduğu yerde yatan ve sürekli sabun, giysi ve çay için telaşlanan bir kızıdan başka bir şey var mı sende?"

Orada öylece duruyor, yumrukları sıkılı. Cevap ona tekrar sırtımı dönüyorum ve güneş ışığına doğru ilerliyorum.

Birkaç uzun dakikadan sonra, çıplak ayaklarının kayaya hafifçe sürtünerek bana yaklaştığını duyuyorum. Yanımda bağdaş kurup oturuyor, göz ucuyla onu görebiliyorum.

"Okumayı severim," diyor sessizce. "Şiirler ve şarkılar ezberlemeyi severim. Her türlü şarkıyı, sadece sinir bozucu olanları değil. Bazen kendi şarkılarımı da yazıyorum ama asla kimse için söylemiyorum. Yemek yapmaktan hoşlanırım. Dikiş dikmeyi ve nakış işlemeyi severim. Ve ütü yapmayı severim. Bu, giysileri yumuşatmak için yapılan bir işlem. giysilerin kırısklıklarını gideriyor. Çoğu insan bunun sıkıcı olduğunu düşünüyor ama ben rahatlatıcı buluyorum ve sığa da aldırmiyorum."

"Nakış "ın ne anlama geldiğini ya da giysilerdeki kırısklıkların neden giderilmesi gerektiğini anlamıyorum ama sormuyorum.

"Hiçbir zaman hiçbir şey yapmayan bir prenses olmadım," diye devam ediyor. "Hizmetkârlara ev işlerinde ya da çocuklarına yardım etmeyi hep sevmişimdir. Bazen bebeklerini saraya getirirlerdi ve ebeveynleri çalışırken ben onları salları ya da onlarla oynardım. En iyi yaş, bebeklerin konuşmaya başladığı yaşıdır. Gözleri çok parlaktır ve yumuşacıktırlar,

İstekli, cıvıl cıvıl sesler ve size büyük bir neşe ve umutla bakıyorlar. Küçükleri severim. Hep sevdim. Hayvanları da seviyorum, köpekleri ve atları. En sevdiğim atın adı Fairweather. Beni özleyecek. Umarım Vohrainialılar onu çok sert sürüp ruhunu kırmazlar."

Sesindeki sessiz keder kendi acımı harekete geçiriyor, ama hafifçe, çimenleri karıştıran bir esinti gibi.

"Her zaman bir hizmetçi olarak daha iyi olabileceğimi düşünmüşümdür. Prenses," diye mırıldanıyor. "Dolapları ve dolapları düzenlemeyi seviyorum. Güzel bir sabahta halıları silkelemeyi. Kafamda şarkılar bestelerken süpürmeyi. Belki de gelişen bir çiftlikte, etrafı tatlı, pembe yanaklı bebeklerle çevrili bir köylü karısı olmam gerekiyordu. Belki de yanlışlıkla saray hayatına doğmuşumdur. Bir hükümdar olmak için gerekli olan keskin hırs ve acımasız inançtan her zaman yoksundum. En azından annem böyle düşünüyordu. Bana savaş hakkında fazla bir şey anlatmamasının, devlet meseleleri fikirlerimi sormamasının ya da ara sıra yoksulları veya hastaları ziyaret etmek gibi iyi niyet görevlerinin ötesinde bana herhangi bir sorumluluk vermemesinin nedeni buydu. İnsanların dikkatini dağıtmak ve onları yatıştırmak için beni bir oyuncak gibi kullandı. Ve büyük ihtimalle bir

Elekstan savaştan sağ salim çıkmayı başarırca, bir ya da iki yıl içinde benim için stratejik bir evlilik olacak."

"Annen inatçı biri," diyorum. "Vohrain için savaştığımız haftalar boyunca sık sık neden teslim olmadığını merak ettim. Düşmanlarınızla ittifak yaptığımız andan itibaren krallığınızın yenilgisi kaçınılmazdı. Eğer teslim olsaydı, bu kadar çok askerinizi öldürmek zorunda kalmayacaktık."

"Onun inatçılığı bana ondan miras kalan tek şey olabilir." Prenses itiraf ediyor. "Onun inatçı *olduğunu* söylediniz, inatçı *olduğunu* değil. Sence hâlâ hayatta mıdır? Vohrain Kralı bizi öldürmektense ikimizi de hapsedeceğine söz verdi ama onu bağışlayıp bağışlamadığından emin olmak istiyorum."

"Yakında onunla görüşmem gerekecek. Ona o zaman sorabilirim." "Minnettar olurum."

"Minnettar" kelimesi beni rahatsız ediyor ve görünüşe göre onu da rahatsız ediyor.

Ayağa kalkıyor, nefesinin altında bir küfür ve mağaramın derinliklerine geri dönüyor.

Bir daha konuşmadık. Sanırım avlanmalıyım ya da klanı ziyaret ama nedense kendimi inimden çıkmaya zorlayamıyorum. Diğer ejderhalarla karşılaşma düşüncesi dayanılmaz. Yuvamda suratsızca kıvrılmayı ve birkaç gün boyunca hareket etmemeyi, konuşmamayı ve yemek yememeyi tercih ederim.

Ama Ourosquelle'in prenslerinden biri olarak, böyle bir huzur lüksüne sahip değilim. Esirimle konuşmamdan kısa bir süre sonra Issirian mağara ağzında beliriyor. Başını bana doğru eğiyor ama boyun çıkıntılarının sert duruşundan sıkıntılı olduğunu anlayabiliyorum. Yuvanın yanındaki gölgelerde gizlenen Prens'e bakıyor ve sonra benimle Ejderha dilinde konuşuyor, belli ki onun duymasını istemiyor.

"Mahkumum sürekli bir 'saç fırçası' talep ediyor. Bu konuda çok ısrarcı. Ne demek istediğini biliyor musun?"

"Ona sordun mu?"

Issirian, "Beni aptal ve insan ilmi konusunda eğitimsiz bulmasını istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Bana hayranlık duymasını istiyorum."

"Pekala..." Kendi tutsağıma yan gözle bakıyorum ama terimi tanımlamasını isterken de benzer bir isteksizlik hissediyorum. "Sanırım saç fırçası... saç fırçası... saç için."

"Fırça mı?"

"Vohraylı askerlerin atlarını kıllarla kaplı büyük tahta küreklerle okşadıklarını gördüm. Bunlara 'fırça' diyorlardı."

"Kıllarla kaplı büyük bir kürek." Issirian hevesle başını sallıyor. "Kuzeybatı sahilinde kırık bir tekne küreği gördüm. Bir gemi kazası sırasında kıyıya vurmuş olmalı. Sanırım bundan bir şeyler çıkarabilirim. Teşekkür ederim. Prens."

O gittikten sonra yuvaya sürünerek giriyorum, ancak bir sonraki geleni - kırmızı kanatlı, fildişi renkli bir ejderha olan Rorris'i- düzgün bir şekilde karşılayabilmek için tekrar çıkıyorum.

"Prens'im." O da Ejderha dilinde konuşuyor. "Kadınım onu mağarama götürdüğümünden beri ağlıyor. İnsanlar ağlayarak yok olabilir mi? Nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Ağlamaktan ölmek mi? Hayır, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ancak gözlerinden bu kadar çok sıvı kaybettiği için bol su içtiğinden emin olmalısınız."

"Tuzlu su mu?" diye soruyor Rorris. "Gözyaşları tuzludur. Belki de vücudundaki tuzlu su kaynağını yenilemek için deniz suyu içmesi ."

"Sanırım kaynak suyu işe . Ama belki tuzlu suyu deneyebilir ve nasıl tepki vereceğini görebilirsiniz."

"Olur, teşekkür ederim."

O gittikten sonra, Gavenath'tan önce yaklaşık bir saat dinlenmenin tadını çıkarıyorum.

mor kuyruğunu endişeyle sallayarak mağarama doğru patlıyor.

Dragonish, "Esirim kanıyor!"

"Kanıyor mu? Onu yaraladın mı? Isırdın mı?" "Hayır, Prensım."

"Yaralanma nerede?"

"Bacaklarının arasında. Endişeli görünmüyor ama kan kokusunu . Sanırım kanı durdurmak için giysilerinin içine bandajlar yerleştirmiş ama anladığım kadarıyla kan akmaya devam ediyor."

"Acı çekiyor gibi görünüyor mu?"

"Kızgın görünüyor. Ne yaparsam yapayım bana bağılıyor ve küfrediyor."

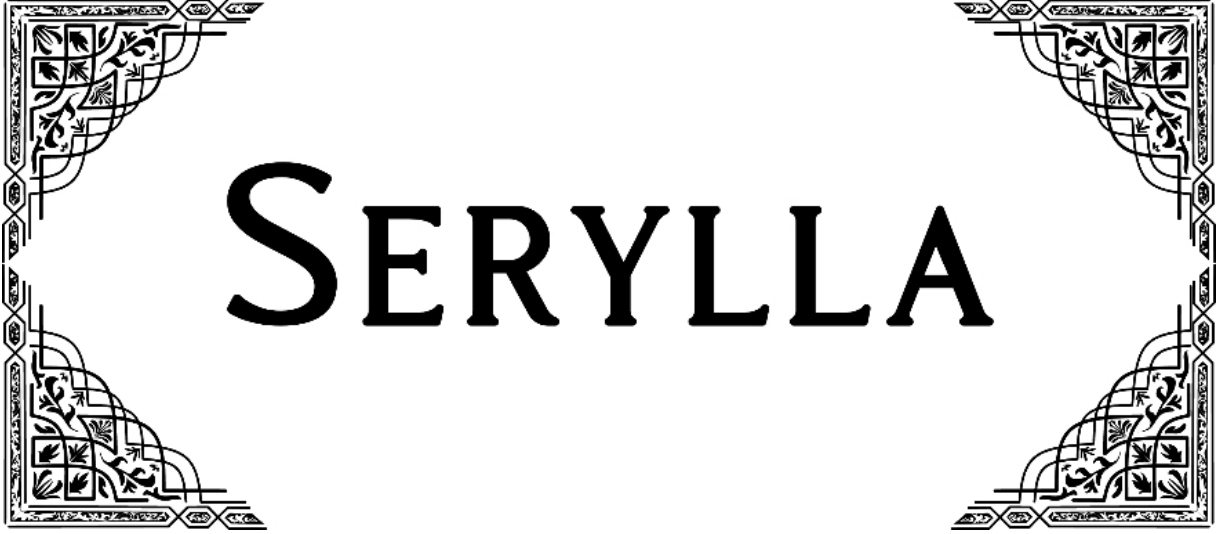
"Onu yuvana yatır ve dinlenmesini sağla," diyorum ona. "Onu sıcak tutmak için üzerini fazladan otlarla örtün ve beslenmesi için bol miktarda böğürtlen getirin. Eğer

Kanama devam ederse, ölümcül olmadığından emin için yarayı incelemeniz gerektiğini söyleyin."

"Peki ya incelememe izin ?"

"O zaman bana dön, Prensese mağarana getireyim. Belki esiriniz bir insan dostunun onu incelemesine izin verir."

Gavenath bana teşekkür ediyor ve uçup gidiyor. Tekrar yuvama yerleşmeye zahmet etmiyorum. İçimde uzun bir gün olacağına dair bir his var.

Ejderha annemin kaderiyle ilgili gerçeği öğrenmeyi teklif ettiğinde neden "minnettarım" dediğimi bilmiyorum. Bana getirmeye tenezzül edeceği haber kırıntıları ne olursa olsun, onun gibi birine asla minnettar olamazdım. Bana sokulmasına ve boynumu yalamasına izin verirken ne düşünüyordum? İlk başta beni gerçekten yiyebileceğini düşündüm... ve sonra hiçbir şey hakkında net düşünemedim,

Çünkü nemli, kadifemsi dili tenimi okşuyordu ve derin sesi kanımda zonkluyor, içime kadar işliyor ve heyecanlandırıyordu.

Tanrım, hayır. Hayır, hayır, hayır.

mesafe koyarak doğru şeyi yaptım. Bana tekrar bu kadar yaklaşmasına izin veremem.

Öğleden sonra ve akşam yavaşça geçiyor. Ejderhalar birkaç kez mağaraya uğrayıp beni esir alan kişiyle Ejderha dilinde sohbet ediyor. Konuşmaya başlamadan önce her zaman başlarını saygıyla eğiyorlar. Görünüşe göre ona çözmesi gereken sorunlar ve endişeler getiriyorlar, o da bunları sakın ve kararlı bir ses tonuyla ele alıyor. Her ziyaretçi mağaradan rahatlamış olarak ayrılıyor.

Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama iyi bir hükümdara benziyor... tabii ki halkımın yaygın bir şekilde katledilmesi dışında. Ama dediği gibi, benim

Bunun suçlusu biraz da annem. Gururu, sonumuz kesinleştğinde bile pes etmesine izin vermedi.

Günün son ziyaretçisi gün batımında geldi. Bu Rothkuri, tutsağı benden çok daha memnun görünen mavi ejderha. Lezzetli bir Koku gelişinden önce geliyor ve yere indiğinde aceleyle ilerlemekten kendimi alamıyorum. Çenelerinin arasında bir kumaş bohça taşıyor ve onu yere bırakıp bir pençesiyle kumaşı geriye doğru sıyırdığında, bir parça kavrulmuş et yuvarlanıyor.

Ben durduramadan içimden bir çığlığı kopuyor. Et hala sıcak, suları buharlaşıyor.

"Prensim, bu geyik eti bazı kadınlar tarafından hazırlandı," diyor Etkinlik Dili'nde. "Hazineniz için." Başını bana doğru eğdi.

Hazine mi? Bunu "esir"den daha çok sevdim.

"O benim hazinem değil," diye homurdanıyor kara ejderha.

Rothkuri'nin selamına karşılık veriyorum. "İşte bir kadına nasıl davranılacağını bilen biri," diyorum dikkatle. "Teşekkür ederim."

Mavi ejderhanın gözleri parlıyor ve kıvrımlı bir zarafetle ilerliyor. Bilmesem, bakışlarında şehvet dolu bir ışık, dilini dişlerinin arasına müstehcen bir hava olduğunu söyleyebilirdim. Kendinizi daha rahat, daha hoş hissetmenize yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa-

"Yeter," diye hırladı beni esir alan. "Eti bırak ve kendi kadınınla ilgilen."

"Elbette, Prensim." Başını bir kez daha bana doğru eğen Rothkuri uçup gidiyor.

Eti hemen kapıyorum ve bir ısırık alıyorum. Çok lezzetli, otlarla tatlandırılmış.

"Kadınlarını şımartmamalılar," diyor beni esir alan kişi. "Hepiniz etinizi ejderhalar gibi çiğ tüketmeyi öğrenmelisiniz."

"Neden *şimdi* öğrenmek zorundayız? Bunun için daha çok zamanımız var. ejderha oluruz-eğer ." Geyik etinin lezzetinden biraz inleyerek bir ısırık daha alıyorum.

Kara ejderha kısık gözlerle izliyor. "Bir dahaki sefere etini senin için kendi ateşimde pişireceğim."

"Senin ejderha nefesinle kömürleşmiş et istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, teşekkür ederim."

"Çok seçicisin."

"Yenilebilir yemek istemek seçicilik mi?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Belki de diğer mağaralara uçmalı ve halkınızın kadınlarına nasıl davrandığını görmelisiniz. Görünüşe göre bazıları bu konuda senden çok daha iyi."

"Ve bazıları çok daha kötü," diye karşılık veriyor. "Avlanmak için gidiyorum. Ben dışarıdayken kendini mahvetme."

"Açıkçası hayatta kalmakla ilgileniyorum, en azından bu yemeği bitirene kadar. Hadi git ve mümkün olduğunca geç saatlere kadar dışarıda kal. Senin pis kokun burayı kirletmeden daha iyi uyurum."

Kırgın bir homurtuyla geri çekildi. "Benim pis koktuğum falan yok."

"Sadece diyorum ki, bugün bizim banyo yaptı, bizim yapmadı. Sen çiğ keçi ve eski eyer gibi kokuyor... ve kir."

Bana tıslıyor ve ben de kızarmış geyik etinden bir ısırık daha alarak sırtışıma gizliyorum. Ağzım doluyken, "Gitmeden önce bir ışık ve ısı kaynağına ihtiyacım var. Ateş için bana biraz odun getir."

"Burada, mağarada boya taşlarım var. Senin için onlardan birini ısıtabilirim." "Boya taşının ne olduğunu bilmiyorum ama bir ateş istiyorum. Bir çıtırtı,

Güzel kokan ve izlemesi eğlenceli bir ateş yakmak. Bana bir ateş yap."

"Durumunuzu yanlış anlıyorsunuz," diye yanıtlıyor. "Size istediğiniz her şeyi sağlamak ve her talebinize itaat etmek zorunda olduğum yanılgısına kapılmış görünüyorsunuz. Durum hiç de öyle değil."

"İyi. Bir dahaki sefere ejderha arkadaşlarından birini gördüğümde, liderlerinin bana ne kadar kötü davrandığını söyleyeceğim. Belki içlerinden biri beni evlat edinir ve bana hak ettiğim gibi bakar."

"Senin hak ettiğin şey," diye hırlıyor, "durgun su ve kan böcekleriyle dolu karanlık bir çukur, seni küçük sinir bozucu. O kadar baş belası ki, annenin neden yapmadığı belli-" Sözünü kesti ama artık çok geçti. Ne söylemek üzere olduğunu tahmin edebiliyorum.

Sikeyim. Onu.

Ona biraz açıldım ve o da itirafımı beni yaralamak için kullandı. Beni kendi oyunumda yeniyor.

Eti bez sargısına geri koyuyorum, ağzımı elimin tersiyle siliyorum ve kendimi tam boyuma çekiyorum. "Hak ettiğim şey Benim rızam olmadan büyümlü bir dönüşüme tabi tutulmak yerine hayatımı istediğim gibi yaşayabilirim. Başka bir türün dişilerini ejderha olmaya zorlamanın iyi bir prens olmak olduğunu düşünüyorsanız yanıyorsunuz. Aslında, klanınızın gelmiş geçmiş en kötü hükümdarı olduğunuzu düşünüyorum."

Onları bir savaşıa dahil ettiniz, yarısını öldürttünüz, sonra da diğeri yarısına çaresiz kadınları kaçırmalarını emrettiniz. Onları yüzüstü bıraktınız. Ve klanını savaşıa sürüklediğın için, dişı ejderhaların ölümü -Vaat Edilmiş'in, büyükannen, kız kardeşin- *hepsi senin suçun.*"

Ben yaptım. Onu tekrar incittim. Bunu gözlerinin parıltısında, burun deliklerinin turuncu ışıltısında görüyorum. Yüz hatları ejderha gibi olsa da, onları kendi kalbimi okuyabildiğim kadar net okuyabiliyorum. İç acısının işaretlerini biliyorum.

Pişmanlık neredeyse anında içime doluyor. Acıyı hak etmediği için değil, bencil, talepkâr, duygusuz ve zalim biri gibi davranmak istemediğim için.

Bunu neden yapıyorum ki? İlk başta ideal strateji gibi görünüyordu ama şimdi, durum hakkında bildiklerimle - bu doğru bir taktik mi? Onunla alay ederek sapkın bir tatmin dışında gerçekten ne kazanıyorum?

Kara ejderha tek kelime etmiyor. Bir an sonra atlıyor ve kararan gökyüzüne doğru süzülüyor.

Şey... ettim. Artık bana yakacak odun getirmesinin imkanı yok. Mağarada yalnızım, mor gölgelere bürünmüş dağlara bakıyorum.

Çok aşağıda bir yerden yankılanan bir müzik duyduğuma yemin edebilirim. Dikkatli bir şekilde uçuşumun kenarına sürünüp aşağıya bakıyorum. Ateşböcekleri gibi parlayan iki kamp ateşi var.

Kaçırılan diğeri kadınlar kutlama yapıyor ya da en azından tutsaklıkları sırasında cesur bir yüz ifadesi takınıyorlar. Eminim burada kalıp ejderhaya dönüşmek istemiyorlar, bu yüzden kurtulmak için alternatif bir stratejileri olmalı. kendilerini bundan kurtardılar. Ya da belki de şehrimin insanları düşündüğümünden daha kötü durumdaydı ve Vohrain'in son istilasından hemen önce kaçmak onlara kurtuluş gibi geldi. Emin olamıyorum çünkü kadınlara ulaşamıyorum ya da onlarla konuşamıyorum.

Ejderhanın annem hakkındaki yorumu, kamp ateşlerinin görüntüsüyle birleşince beni mahvediyor. Yakalandığımdan beri sadece biraz ağladım ama içim giderek daha da kırılmanlaşıyor. Bugün ejderhayla şakalaşmak dikkatimi dağıttı ama artık o yok ve meydan okuyacak ya da dalga geçecek kimse yok. Zavallılığımı aklımdan çıkaracak bir şey yok.

Kalbimin içinden ıssız bir müzik ipliği geçiyor - tellerin iç çekişi, boruların içi boş mırıltısı ve net, hüzünlü notalarla yas tutan bir kadının uzaktan gelen sesi. Hıçkırıklar ciğerlerimde kabarıyor, dışarı doğru bastırıyor. Onları tutmaya çalışıyorum ama bu sadece boğazımdan korkunç ve pürüzlü bir şekilde patladıklarında onları daha da . Tüm vücudum sarsılırken gözyaşlarım

yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve çenemden damlıyor. Ağlayarak taş zemine doğru eğildim.

Ağır, ritmik bir ses düşüncelerime nüfuz ediyor. Kanat vuruşları.

Ben kendimi toparlayamadan kara ejderha mağaraya giriyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzüm gözyaşlarıyla kaplı.

Pençelerini açıyor ve bir demet kuru çubuk yere yuvarlanıyor. O Burnuyla onları bir yığın haline getirir, onları tutuşturmak için aşırı ısıtılmış bir hava üfler, sonra tek kelime etmeden tekrar havalanır.

Şaşkınlıkla titreyen ateşe bakıyorum.

Ona sevdikleri hakkında sonra... yine de odunları getirdi.

Kalan et parçamı toplamak için ateşe doğru ilerliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımda kururken onu kemiriyorum. Hâlâ içim acıyor, ama en keskin acı hafifledi, bu basit nezaket eylemiyle tuzlandı.

Yavaş yavaş enerjim ve cesaretim yerine geliyor. Ejderha kil kâseyi ininin bir köşesinden çıkardığında ilgimi çekmişti, bu yüzden yemeğimi bitirdikten sonra ateşin titrek ışığında mağarayı daha derinlemesine araştırdım. Mağaranın arka tarafındaki bir yarıktaki, birkaç ilkel kil kase buluyorum. Bir kasede çok renkli deniz kabukları var.

Diğer üçü pahalı görünümlü mücevher parçalarıyla dolup taşıyor. Küçük bir tabakta çok sayıda hayvanın dişleri var, sanırım yırtıcıların. I engerek dişlerini, köpekbalıklarının üçgen dişlerini ve kurt benzeri bir yaratığın köpek dişlerini tanır.

Yakınlarda ot ya da deniz yosunundan örülmüş kalın bir ip ona bağlı kemikler var. Bunların ejderhaların pençeleri, ayak parmakları, omurları ya da dişleri olduğundan şüpheleniyorum.

Her biri mağarayı süsleyenler gibi semboller taşıyor. Yadigarlara . Tahminimce yakın zamana aitler. Belki de ölmüş dişi ejderhalara aittirler. Prens "ölülerden kemik haraçları toplamak" hakkında bir şeyler söylemişti.

Duvara yontulmuş taş bir rafın üzerinde sembollerle kazınmış devasa bir diş, onun yanında da yüzeyine beyaz işaretler kazınmış büyük bir abanoz pençe duruyor. Dişin ve pençenin etrafına parlak kabuk parçaları ve birkaç sikke saçılmış.

Bir tapınak gördüğümde tanırım. Ama bu kayıplar yeni değil - nesnelerin üzerinde hafif bir toz tabakası var. Belki de bunlar ailesinden kalmıştır. O ve kardeşleri belli ki bu adanın liderliğini miras almışlar, bu yüzden ebeveynleri ölmüş olmalı.

Bakışlarım tekrar kil kaselere düşüyor. Sanırım ejderhaların ara sıra bir şeyler saklamaya ihtiyacı oluyor. Ön ayakları ve pençeleriyle bu ilkel kapları yapabilirler ve sıcak nefesleriyle çömleri pişirmek için bir fırına ihtiyaç duymazlar.

Kalıntıların keşfi beni ve savaşın neden olduğu tüm ölümleri düşünerek yuvaya dönüyorum. Kanat kemiklerinin çingiraklarını ve hayalet ejderhaların tıslamalarını duyduğumu hayal etmeye başladım.

Bu dünya, prenslerinin sakladığı hatıralarla dolu. Zihnimin hastalıklı fantezime eşlik etmek için ürettiği ürkütücü melodi de bu duruma yardımcı olmuyor.

Kara ejderha geri döndüğünde, onu gördüğüme gerçekten sevindim. Ateş azaldı - Tanrı'ya şükür ateş sönmeden geri geldi, yoksa hayalet ejderha korkusundan ölebilirdim.

Ateşin karşı tarafında dört ayak üzerinde duruyor ve kalan ısıyı yakalamak için kanatlarını biraz açıyor. Kanat eklemlerinin altındaki oyuklar oldukça nemli görünüyor ve pulları normalden daha parlak.

"Banyo yaptın mı?" diye sordum.

Bana yan gözle bakıyor ve yuvaya doğru sinsice ilerlemeden önce kendini hafifçe sallıyor. Kirli parçaların çıkarıldığı boşlukları dürtüyor, ortaya çıkan asimetriden rahatsız olduğu belli. Ancak birkaç dakika sonra yaygarayı bırakıyor ve yuvanın içine kıvrılıyor, dikenli siyah kuyruğu kenardan sarkarak taşın üzerinde iz bırakıyor.

Görünüşe göre bu gece yuvayı paylaşıyoruz. Ki bu sorun değil, İki yetişkin ejderha ve bir ya da iki yavruyu barındıracak şekilde inşa edildiğinden -Ama nedense onun yanına uzanmak çok savunmasız hissettiriyor. Çok samimiydi. Yanağımı, boynumu nasıl yaladığını düşünmeden *edemiyorum-iyi bir kız ol-*

Aman Tanrım.

Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum.

Onun karşı tarafına geçene kadar yuvanın içinde yer değiştiriyorum ve en uca, otların kenarı oluşturmak için yığılıp örüldüğü yere uzanıyorum. Ejderhalar yuva yapma alışkanlıklarıyla büyük kuşlara benzerler, ama aynı zamanda kertenkelelere de benzerler ve bazen prensin hareket etme şekli akıcı zarafetiyle düpedüz kedi gibidir.

Altın rengi gözleriyle beni izliyor. "Üşüdün mü?"

"Hayır." Ama ben üşüyorum. Bugün yaşadığımız bahar sıcaklığına rağmen, , bir adada, çoğu zaman esintili olan bir mağaradayız. Göğüslerimin üzerine bağlanmış bir kumaş parçası giyiyorum.

Belim. Hava şartlarına karşı pek bir koruma sağlamıyor. Evimdeki kraliyet yatağımın yumuşak, tüylü derinliklerini kendimi alamıyorum.

"Üşümüştün," diyor ejderha sertçe. "Buraya gel." "Neden?"

"Karnıma yaslanıp sıcaklığımı hissedebilirsin." Oh, lanet olsun hayır. Böyle bir şey olmayacak.

" sanmıyorum." Sesim bana bile yüksek ve sahte geliyor. "Burada çok rahatım."

"Prenses." Sesi derinleşiyor, emirle gürlüyor. "Bana gel." "Sana karşı yatmak ya da yakınında olmak istemiyorum. En azından bana izin ver. bu seçim. Diğer her şeyi aldınız."

Sessizlik. Son çubuk küle dönüşmeden önce ateş son bir parıltı ve kıvılcım veriyor.

Ejderha alçak sesle ve bitkin bir halde konuşuyor. "Hepinizin gitmesine izin vermemi ister misiniz?"

Benden ejderha olmayı kabul edecek kadınlar bulmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet."

"Peki sizce kaç insan türümüzü kurtarmak için bu dönüşümden geçmeye istekli olur?"

Karanlıkta yüzümü buruşturuyorum. "Eminim vardır."

"Bahse girerim çok az kişi. İstekli olanları aramak ya da isteksiz olanları ikna etmek için zamanımız yok."

"Bir sonraki sezona kadar çiftleşmek için bekleyemez misiniz?"

"Çiftleşme çılgınlığı güçlü bir dürtüdür. Bunun üzerinde biraz kontrolümüz var ama kızgınlık dönemlerinde çiftleşmeyen ejderhalar güçlerinin bir kısmını kaybederler. Büyüleri azalır ve hastalıklara karşı daha savunmasız hale gelirler."

"Bu hiç adil değil."

"Hayat nadiren öyledir. Birçok yönden medeniyiz ama yine de üreme dürtümüzün esiri olmaya devam ediyoruz. Aynı cinsiyetten çiftler bile, yumurta üretmeseler de, kızgınlık çiftleşirler."

Kıpırdamadan yatıyorum, düşünüyorum. "Peki ya bir meslek seçmemeyi tercih edenler?"

cinsiyet? Sarayda kendini tek bir cinsiyet ifadesiyle sınırlamaktan hoşlanmayan bir arkadaşım vardı."

"Bu tür vakalar ejderhalar arasında nadirdir," diye yanıtlıyor.

"Ejderhalar yumurtaların içindeyken tercih ettikleri cinsiyeti seçerler ve yumurtadan çıktıklarında tercihi oluşturulmuştur."

"Peki ya daha sonra fikirlerini değiştirirlerse?"

"O halde biyolojik görünümlerine bakmaksızın onları seçtikleri şekilde adlandırıyoruz. Bir ejderhanın kesesinde hangi parçaların bulunduğu beni ilgilendirmmez."

"Ve yirmi beş yılda çiftleşme mevsimi dışında hiçbiriniz seks yapmıyor musunuz?" diye sordum.

"Doğru."

"Bu insanlar için zor olurdu. Çoğumuz bir partnerimiz olmasa bile sık sık seks yapmaktan ya da en azından kendimizi sık sık tatmin etmekten hoşlanırsınız."

Sarı gözleri kırpışıyor. "Bir partner olmadan zevke ulaşmak nasıl mümkün olabilir?"

Bir çeşit gece görüşü var. Ne kadar derinde olduğumu görebiliyor mu? Kızarmak mı? Kendimi bu işe ben bulaştırdım, sanırım açıklasam iyi olacak. "Erkekler zevkli bir boşalma sağlamak için elleriyle aletlerini okşarlar. Ve kadınların da hassas bölgeleri vardır. Size gösterdiğim kısımlar bugün... bunlar hem dıştan hem de içten hassastır. Tam ön tarafta çok küçük bir meyve ya da sivri bir et parçası gibi minik bir çıkıntı var. Her kadında farklı görünür ama manipüle edildiğinde harika bir his verir."

"Nasıl manipüle ediliyor?"

"Genellikle yalnızken parmaklarla ya da bir partnerin ağzı ve diliyle, doruğa ulaşana kadar ve sonra... Tanrım, bu bir lezzetli bir duygu. Biz buna orgazm diyoruz." Kendi sözlerim beni ateşli bir uyarılma durumuna sokuyor. Bacaklarımın arasından kayan ıslaklığı hissedebiliyorum. Şu anda bir ejderha yuvasında yatmıyor olsaydım, kendime dokunuyor olurdum.

"Ve bu lezzetli his seni mutlu, memnun ve rahat mı yapacak?" diye sorar ejderha.

Bu konuyla fazlasıyla ilgilenmeye başladı. "Evet, ama cinsel zevk sorunları çözmez ya da kalıcı bir rahatlık vermez. Sadece geçicidir."

"Tüm konfor geçicidir. Bu onu değersiz kılmaz." Koca bedeni yuvada hışırdarak kayıyor. "Bana bu parçanı tekrar göster. Seni memnun ve rahat ettirmek için dilimi kullanacağım."

"Hayır!" Bacaklarımı birbirine kenetleyerek ciyaklıyorum. "Bu tür şeyler ejderhalar ve insanlar arasında yapılmaz, hele hele düşmanlar arasında hiç yapılmaz."

"Neden olmasın?"

Neden olmasın? Vücudum istiyor. Neden olmasın?

"Bu yanlış," diye fısıldıyorum. "Tıpkı bir atın ya da kurdun beni becermesine izin vermemin yanlış olacağı gibi."

"Ama becermeyeceğim, sadece yalayacağım. Ve ben bir canavar değilim, o şekilde değil. Daha yüksek düşüncelerim var."

"Hayır, öyle değil. Belli ki çok zekisin ve- kahretsin, mesele zihinsel keskinlik bile değil-"

"Çünkü biz düşmanınız. Benden nefret ettiğin için dilimin cinsel organında fikrini küçümsüyorsun."

Bir an için kendimi yuvanın içinde iki yana açılmış, ejderhanın sivri ağzı bacaklarımın arasında, dili çenelerinin arasından kayarak içime girerken hayal ediyorum...

Amım umutsuzca çırpınıyor. Elimi üzerine bastırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kendine dokunmalısın, eğer bu sana rahatlık ve zevk verecekse," diyor ejderha.

"Sen buradayken bunu yapamam. Bu uygunsuz olur."

"Ne çok kural var," diye mırıldanıyor. "Ejderhaların böyle parçaları ve böyle eğilimleri olsaydı, onlardan tam olarak faydalanırdık. Hayat, insanın kendini basit zevklerden mahrum bırakmadan da yeterince zor."

"Sizin için basit bir zevk olarak nitelendirilebilecek şey nedir?"

"Gün batımında bir uçuş. İyi bir geyik eti. Şafak vakti sahilde dalgaların arasına dalmak." Büyük bir iç geçirdi. "Vylar - kız kardeşim - sahili çok severdi."

"Annemin sahili sevip sevmediğini bilmiyorum. Ara sıra beni bir mürebbiye, birkaç muhafız ve birkaç hizmetçiyle oraya gönderirdi. Bazen yerel soyluların kızlarından birkaçını benimle gelmeleri için seçmeme izin verirdi. Ama hiçbir zaman bizimle gelmedi."

İkimiz de o kadar uzun süre sessiz kaldık ki uyuyakaldığımızdan eminim. Ama acı ve huzursuzlukla dolu bir iç çekiş daha yapıyor. Yuvadaki hareketleri sarsıntılı ve sinirli. Bu duyguyu çok iyi tanıyorum, uykuyu arzuladığınızda ve zalimce ele geçirilemediğinde.

Onun iç çekişi, bedenimde dolaşan kötü arzulara boyun eğmem için bana bir neden veriyor. Gerçekten sapıkça bir şey yapmama izin vermem için bir bahane.

"Beni yalamana izin versem rahatlar mısın?" Yumuşakça soruyorum.

Kıpırdamadan duruyor. "Düşüncelerimden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olur." "Eğer bunu yapmana izin verirsem, kimseye söyleyemezsin. Ne ejderha arkadaşlarına ne de esirlerden herhangi biri."

"Babamın kemikleri üzerine yemin ederim."

Parmaklarım kendim için hazırladığım etek parçasını buluyor. Belime çekiyorum, sonra kıcımlı kaldırıyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. "Hadi o zaman," diye fısıldıyorum.

Yuvanın üzerinde ağır ağır hareket eden devasa bedeninin sesi neredeyse rızamı geri çekmeme neden olacaktı. Ama bacaklarımı kavislendirip kalçalarımı açtığımda parmak uçlarımı hafifçe cinsel organımın üzerine koyuyorum. Kaygan ve sıcak, yani yüksek sesle inlediğim için hassas.

"mi bastım?" Ejderhanın sesi korkuyla karışık.

"Hayır," diye onu temin ediyorum. "Ben zevk alırken böyle sesler çıkarırım. Birçok insan bunu yapıyor."

"Ejderhaların çiftleşme sırasında da garip sesler çıkardığını duymuştum." Sesi bükülmüş dizlerimin arasından geliyor ve bu kadar çabuk pozisyon almasından biraz soluklanıyorum. Sarı gözlerinin parıltısı dışında, karanlıkta cüssesinin sadece en silik hatlarını görebiliyorum.

"Nazik ol, lütfen nazik ol," diye inliyorum. "Diş yok, sadece dilin."

"Sadece dilimle," diye söz veriyor. Sesi o kadar büyük, o kadar derin, karanlık ve gırtlaktan gelen ateşle o kadar zengin ki beklentiyle titriyorum. Dizlerimi kavriyorum, bacaklarımı geride tutuyorum, titriyorum. Bekliyorum.

Dili seksimin üzerinde kayıyor ve aklımı kaybediyorum. Ağzımdan keskin bir coşku çılgınlığı dökülüyor.

Geri çekiliyor. "Bu yanlış mıydı?"

"Hayır, hayır, mükemmeldi. Tekrar yap. Tekrar ve tekrar. Siktir!" Kocaman dili beni okşarken nefesim kesiliyor. *Çatallı*, Tanrım, çatallı ve kıpırdanıyor, seksimin dudakları boyunca ilerliyor, yarığım boyunca kayıyor. "Tanrım, evet... Tadıma bak, benimle oyna..."

Titriyorum, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar ihtiyaçla doluyum. İki kez erkeklerle seks yaptım; bir keresinde bir asilzadenin sessiz, çalışkan ve övünmeyeceğine güvendiğim, bir keresinde de güneyden gelen bir prensin erkek hizmetçisiyle. İkincisinden pişmanlık duydum. Bundan da pişman olabilirim ama şu anda ne fiziksel ne de zihinsel olarak fikrimi değiştirebilecek durumda değilim. Zevki çok fazla istiyorum.

Dili tekrar geri çekiliyor ve ben protesto için inliyorum. "Neden durdun?" Ani bir belirsizlik kalbimi kavriyor. "Tadım sana kötü mü geliyor?"

"Tadına bakmaktan zevk aldığım en lezzetli şeysin," diyor. "Ama bahsettiğin parçayı bana göstermeni isteyecektim. Bahsettiğin küçük tomurcuğu."

"Klitorisim," diye fısıldıyorum. "İşte burada." Parmağımın ucunu koyuyorum.

Dili tekrar amımın içinde geziniyor, işaret ettiğim yere kadar kayıyor. Dilini ikiye ayırıyor ve bir parçasının ucunu klitorisimin üzerinde kıvrırken, diğer parçası beni nazikçe okşuyor.

"Tanrım," diye boğuluyorum.

Dili kaybolur. "Tanrıdan sık sık bahsediyorsun. Hangi tanrıya tapıyorsunuz?"

"Şu an *kesinlikle* dini bir tartışmanın zamanı değil."

"Pekâlâ." Beni tekrar yalıyor, bu sefer hızlı bir fırçayla ve ben yumuşak bir çığlık atıyorum. Aşırı hassasım, terliyorum, acı çekiyorum, doruğa ulaşmak için can atıyorum. Benimle oynamaya devam ediyor, delireceğimi düşünene kadar yalıyor ve okşuyor, ama ihtiyacım olan baskıyı alamıyorum.

"Dilini içime sok," diye yalvarıyorum. "Buraya. Lütfen, buraya. Derin, derin."

Dili girişime dalıyor, içimin derinliklerinde kıvranıyor. Ona doğru kayıyorum, çenesindeki sivri uçlardan ikisini kavırıyorum ve kendimi tam ağızına doğru çekiyorum. Dili içimde dalgalanırken ve pullu dudağının çıkıntısı klitorisimin üzerine sıkıca bastırırken boşalıyorum. Bu güzel bir şarkının doruk noktası, muhteşem bir müziğin kreşendosu ve ejderhanın uzun çeneleri bacaklarımın arasında yuvalanırken ve dili amımın içinde bükülürken nefessiz bir coşkuyla inliyorum.

Göğsünden alçak sesle gürlüyor ve titreşim o muhteşem dil aracılığıyla vücuduma girerek orgazmdan kalan son zevki de alıp götürüyor. Dili çıkarken neredeyse hissiz, tamamen doymuş ve çaresizce gevşemiş bir halde kalıyorum. Başını kaldırıyor, sarı gözleri bana doğru parlıyor.

"İçinin titrediğini hissettim. Bahsettiğin doruk noktasına, yani orgazma ulaştığında tadındaki farkı hissettim. Hissediyor musun rahatladın mı?"

"Harika hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Rothkuri dışisinin yalamaya iyi tepki verdiğini söyledi." Memnuniyet ejderhanın sesini renklendirir. "Doğru noktayı bulduğuma sevindim. Seni uysal tutmak için bunu sık sık yapacağız."

Beni uysal tutmak için mi?

Bir saniye içinde ayağa - orgazmdan ve yuvanın yaylı yüzeyinden dolayı biraz sallanıyorum - ama öfke beni dik tutuyor. "Bunu bir daha yapmayacağız. Ve bu beni uysallaştırmak için yapılmış bir büyü değil."

"Ama-"

"Bunu mahvetmek , değil mi? O anın tadını çıkarmama izin vermedin, korkunç ve küçümseyici bir şey söylemek zorunda kaldın. Sana asla izin vermeyeceğim.
tekrar tat beni!"

Ejderhanın burun deliklerinden gelen parıltı yoğunlaşıyor. "Neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Tabii ki . Sen sadece bir ejderhasın."

"Lanet olsun, sen imknsızsın," diye hırılıyor ve mağaranın tavanına ani bir ateş püskürüyor.

ığlık atıyorum ve yuvanın içine meliyorum. Ateşı normalden daha sıcak - derimin hemen gerilmesinden, tepemdeki kayaların birkaç saniye boyunca kırmızı-sıcak parlamaya devam etmesinden anlayabiliyorum. O kanlı ışıkta korkunç görünüyor, uzun boynu ve üçgen kafasını taçlandıran şu iki kısır boynuzlar.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırıyor. "Beni bırakmanı istiyorum!" Ben de çığlık atıyorum.

"Hayır." meliyor, sinsice yaklaşıyor, gözleri erimiş. "Sen benimsin. Ejderha türünün hayatta kalmasını sağlamak için bundan başka bir şeyim kalmadı. Babam ölürken onun üzerine yemin ettim. Bu klanı korumak zorundayım, anlıyor musun? Ne gerekiyorsa yapmalıyım." Derin sesi kırıılır. İçinde yle bir çaresizlik var ki, öfkem kayboluyor.

"Yeni bir nesil böyle mi başlar?" Ona sordum. "Bizi iftleşme mevsimine katılmaya zorlayarak mı?"

"Zorlanmayacaksınız. Ejderha formundayken dürtüyü hissedeceksiniz - katılmak için istekli olacaksınız."

"Bunun yanlış olduğunu , değil mi?"

"Bazen yanlış olan şey gereklidir. Savaş gibi. Bir hükümdar yapılması gerekenden nefret edebilir ama yine de yapar."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip hayal kırıklığımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Ona bağırmanın bir faydası olmaz.

"Bana annemi hatırlatıyorsun," diyorum sessizce.

"Ben Elekstan Kraliçesi'ne hiç benzemiyorum," diye tışıyor. "Kabul etmek istediğinden daha çok ona benziyorsun."

"Bu kadar yeter." Kendini yuvanın üzerine atıyor ve bedenim kalın, keçeleşmiş çimlere çarparak biraz zıplıyor. "Uyu."

", ama sen söylediğin için değil." Söylemesi ocuka bir şey sanırım ama elimden gelen her türlü yetkiye ihtiyacım var.

"şarkı söylemek yok," diye uyarıyor.

Hatasını anladığına inandığım kısa bir sessizlik. Boğazımı temizliyorum. "Bir zamanlar canımı alan bir karım vardı..."

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Prenses'in sesi dün gece beni uyuttu. Yaklaşık bir düzine mısıradan sonra yumuşadı, yorgunluğu beni kızdırma arzusunun önüne geçti. Bu sabah mağaramdan ayrılıp ejderhalarımın bazılarının kadınlarını topladığı yerdeki mağaraya uçtuğumda hâlâ uyuyordu.

Mağarayı sürüler için kullandığımız zamanlarda, çöl kurtlarını uzak tutmak için girişin etrafına taşlardan ve devrilmiş ağaçlardan oluşan bir bariyer dikmiştik. Şimdi içerideki alan bir çeşit avlu görevi görüyor; kadınları, birkaç ejderhayı ve iki kamp ateşini barındıracak kadar büyük.

Avluya iniyorum ve kızartma yapmakla meşgul üç kadını ürkütüyorum. ateşin üzerinde sivri çubuklar üzerinde domuz eti şeritleri. Dokuma otlardan bir hasırın üzerine bir kâse böğürtlen, bir kâse yabani tahıl ve bir kap süt koymuşlar. Ejderhalardan biri süt almak için dişisini Ouroskelle'in güney tarafındaki sürülere uçurmuş olmalı. Bu manzara beni rahatsız ediyor. Çünkü Prenses'in söylediklerini doğruluyor gibi görünüyor; diğer erkekler tutsaklarına benden daha iyi bakıyorlar.

Kadınlardan biri yüksek sesle diğer ikisine, "Bu prens," diye fısıldar. Üçü de eğiliyor, insani bir saygı göstergesi. İnkâr edemem ki onların

Prenses tarafından bu kadar küçümsendikten sonra hürmet etmek iyi hissettiriyor. İnsan dişilerinin cazibesine karşı daha duyarlı olmaya başladım ve bu üçü de farklı şekillerde göze hoş geliyor.

"İyi misiniz?" Onlara huysuzca sordum.

"Yeterince iyi," diyor kızıl saçlı bir kadın. Beni tanıyan oydu ve yanılmıyorsa Varexin seçtiği kişi de oydu. Türünün geri kalanıyla birlikte olması için onu buraya getirmiş olmalı.

Belki ben de aynısını Prenses'e yapmalıyım. Ben olmazsam, kızdıracak başka birini bulmak zorunda kalacak. O yemin etti.

Onu tekrar tatmak, belki de ikimiz için de en iyisi ayrı ayrı var olmamızdır. Eğer onunla yalnız yaşamaya devam edersem, onu tatmaya karşı koyabileceğimden emin değilim. Dün gece onu yalarken vücudumda, özellikle genital bölgemde yoğunlaşan en heyecan verici hisleri yaşadım. Hatta sikim yarığı, orada, karanlıkta -işemeye niyetlenmediğim sürece hiç bir şey. Bu seferki his tamamen farklıydı; sert, sıcak, şiş, lezzetli bir acı, kelimelerin ötesinde bir ihtiyaç. Bu duyguyu arzuluyorum ve

Prenses'in bacakları arasında bulduğum ıslaklığın tadını aldım.

Ama onun iyiliğini düşünmeliyim. Ondan ne kadar nefret etsem de, hayatımızın geri kalanında aynı klanda var olmak zorundayız, bu yüzden Barışmak. Kaybettiklerini sürekli hatırlatan ben olmazsam ruh hali düzelebilir. Dün bana cesurca söylediği gibi, tüm bunlar benim hatam. En azından ona daha iyi bir hayat sağlayabilirim.

benim yuvamdan daha rahat bir yaşam düzeni.

Kadınların kaldığı mağaraya giriyorum. Duvarları her kadın için bir tane olmak üzere çim paletlerle kaplamışlar. Belli ki burada yetkili biri var. Varex'in kızı, belki?

Mağaranın arka tarafında, bu dağlardaki birçok kaynaktan biri olan bir dere vardır. Suları kasvetin içinde berrak bir havuz oluşturuyor. Ben ilerlerken, Biri çığlık atıyor ve birkaç çıplak kadın kendilerini örtmek için çabalıyor. Görünüşe göre banyo saatlerini böldüm.

Döndüm ve mağaradan dışarı fırladım. Ateşin yanındaki kızıl saçlı kadın bana bakıyor, keskin, solgun yüzünde bir sırıtış.

"Beni uyarmadın," diye hırlıyorum ona.

"Ben kim oluyorum da bir prense nereye gidip gidemeyeceğini söylüyorsun?" diye karşılık veriyor. "Sen Varex'e aitsin, değil mi?"

Gözleri acımasız bir ateşle parlıyor. "Ben kimseye ait değilim."

Yani bu kız Prensesimle aynı ruha sahip. İkisinin burada birlikte yaşaması tehlikeli olabilir. Hızlı zekâları ve kararlılıklarıyla kaderlerinden kaçmanın bir yolunu bulabilirler.

Belki de esirimi gece boyunca burada bırakmayacağım. Ama en azından bir yemek için onu buraya getireceğim.

"Yemeğin bir kısmını Prenses için sakla." Havaya sığıyorum, bariyerin üzerinden sıyrılıp gökyüzüne yükseliyorum.

Döndüğümde sabah ışığı mağarayı dolduruyor. Işıklar yuvaya ulaşmıyor ama yumuşak parıltı Prenses'i aydınlatıyor, o yan yatmış, rahatlamış, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış. Kalçasının kavisini, vücudunun beline kadar inişini, sonra tekrar omzuna kadar yükselişini seviyorum. Barış, uyanıkken sık sık öfkeyle buruşan kaşlarını düzeltiyor. Dudakları pelüş ve pembe.

Benimkini.

Bu kelime istemsiz ve ben buna isyan ediyorum. O benim *değil*. I onu benim olarak kabul etmeyi reddediyorum. O ve diğerleri dönüştüğünde, ne onun için dans edeceğim ne de bedenimi ona teslim edeceğim.

Bir ejderha kızgınlık döneminde, hayat arkadaşı olarak seçsin ya da seçmesin, herhangi bir istekli partnerle çiftleşebilir. Ama ben ilk çiftleşmemin saygı duyduğum ve güvendiğim biriyle olmasını tercih ederim. Mordessa gibi güçlü, değerli bir savaşçıyla.

Keşke bir çiftçi kızı olarak doğsaydım diyen bu talepkâr prenses değil. Sözleriyle derinden yaralayan bu anlayışlı kadın değil.

"!" Emrim neredeyse bir kükreme oldu ve Prenses neredeyse derisinden dışarı fırlar. Sarı saçları öbek öbek dökülmüş, mavi gözleri kocaman ve sersemlemiş bir halde irkilerek ayağa kalkıyor.

"Kahretsin!" diye bağıyor. "Neyin var senin?"

İçimde sıcak bir şey genişliyor, derin bir kıkırdamaya dönüşüyor. Kıkırdama değil, çenelerimin arasından yayılan bir kahkaha.

"Seni aptal," diye soluk soluğa bağıyor. "Beni korkuttun. Sırf bunun için yuvaya tekrar işeyeceğim."

"Bunu yaparsan seni kahvaltıya götürmem."

İlgisini çekti. Yüzündeki meraklı açlık ifadesine neredeyse tekrar gülecektim.

"Ben bazı ihtiyaçlarımı hallederken sen de birkaç dakikalığına uzaklaş," diyor. "Bunu düzgün bir şekilde yapacağım, yuvada değil."

"Belki de emin olmak için seni izlemeliyim."

"Hayır."

Kısa bir uçuş için ayrılıyorum, parlak sabah havasında süzülüyorum ve tekrar alçalmadan önce yarım düzine kez dönüyorum.

Döndüğümde, Prenses parçalanmış giysilerini düzeltmiş, terliklerini giymiş ve saçlarını düzeltmişti. "Ben hazırım."

Mağaranın zeminine uzandım. "Yukarı tırman."

"Gerçekten mi?" Bana şüpheyle bakıyor.

"Bir daha teklif etmeyeceğim."

Sırtıma tırmanıyor ve iki çivimin arasına yerleşiyor.

Hafif, sıcak ağırlığı, bacaklarının boynumun dibine dolanması, hassas kısımlarının pullarıma bastırıldığı bilgisi

beni kadar derinden etkiledi. Dikkatimi sikimden ve onun ani tepkisinden uzaklaştırmak için, onun acımasız sözlerini zihnimde tekrarlamaya başladım.

Bence klanınızın gelmiş geçmiş en kötü hükümdarı sizsiniz.

savaşa soktunuz, yarısını öldürdünüz ve çaresiz kadınları kaçıran canavarlara dönüşmeye zorladınız. Onları hayal kırıklığına uğrattınız. Ve dişi ejderhaların ölümü, hepsi senin suçun.

İşe yarıyor, karnımda heyecanın aciliyetini yumuşatıyor. Yine de bu uçuşu kısa tutmak en iyisi.

", " diyorum ona ve dalarak doğruca yere doğru gidiyorum.

Prenses sivri uçlarımdan ikisini yakalıyor ve aşağıya dalarken çılgık atıyor. Toprağa çarpmadan hemen önce , nefesi kesiliyor ve huysuz bir atın dizginlerini sarsan bir insan binici gibi çivilerimi çekiyor.

"Kes şunu," diye hırlıyorum.

"O zaman beni korkutmayı bırak."

"Ben hep bu şekilde uçarım."

"Hayır, . Sırf beni korkutmak için doğruca aşağı uçtun."

"Tamam. Biraz da kasıtlıydı."

"Kötü ejderha," diye homurdanıyor ve göğsümde bir kahkahanın daha parladığını hissediyorum. Bu sefer tutuyorum.

Duvarın üzerinden süzülerek diğer insan kadınların toplandığı avluya girdiğimizde, Prenses öyle sevinç ve özlem dolu bir ses çıkarıyor ki, halkını daha önce görmesine izin vermediğim için kalbim suçluluk duygusuyla burkuluyor.

Daha ayağımı yere basamadan sırtımdan . Kızıl saçlı önce ona yaklaşır ve o eğildiğinde diğer kadınlar da onu takip eder.

"Prenses Serylla," diyor kızıl saçlı.

Esirimnin adı Serylla. Ondan "Veliaht Prenses" dışında bir isimle bahsedildiğini hiç duymadım.

Serylla. müzik olan güzel bir isim. Ejderha formunu aldığında ona iyi hizmet edecektir.

"Hepinizi gördüğüme çok sevindim." Serylla iki elini de kadınlara uzatır. "Lütfen eğilmeyin. Burada biz aynıyız. İyi misiniz?"

"Yeterince iyi ," diye yanıtlıyor kızıl saçlı. Serylla'nın yanından geçip doğrudan bana bakıyor. Bakışı bir meydan okumaydı.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

Serylla kaşlarını çatarak *arkasını* dönüyor ve aklıma adını hiç sormadığım geliyor.

"Ben Jessiva," diye cevap veriyor kızıl saçlı kadın. "Ekselansları." Başını eğerek unvanımı belli belirsiz onaylıyor.

"Bana Kyreagan de." Kızıl saçlı Jessiva'yı açıkça tercih ettiğimi göstermeme nasıl tepki vereceğini görmek için gözümü Serylla'dan ayırmıyorum.

Serylla bakışlarımı karşılıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor, dudakları sanki keskin sözcükleri tutuyormuş gibi birbirine sıkıca bastırılmış.

Avlunun üzerine bir gölge düşüyor ve kardeşim gölgenin ortasına, Jessiva'nın yanına iniyor. Bakışlarımı tutan kızıl saçlı kız geriye doğru bir adım atarak ağabeyimin omzuna yaklaşıyor.

Yani onu tercih ediyor. Yeterince adil.

Varex ise şaşırılmış görünüyor. Benden Jessiva'ya bakıyor ama sadece "Ashvelon ve Fortunix döndüler" demekle yetiniyor.

Vücudumda bir heyecan şimşeği çakıyor. "Peki görevlerinde başarılı oldular mı?"

"Evet. Ashvelon'un mağarasında bizi bekliyorlar."

İkimizi de çatık kaşları ve katlanmış kollarıyla izleyen Serylla'ya dönüyorum. "Bu benim kardeşim Varex. O ve ben şimdi gidiyoruz. Yemek yiyin, dinlenin ve halkınızla konuşun. Ben daha sonra döneceğim."

"Acele etme," diye , dün akşam avlanmaya çıktığımda bana söylediklerinin bir yankısı.

Ona tıslamak istiyorum ama başkalarının huzurunda olduğumuz için kendimi tutuyorum. Güçlü bir hamleyle havaya sıçrıyor ve güçlü kanat çırpışlarıyla yükseliyorum; yükselişimin rüzgârı saçlarını yüzüne savurup bir adım geriye sendelemesine neden olurken intikamcı bir zevk alıyorum.

Varex havada bana katılıyor. "Bu da şimdi?"

"Prenses benden nefret ediyor. Etrafımda olmamayı tercih ediyor."

"Jessiva da benden nefret ediyor..."

bazen." "Bazen de etmiyor mu?"

"Bunu söylemek zor."

Ona yandan bir bakış atıyorum. Gözlerinde bir parlaklık, kanat çırpışlarında canlı bir neşe var.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyorum.

Bir sessiz kaldıktan sonra, "Dışınle birlikteyken hiç garip bir şey hissettiğin oluyor mu?" diye sordu.

"Açıkla."

"Çiftleşme sıcaklığının Kaburga Ayı'na kadar başlamadığını sanıyordum.

Ama ben

Babamın bize ne beklememiz gerektiğini anlatırken tarif ettiği gibi belirtiler yaşıyorum. Vücudumda haz verici hisler ve gizlenmesi zor bazı tepkiler." Sesi o kadar alçalıyor ki, akan havanın sesinden zar zor duyabiliyorum. "Bende bir sorun mu var? Geç yumurtadan çıktığım için mi böyle?"

Demek ki bu tür hisler yaşayan tek kişi ben değilim. İtiraf etmekte isteksiz olsam da ona karşı dürüst olmalıyım. Güvenceye ihtiyacı var. "Eğer sende bir sorun varsa, bende de bir sorun var demektir."

"O zaman sen de hissettin? Prensesle mi?"

"Keşke . Bunlar sadece çiftleşmemiz sırasında Mordessa için hissetmem gereken duygular."

Kardeşim boğazından kısık bir sesle mırıldanıyor, sempati dolu bir hırıltı. "Benim Vaat Edilmiş'im yoktu, bu yüzden çektiğin acıyı hayal bile edemiyorum - sadece Grimmaw ve Vylar'ın değil, Mordessa'nın da kaybı. O muhteşem bir yaratıktı. Ona ikinci kız kardeşim demekten gurur duyardım."

Kendimi uçmaya, havayı dövmeye devam etmeye zorlarken kaslarım geriliyor, ağrıyan kalbim yavaş ve ağır atıyor.

"Mordessa nazik ve cömert biriydi," diye devam ediyor Varex. "Senin zevk almanı ve aşkı başka birinde bulmanı isterdi." Tereddüt ediyor, belki de ona Mordessa'yı hak ettiği gibi sevmediğime dair söylediklerimi hatırlıyor. "Öte yandan, pek çok başarılı eşleşme aşk olmadan da gerçekleşir. Bu şart değil. Ben her zaman bunu hissetmeyi umdum, ama türümüzün çoğu hayat arkadaşlarıyla bu tür romantik bir tutkuyu asla yaşayamaz."

"Farkındayım." Ona gerisini anlatmak istiyorum. Utanç verici, acımasız gerçeği kimseyle konuşmadım. Ama Ashvelon'un mağarasına yaklaşıyoruz.

zaman yok.

Varex ve ben mağaraya giriyoruz ve hemen kanatlarımızı katlıyoruz, çünkü alan büyük çantalarla dolu.

"Sipariş ettiğiniz erzaklar, Prensım," diyor Fortunix dişlek bir sırıtışla.

"Artık savaş için pek iyi olmayabilirim ama hâlâ ağır yük taşıyabilirim."

"Peki ya büyücü?" diye sordum.

Ashvelon yana kayıyor. "O burada."

Şaşkınlık içindeyim, Ashvelon yuvasının kenarına bir tür taht yapmış ve onu altın saçaklı kumaşla örtmüş. Büyücü kadın koltuğa uzanmış, vücudunun her kıvrımını saran mor bir elbise giymiş. Elinde kırmızı sıvıyla dolu süslü bir kadeh tutuyor ve yanında yuvaya sıkıştırılmış koyu renkli bir şişe var.

Kirpiklerini indiriyor, kapüşonlu gözlerle Varex'e ve bana bakıyor. "Demek siz iki ejderha prensisiniz."

"Ve sen de Thelise'sin."

"Soykırımcı bir büyücünün hor görülen kızı. İşte ben buyum." Acı acı gülüyor ve kadehinden içiyor. "Senin için ne yapabilirim? Bu koca dönüşüm hakkında bir şeyler söyledi mi?" Ashvelon'a belli belirsiz el sallıyor.

"Bildiğin gibi baban tüm dişi ejderhaları yok etti," diyorum. "Ve bundan beni sorumlu tutuyorsun." Başını sallıyor, boyun eğmiş. "Ben her zaman o piçin saçmalıklarının geri dönüp beni kıcımdan ısıracağını biliyordum."

"Seni sorumlu tutuyoruz. Ama hayatına son vermek yerine senden bir büyü istiyorum. Büyüyü iyi yaparsan, özgür kalacaksın."

"Tanrım, pek bir şey , değil mi?" Fincandan tekrar bir yudum alıyor. "Peki, büyü nedir?"

"Yakaladığımız tüm insan kadınları dişi ejderhalara istiyorum. Bu şekilde iki hedefe ulaşacağız: Elekstan Krallığı'ndan intikam almak ve ırkımızın hayatta kalmasını sağlamak."

"Yok artık." Bana bakakaldı. "Bu büyük bir büyü. Gerçekten de büyük bir büyü. Bana ne kadar büyük bir büyü olacağını söylememiştin, Tatlım," diyor Ashvelon'a sitemle. "Yaramaz ejderha. Daha sonra cezalandırılacaksın."

Ashvelon'un vücudunda itaatkâr bir ürperti dolaşıyor. Hafifçe hırılıyor ama gözlerinde garip bir heves, büyücü kadına bakarken neredeyse tapınılacak bir açlık var. Klanımı ne tür bir çılgınlık ele geçirdi? Bu kadınların böyle bir etkisi olacağını bilseydim

onları buraya getirdi. Ama önemli değil... yakında ejderhaya dönüşecekler ve doğal olmayan etkileri ortadan kalkacak. Onlar sadece klanın üyeleri , bizim yöntemlerimizle eğitilecek ve soyumuza dahil edilecekler.

"İhtiyacımız olan büyüü yapabilir misin?" Büyücüye soruyorum.

Ashvelon'a bakıyor ve ağzında bir gülümseme beliriyor ama ben konuşunca dikkatini tekrar bana veriyor.

"*İhtiyacın olan büyü,*" diye mırıldanıyor. "Bu çok ilginç. Evet, Prenslerim, sanırım ihtiyacınız olan büyüü sağlayabilirim."

"Yapabileceğini mi sanıyorsun? Bu yeterince iyi değil." "İyi. Yemin ederim. Babamın *kemikleri* üzerine."

Kutsal yemin, bakışlarının yoğunluğuyla birleşince beni ikna ediyor.
"Pekâlâ."

"Sadece biraz zamana, biraz daha şaraba ve çantama ihtiyacım var - hangi çanta olduğunu hatırlıyor musun, tatlım?"

Ashvelon'un "evcil hayvan "a onaylar gibi cevap vermesi beni şaşırttı. Ön ayaklarından biriyle büyük çantalardan birkaçını kenara çekip koyu deriden yapılmış, karmaşık sembollerle damgalanmış çantayı ortaya çıkarıyor.

"Bana sekiz ya da dokuz saat verin ve bu iş bitsin," diyor büyücü kadın. "Yapılması gereken hassas hesaplamalar, yazılması gereken ilahiler, karıştırılması gereken malzemeler var. Oh, ve prensler - tüm halkınızın bu gece yerde uyuduğundan emin olun. Ejderhalar ve insanlar."

"Neden?" diye sorar Varex.

"Büyücüü sorgulama, sevgilim." Ona sitemkâr bir şekilde dilini şaklatıyor. "Ve o korkunç dikenli kafalarınızı hiçbir şey için endişelendirmeyin. Özgürlüğümü arzuladığım ve deniz kıyısındaki o tuzla kaplı kasabadaki küçük kulübeme dönmek istediğim için istediğinizi yapmak benim yararına, değil mi? O yüzden içiniz rahat olsun, her şey tam istediğiniz gibi olacak. Yarın bu saatlerde siz ve insan tutsaklarınız çok daha fazla ortak noktaya sahip olacaksınız." Genişçe gülümsüyor, sonra hıçkırıyor. "Uçun gidin tatlı canavarlar, ama tutsaklarınızı yerde tutmayı ve gün batımında yanlarında olmayı unutmayın. Değişim, ilgili kişiler için rahatsız edici olabilir. Çok dikkatli olamayız."

". " Fortunix, Varex ve ben dışarıda, dağın zirvesine doğru uçarken Ashvelon'u onu izlemesi için bırakıyorum. Sabah güneşi pullarımızı yıkıyor ve biz sohbet ederken deniz havası kanatlarımızı kaldırıyor.

"Ona güveniyor musun?" Varex bana soruyor.

"Babasının kemikleri üzerine yemin etti."

"*Güven* konusunu bilemem," diyor Fortunix. "Ama Ashvelon ve beni bir süreliğine ahırına hapsedecek kadar büyüğü vardı."

"Seni esir mi tuttu?" diye haykırıyor kardeşim.

"Uzun süre değil. Ama eminim isteseydi bizi daha uzun süre hapsedebilirdi. Bizimle isteyerek geldi."

"Belki de babasının yaptığı kötülüklerin kefaretinin ödemek istiyordur," diyorum.

"Belki de." Fortunix göğsünün derinliklerinde öksürür ve sonra şöyle der: "Saygılarımla, Prenslerim, daha acil bir konu dikkatinizi gerektiriyor. Ben bu sırada

Vohrain Kralı'na haber gönderdim ve bir görüşme talep ettim."

Kanatlarım şaşkınlıkla sertleşti. "Bunu önce bana danışmadan mı yaptın?"

"Vohrain ile yaptığımız sözleşmenin yerine emin olmak için onunla konuşmak isteyeceğinizi düşündüm. Söz verdiği adalar olmadan, açlıktan öleceğiz. Bu sezon hiç yumurta ya da yavru olmasa bile yiyecek daha da . Yabani domuz, keçi ve geyik sürülerinin sayılarını yenilemek için zamanları olmadı ve sadece bitkilerle geçinemeyiz. Et yemeliyiz."

"Anlıyorum. Kral mesajınıza cevap verdi mi?"

"Gönderdi. Konuşan kuşlarından birini gönderdi ve bugün öğlen Ehren's Point'teki kalede onunla buluşmamızı söyledi."

"O zaman şimdi gitmeliyiz."

"Evet, Prens'im."

"Ama kadınlar-" diye başlıyor Varex.

"Kadınlar koruma altında," diye teminat verir Fortunix. "Onlarla daha fazla ilgilenmeyin. toplantı insan tutsaklarla ilgili değil, ejderhalarla ilgili. Babanın yaptığı pazarlıkla ve Vohrain'in bu pazarlığa uyup uymayacağını görmekle ilgili."

Haklı tabii ki. Aklım bunu biliyor ama anakaraya dönmeyi her düşündüğümde kalbim vahşi bir panikle, fiziksel acıya yaklaşan bir korkuyla tepki veriyor. Biz savaşıırken orada haftalar geçirdim ve itiraf etmeliyim ki manzara oldukça hoştu. Ejderhalarımın birlikte savaşlar arasında kaldığımız ormanları, ovaları ve kayalıkları sevdim.

Ama o savaşların hatırası şimdi peşimi bırakmıyor, sadece sonuncusu sevdiklerimin ölümüne yol açtığı için değil. Yakarak öldürdüğüm kadın ve erkekleri düşünüyorum, onları böcek ya da haşere olarak gördüğüm için

yaptığım şeyin gerçekliğiyle baş edebiliyordum. Bir insana bu kadar yakın olduğum için şimdi her şeyi daha farklı görüyorum. Yaktığım her insanın bir ailesi, duyguları, düşünceleri, becerileri ve hayalleri vardı. Hepsini yok ettim. Pek çok insanın evinde sonsuz acıya neden oldum. Hayatta kalabilenler ise aynı keder ve suçluluk duygusunu hissediyorum.

Yemin kutsaldır, bozulmaz ve ölüm anına yaklaşan sevdiğimiz biri tarafından talep edildiğinde asla reddetmememiz öğretilir. Ama belki de babamın kemik yeminini reddetmeliydim. O zaman Varex ve Fortunix'le birlikte denizin batısına, sahile doğru uçarken göğsümde bana yük olan bu ağırlık olmazdı.

Anakaraya uçuş rüzgâra, hava durumuna ve ejderhaların yorgunluğuna bağlı olarak iki ya da üç saat sürüyor. Tek başıma olsaydım çok daha yavaş uçardım ama Fortunix bir kere uçmaya başladı mı, yaşına ve yaralı kanatlarına rağmen çok hızlı uçuyor ve kardeşimle benim hızlı bir şekilde ilerlememizi sağlıyor. Hazır olmadan çok önce kayalık noktayı fark ettim. Tepesinde bir Yıpranmış taştan bir kale.

Bedenim toprağa dokunmak istemiyor. Sanki kız kardeşim tam bu noktada toprağa düşmüş gibi değil - o ve diğerleri buradan çok uzakta öldüler, bu yüzden bu toprağa dokunmak beni rahatsız etmemeli. Ama tiksintim mantıklı değil.

Kardeşimin kemiklerini terk ettiğim bu kıtaya ayaklarımı basmaya dayanamıyorum. Ama yine de yapmalıyım.

Kısa bir an için Guilhorn'a uçup kemik almayı düşündüm. Tüm o ejderha iskeletlerinden haraç. Ama buradan çok uzakta. Gün batımından önce Ourosquelle'e dönmeliyiz. tutsakları ejderhaya dönüştürüyor.

Fortunix ve kardeşim çoktan kayalığın tepesine, kale duvarının yakınına inmişler. Vohrain'in muhafız birliği üç düz sıra oluşturuyor, sancakları ve pelerinleri rüzgârda dalgalanıyor. Kralları önde ve ortada duruyor, çizmeleri geniş aralıklarla dikilmiş, eldivenli bir eli kemerini kavriyor. Dalgalı kıvılcıkturuncu saçları, küçük örgülerle örülmüş dolgun bir sakalı ve geniş, sağlam bir gövdesi vardır. Sakalında altın boncuklar parlıyor ve altın bir yüzüğü var. burun delikleri arasındaki boşluğu deliyor. Parmaklarında ve kulaklarında daha fazla altın parlıyor. Taç giymese de, zengin ve güçlü bir adam ve bunu belli etmekten hoşlanıyor.

Grubun üzerinde dönerek kalenin etrafında bir tur atıyorum. İnsanlar dramatik bir iniş yapmak istediğimi sanacaklar, oysa gerçekte toprağa dokunmak için cesaretimi topluyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Ben Kemik-Kral'ın ilk çocuğuyum. Ourosquelle'in hükümdar prenslerinden biriyim. Grimmaw, Vylar ve Mordessa'nın kemikleri bu yerde değil. Korkularım yersiz ve tiksintim aptalca.

Tüm bunları kendime tekrarlamama rağmen, içimden çılgılık atmak, kaleyi en kızgın ateşimle yakmak, Vohrain Kralı'nı ve halkını kül etmek geliyor. Belki de üzerlerinde kül olsalardı daha iyi hissederdim. Rüzgâr, tıpkı kayıplarım gibi.

Ama onları öldürürsem, sorumlusu olduğum uzun ölüm listesine bir yenisini eklemiş olurum. Vohrain Kralı'nın söz verdiği adaları resmi olarak teslim etmesini ve Elekstan Kraliçesi'ne ne olduğunu bana anlatmasını istiyorum. Prenses bu haberi bekliyor.

Zihnimde onun narin, kederli yüz hatlarını görebiliyorum. "Minnettar olurum" dediğini duyabiliyorum.

Bencil ve talepkâr gibi görünse de, ilk düşündüğümde daha güçlü. Küçük bir insan etinin, benim gibi bir yaratığın evine götürülmesi onun için kolay olamazdı. *Karaya* çıkmaktan ne kadar korktuğumu bilse benimle alay eder miydi? Yoksa bakışları acıma ve anlayışla yumuşar mıydı?

Benimle alay etmeye cesaret edemezdi. Bundan eminim. Mağara ağzında yanıma oturup bana kendini anlatırken kullandığı o sessiz ses tonuyla beni cesaretlendirirdi. Şimdi neredeyse onu duyabiliyorum, bana bunu yapabileceğime dair güvence veriyor.

Ne olduğunu anlamadan aşağıya doğru eğildim. Pençelerim kayalığın kalın, sert otlarına batıyor.

İndim. Ve ölmedim ya da burayı acı dolu ateşle yıkamadım.

Vohrain Kralı Rahzien önümde eğiliyor ve ben de diğer ejderhalar gibi başımı ona eğiyorum.

"Sizinle daha erken görüşmeyi umuyordum," diyor. "Ama sanırım ikimiz de meşguldük. Ve ejderhalar yavaş düşünme ve hareket etme eğilimindedirler - karılarını çalmadıkları sürece, haksız mıyım beyler?" Kendisiyle birlikte neşeyle gülen adamlarına bakış atıyor.

Türüme yapılan bu hakareti görmezden gelmeyi seçiyorum. "Umarım fethiniz sorunsuz geçmiştir?"

"Gerçekten de öyle oldu. Yine de son aşamada ordunuzun yanımızda olmasını tercih ederdim."

"Özür dilerim. Zor bir dönemdi ve esirleri almaya karar verdiğimizde onları hızlı bir şekilde adımıza geri götürmemiz gerekiyordu."

"Elbette, elbette." Kral bana kurnazca bakıyor. "Bir erkekten diğerine - boyut farkı bu kadar büyükken başka bir türü yetiştirmenin zor olabileceğinin farkındasınızdır."

"Onları insan olarak yetiştirmiyoruz," diye ekliyor Varex. "Onları bizim için dişi ejderhalara dönüştürecek bir büyücü yakaladık."

Kral ilk kez gerçekten şaşırılmış görünüyor. "İşte şimdi oldu. Bu asla hayal edemeyeceğim bir şey. Bu kadar güçlü bir büyücü kim?"

Varex tekrar konuşmaya başlıyor ama kuyruğunu onunkine vuruyorum ve susuyor. "Daha acil konuları konuşalım," diyorum. "Middenwold Adaları -"

"-sizindir," diye araya girer Kral. "Sizin yokluğunuza rağmen son fetih, klanınız savaşı kazanmama yardım etti. Sen kendi payına düşeni yaptın. pazarlığı, ben de yerine getireceğim. Tapu çoktan değiştirildi ve biz konuşurken Vohrain'in dört bir yanındaki haritalar yeniden etiketleniyor."

Tapunun ne olduğundan emin değilim ama haritaların ne biliyorum. Başımı nezaketle eğip kabul ediyorum. "Minnettarız."

Bu ifade bana sormam gereken diğer soruyu hatırlatıyor. "Elekstan'ın kraliçesinin kaderi neydi?"

"O inatçı kaltak mı?" Kral kuru bir kahkaha atar. "Sonuna kadar savaştı. Ama sonunda tüm kadınlar gibi o da güçlü bir adam tarafından alt edildi. Onu çırılçıplak soydum ve şehrin ana meydanında bir boyunduruğa kilitledim. Onu kırbaçlattım da. Halk onun gerçekten yenildiğini ve aşağılandığını görme şansına sahip olduğunda, kafasını kestim. Yine de kızını bulamadım. Bazıları şehrin duvarlarından ölüne atladığını, bazıları da güneye kaçıp sığındığını söylüyor. Sanırım ejderhalarınızdan hiçbiri ona ne olduğunu görmemiştir?" Daralmış gözleri üçümüzü tarıyor.

Ben onu durduramadan Fortunix, "Prens Kyreagan Elekstan prensesini mağarasına götürdü," dedi.

"Şimdi mi?" Kral bana döndü. "Onun için ne istiyorsun? Size Estaphen kıyısındaki Parrock Banks'e erişim sağlayabilirim. Güzel. yağlı, sulu yılan balıkları için bir yer. Eminim ejderhalarınız bu balık tutma alanlarını çok sevecektir."

Yüzündeki açlık beni tedirgin ediyor. "Prensesi neden istiyorsunuz?"

"Görünüşe göre Elekstan halkı arasında çok popüler," diyor Kral. "Onları kontrol altında tutmak için onu kullanacağım. Belki onunla evlenirim bile." "Çoktan bir eş seçtiğinizi sanıyordum."

Yüksek sesle gülüyor. "Nişanlıyım, evet, ama henüz kesinleşmiş bir şey yok. Ayrıca, bir erkeğin birden fazla eş alamayacağını kim söyleyebilir? Baban bana ejderhaların senin kızgınlığın sırasında istedikleri zaman birbirleriyle çiftleştiklerini ve bu tür seks partileri sırasında her zaman hayat arkadaşlarıyla çiftleşmediklerini söyledi. Elbette bir erkeğin sikini birden fazla amcığa sokmak istemesini anlayabilirsin. Ejderhalar Nişanlandığım düşesin iyi bir hazinesi var ama çocuk doğurmasını engelleyen rahatsızlığı var. Belki Elekstan prensesinin genç ve olgun rahmi daha iyi sonuçlar verebilir."

"Seninle isteyerek çiftleşeceğinden şüpheliyim," diyorum.

Gülerek gülüyor ve adamları da kıkırdıyor. "Bunu yapacağından şüpheliyim," diye tekrarlıyor benim derin ses tonumu alaycı bir şekilde taklit ederek. "O da sizinle isteyerek çiftleşmeyecektir Prens. Birbirimize karşı dürüst olalım. Size Parrock Bankalarını ve birkaç sandık dolusu hazine vereceğim. Siz ejderhalar altını seversiniz, değil mi?"

"Öyle," diye itiraf ediyorum. İşlenmiş metalin güzelliğine ve iyi kesilmiş değerli taşların parlaklığına karşı bir tutkum var ve türümde bu tür eğilimleri olan tek kişi ben değilim. En sevdiğimiz parçaları kendi mağaralarımızda saklıyoruz, ancak klan istifinin geri kalanı gizli bir yerde tutuluyor.

"Yani anlaştık mı?" diye ısrar eder Kral. "Kafam büyüklüğünde, altın ve gümüş dolu üç sandık, Parrock Kıyıları ve Middenwold Adaları senin olacak. Sen de Elekstan Prensesi'ni bana teslim edeceksin."

Fortunix mırıldanarak onaylıyor. Varex sessiz ve ona baktığımda bana ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermiyor.

Prenses'in bitmek bilmeyen talep ve şikâyetlerinden kurtulmak rahatlatıcı olabilir. Onu Vohrain Kralı'na verdiğimi hayal ediyorum.

Ellerimle yaladığım küçük, hassas yerleri okşarken, kız çığlık atarken sikini kızın içine soktuğunu hayal et - kahretsin, hayır. Bu asla olmayacak.

Hiçbir erkek, ne insan ne de ejderha, ona dokunamayacak ve benden başka kimse onun bedenini alamayacak.

Çiftleşme mevsiminde onun için asla dans etmeyeceğimi söyledim. Ama sanırım ona ve kendime yalan söylüyordum, çünkü onun başka biriyle çiftleşmesi düşüncesine katlanamıyorum. Büyüleyici, sinir bozucu, lezzetli, ateşli küçük Prenses ejderha şekline girecek ve benim olacak. Kanatlı, güçlü ve görkemli olacak. Onu tohumlarımla sikeceğim ve o da benim yavrularımı doğur.

"Anlaştık mı?" diye tekrarlar Kral.

"Hayır," diye homurdanıyorum ve sesimde ateş var. Burun deliklerim parlıyor, tütüyor.

"Hayır mı?" Kral kaşlarını çatır.

"Anlaştığımız gibi adaları alacağım. Ama Prenses bende kalacak.

Pazarlığımız artık sona ermiştir."

Selam vermeden ya da başka bir şey söylemeden dönüp .

Varex birkaç dakika içinde bana yetişiyor. "Bu senin için bile oldukça ani oldu."

"Ona zarar vermeyi planlıyordun," diye hırladım. "Ama o benim." "Yine de görüşmeyi daha nazik bir şekilde sonlandırabilirdin.

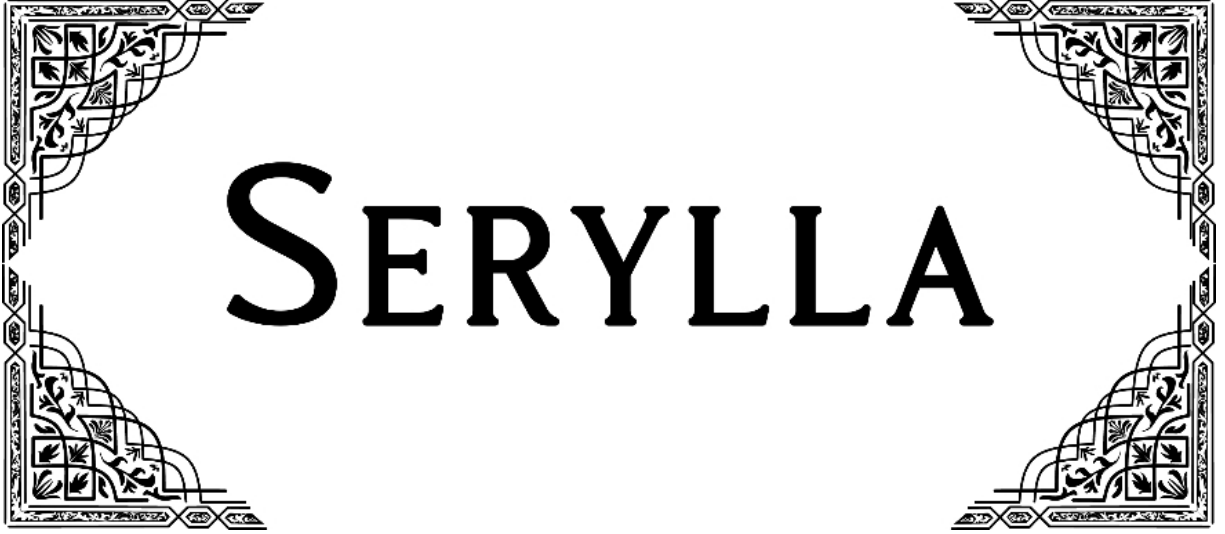
Fortunix işleri yoluna koymak için geride kaldı."

"Onun için iyi. Sen de benimle geleceksin. Ouroskelle'e dönmeden önce birkaç şey almak için sahile ineceğiz."

"Şeyler mi?"

"Battaniye," dedim ona. "Ve biraz da çay."

OceanofPDF.com

"Hayır, bu da işe yaramaz." Jessiva başını ellerinin arasına alıyor, kızıl saçları omuzlarına dökülüyor. "Tanrım, bu neden bu kadar zor? Bir yolu olmalı."

O ve ben diğer kadınlarla birlikte saatlerdir strateji geliştiriyoruz, güneşin açısına bakarak tahmin edebiliyorum. Ejderhalar bizi çoğunlukla yalnız bıraktı, bu yüzden kaçış için tüm seçenekleri sıralamak için zamanımız oldu.

Kadınlardan biri, Brenée, bizi anakaraya geri götürebilecek sallar inşa etmeyi önerdi. Ama bunun için önce ejderhaları ortadan kaldırmak gerekiyor. Burunlarının dibinde sal inşa etmemize izin vermelerine imkan yok.

Böylece bir sonraki soruna geçtik: ejderhaları yenmek. Eğer silahlı hava gemileri bir ejderhayı alt edemiyorsa, taşlarla silahlanmış birkaç düzine kadın kesinlikle koca bir klanı yok edemez.

Başka biri zehirden bahsetti ve ben de Kyreagan'la gölün yakınındayken karşılaştığım zehirli sarmaşıklar hakkındaki bilgimle katkıda bulundum (ve Jessiva'ya adını benden önce söylediği için onu sikeyim). Ama yine de izlenirken nasıl yeterince zehirli sarmaşık toplayacağız?

ejderhalardan en az biri tarafından sürekli olarak? Onlara dokunursak sarmaşıkların *bize* zarar vereceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Brenée, "Asmaları geceleri, çoğu tünemişken ve sadece bir ya da iki tanesi nöbet tutarken toplayabiliriz," diyor. "Dikkatlerini dağıtırız, sonra da bazılarımız duvardan sıvışıp göle ."

"Neye karar verirsek verelim, hepimizin geceleri bu mağarada tutulmadığını unutmamalıyız," diyorum. "Diğerleri daha yüksek mağaralarda tek başlarına hapsediliyor." Rothkuri'nin ininde gördüğüm tombul, pembe yanaklı kadını düşünüyorum. Yalanmayı seven kadın.

"Kimsenin bahsetmediği bir şey var," diyor siyah saçlarında beyaz bir çizgi olan ince, koyu tenli bir kız. Sanırım diğerlerinden biri ona Gweneth diyordu. "Ejderhalardan bazıları prensin planına katılmıyor. İlk etapta insanları kaçırmak istemediler. Bu ejderhaları bulmaya ve onlarla yakınlık kurmaya odaklansak nasıl olur? Belki bazılarını prene karşı isyan etmeye ikna edebiliriz ve sonra isyancı ejderhalar bizi eve uçurabilir."

İlgi ve anlaşıma mırıltıları bir grup kadın arasında dalgalanıyor.

"Bu planda bir sorun var." kayadan kalkıyorum. "Sahip olmadığımız zamanı alacaktır. Bize ne yapmayı planladıklarını biliyor musunuz?"

"Bizi öldürmek mi? yiyin, tecavüz edin? Ömür boyu tutsak mı edelim? Bunun gerçekten bir önemi var mı?" diyor Brenée.

Jessiva'nın solgun teni bir ton daha beyazlaşıyor ve o anda gerçeği bildiğini anlıyorum. Prenslerin bizim için planladıkları kaderi biliyor ama diğer kadınlara söylememeyi tercih etmiş. Nedeninden emin değilim. Belki de paniğe neden olmak istemiyordur.

"Annem krallığın durumu hakkında halkımıza karşı hiçbir zaman tam anlamıyla dürüst olmadı," diyorum yavaşça. "Ama dürüstlüğün önemli olduğuna inanıyorum, özellikle de alınan kararlar herkesi etkilediğinde. Şimdi size ejderhaların gerçek amacının ne olduğunu söyleyeceğim. Yüce Büyücü'nün kızı olan bir büyücüyü yakaladılar. Prensler buradan uçup gittiklerinde, onunla buluşacaklardı. Hepimizi bir büyücüye dönüştürmesini istiyorlar. ejderhalar."

Kadınların nefesi kesilir ve ikisi ağlamaya başlar.

"Bir haftadan kısa bir süre içinde çiftleşme mevsimi başlayacak," diye açıklıyorum. "Bu gerçekleşir her yirmi beş yılda bir. Bu adadaki her ejderha çiftleşmeye zorlanacak. Bize eş seçme şansı verecekler ama anladığım kadarıyla bu zorlama o kadar güçlü ki, ejderha formundaysak sıcaklığa katılmak isteyeceğiz. Sonuç olarak bazılarımız ejderha yumurtası bırakacak. Biz de kaçırانların yavrularının anneleri."

"Hayır," diye inliyor Brenée. "Hayır, bu olamaz."

Siyah saçlı kıza, Gweneth'e dönüyorum. "Planın iyi bir plan. Sadece işe yaraması için zamanımız olduğunu sanmıyorum."

"Deneyebiliriz." Ses tonu çaresizlikle örüldü. "Denemek zorundayız *bir şey*."

"Kaçabiliriz," diyor başka bir esir. "Buradan ayrılır, adanın dört bir yanına dağılırız. Hepimizi avlamakla vakit kaybederler ve belki bazılarımız onları zehirlemek için sarmaşık toplayabilir."

"Onları nasıl toplayacağız?" diyor Jessiva. "Sarmaşıklar bizi de zehirleyebilir. Onlara çıplak tenimizle dokunamayız. Ve sarmaşıkları nasıl ejderhaların zehirli sarmaşıkları yemesi? Onlar pişmiş yiyecek tüketmezler ve bizim de pişirecek tenceremiz yok. Olsa bile sarmaşıkları yemeğin içine koyduğumuzu görürler."

"Su kaynağı mı?" diye soruyor birisi.

"Bu adanın her yerinde su kaynakları var. Onları zehirleyemeyiz. hepsi."

"Konuşarak hiçbir yere varamayız. Seçim yapmalıyız." Kararlı bir şekilde konuşuyorum,

Açıkça. "Kaçmak isteyenler, onlardan sadece biri bizi izlerken şimdi gitsin. Sahile koşun; belki batmış ama hala denize açılacak bir tekne vardır. Ormana koşun, belki bir silah bulabilirsiniz. Büyü için bizim orada olmamıza mı ihtiyaçları var yoksa büyü tüm adaya mı yapılacak emin değilim ama kaçmak istiyorsanız kaçın. Savaşmak istiyorsanız, bir strateji düşünün. Kalmak ve ejderhanı seni anakaraya götürüp özgür bırakması için ikna etmeye çalışmak istiyorsan, her türlü cazibeyi, her türlü ikna edici argümanı kullan."

Jessiva, "Birlikte çalışırsak daha iyi olur," diye karşı çıkıyor.

"Ama yapamayız. En iyi hareket tarzı konusunda hemfikir değiliz ve planlarımızın başarılı olacak gibi görünmüyor. Kendi adıma, sanırım kaçacağım. Belki beni bulamazlarsa büyüye dahil edemezler."

Jessiva başını sallar. "Bu tür büyüler belirli bir varlık grubunu hedef alarak uzaktan yapılabilir," diyor. "Saklanmak seni korumaz

değişimden."

"Hiç yoktan iyidir. En azından artık Ejderhalar Prensi'yle uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Gweneth öne çıkar. "Ben de kaçıyorum."

Birkaç kadın daha aynı fikirde olduklarını belirtiyor.

"Ben kalıyorum," diyor Jessiva. "Ama senin için onların dikkatini dağıtacağız, böylece duvarı aşabilirsin. Belki gittiğini fark etmeleri biraz zaman alır. Yine de dikkatli ol. Varex bu adada yaşayan ve geceleri ortaya çıkan yaratıklardan söz etmişti - zaman zaman ejderhaları bile yere seren tehlikeli yırtıcılar."

Bir ejderhadan daha korkunç bir şey fikri kaçış planım hakkında iki kez düşünmeme neden oluyor. Ama kaçmak isteyen diğer kadınlar çoktan etrafımda toplanmış ve ilk hamleyi benim yapmamı bekliyor gibiler. Ben de endişemi bir kenara bırakıp şöyle diyorum: "Bariyerde geçebileceğimiz bir yer bulalım. Sonra geri kalanınız *onun* dikkatini bir şekilde dağıtabilir-" Avlunun yukarısında, havada tembel tembel dönen bronz ejderhayı işaret ediyorum.

"Ne yapacağımı biliyorum," diyor Jessiva. "Bizi üremek için istiyorlar, değil mi?"

Bu da demek oluyor ki bizi sağlıklı ve yaralanmamış istiyorlar. Yani eğer bir kavga başlatırsak ve bunu şiddetlendirirsek-" Diğer kadınlardan birine bakıyor, uzun boylu, muhteşem, sert çeneli, zengin kahverengi tenli bir sarışın. Aralarında düşmanlık titreşiyor ve bu andan önce yumruklaşmasalar bile konuştuklarından şüpheleniyorum.

Sarışın dişlerinin arasından, "Gerçek gibi görünmesi için sana memnuniyetle yardım ederim," diyor.

"Pekala." Kabul etmekten başka ne yapabilirim? Onların özel anlaşmazlıkları beni ilgilendirmez. Ve ejderha alarmı çaldığında beni şehir duvarına gönderen aynı sinirsel enerjiyi hissediyorum. Bir şeyler *yapmalıyım* ve bu sefer ejderhalarla savaşacak silahım olmadığı için onlardan kaçacağım.

"bir boşluk var," diye mırıldandı Gweneth. "Geceleri duvarın etrafında homurdanan yaratıklar duyduk ama hepsi bariyerin içinden geçemeyecek kadar büyüktü ve üzerinden atlayacak kadar da güçlü degillerdi. Yine de içlerinden biri bir kütüğün yerini değiştirdi ve sanırım bunu başarabiliriz."

Yırtıcıları görüp görmediklerini sormaya başladım ama öfkeliydim Avlunun uzak tarafından gelen çığlıklar beni böldü. Jessiva ve sarışın birbirleriyle boğuşuyorlar. Kavga başladı.

Bağırışlar tepedeki ejderha muhafızının dikkatini çeker. Aniden alçalır, kanatlarının rüzgârı bahçedeki gevşek toprağı karıştırır.

muhafaza.

Şans eseri, Jessiva ve sarışınla yüzleşirken sırtı bize dönük. Ejderha dilinde konuşmaya başladı, sonra onu anlayamayacaklarını hatırladı ve Etkinlik Dili'ne geçti. Kavga eden kadınları azarlayışını zar zor duyuyorum çünkü Gweneth'in arkasındaki bariyeri aşmakla meşgulüm. Dallar kaburgalarımı, kollarımı ve bacaklarımı çiziyor; çürüklerime yeni yaralar ekleniyor. Ama biraz kıvranarak ve kıpırdanarak

bir yalpalama ve sendelemeye içeri daldım. Gweneth kolumu tutup beni sabitledi.

"Size iyi şanslar, Prenseler." Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Ağaçlardan uzak dur." Sonra dönüyor ve özgürlüğe atlayan bir geyik gibi ormanın içine doğru koşuyor, uzun bacakları çalılıkları kolayca temizliyor.

Diğerlerinin fark edilmeden geçip geçmediğinden emin olmak için bir kez arkama bakıyorum. Ama şimdi onlara yardım edemem. Her kadın kendi kaderini kendi bulmalı.

Derin bir nefes alıp koşmaya başladım.

Tam gaz yarışmak yerine, düzenli bir koşu yapıyorum. Ata binmeye, yürümeye, yaylı tüfekte ateş etmeye ve ara sıra yüzmeye alışkınım ama Koşmaya gelince, dayanıklılığım zayıf. Dinlenmek zorunda kalmadan önce mümkün olduğunca çok yol kat edebilmek için kendimi hızlandırmam gerekiyor.

Birkaç kez, hafif ayak sesleri duyduğumu düşünüyorum, bir ejderha için çok hafif, bir tavşan ya da tilki için çok ağır. Ama arkama baktığımda kimseyi göremiyorum.

Sonunda gölgeli bir havuza dökülen fokurdayan bir kaynağın yakınına kadar geldim. Büyük bir meşenin sarkan dallarının altında kalarak ona doğru sürünüyorum, böylece tepemde uçan hiçbir ejderha beni fark edemiyor.

Kalbim efordan çarpıyor ve vücudum terden sıırılsıklam. Saçlarımı hızlıca örüyorum ve uzun sert bir ot parçasıyla bağlıyorum. Sonra havuzun kenarında dizlerimin üzerine çöküp serin suyla tenimi yıkıyorum. Taze kokuyor, nefesimi tuttuktan sonra eğilip dalgalanan yüzeyden su içiyorum.

Koşan ayakların itiş kakışı. Bir el enseme çarpıyor ve yüzümü suyun içine itiyor. Ağzımdan baloncuklar kayarken, şaşkınlıkla karışık bir çığlık attım.

Doğrulamak için mücadele ediyorum ama beni tutan el öfkenin çılgın gücünü taşıyor. Bunu parmakların şiddetli kavrayışında, beni boğan kolun sert gücünde hissediyorum. Geriye, arkama doğru tırmanıyorum ama saldırganın yüzünü bulamıyorum.

Çılgınca sendeleyip kenara yuvarlanmaya çalışıyorum ama saldırganım tüm ağırlığını üzerime atarak beni yere mıhlıyor.

Çok az havam kaldı ve paniğim kendi başına bir güç. Ama irademin gücüyle savaşmayı bırakıyorum. Vücudum mücadele etmemi istese bile kendimi tamamen gevşek bırakıyorum. Katilimin çoktan boğulduğumu düşünmesi gerekiyor.

Kafamın içinde saniyeleri sayıyorum. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz-*

Sırtımdaki ağırlık kalkıyor ve el ensemden kayboluyor.

Anında ayağa fırlıyorum, nefes nefese kalıyorum ve saldırgandan kaçmak için kendimi kenara atıyorum, o ise şokla bağırıyor ve bana doğru tekrar hamle yapıyor. Boğuluyor ve öksürüyorum, büyük meşenin arkasına kaçıyorum ve ölü bir dalı yakalıyorum. Ağırlığım dalın kırılmasına neden oluyor ve yeni silahımı tamamen içgüdüsel olarak, iki kolumun tüm gücüyle savuruyorum. Dal Ağacın etrafında dönerken saldırganımın yüzüne çarpıyor.

Ağzından kan fışkırıyor. Sarsılıyor ve yere düşüyor.

Ağzından toprağa kan akarken kasılıyor, seğiriyor. Darbem yüzünün sağ alt yarısını parçaladı, elmacık kemiğini ve üst çenesini kırdı. Yırtılmış kırmızı etin arasından çıkan beyaz dişleri ve kemiği görebiliyorum. Kafatası muhtemelen kırılmış.

"Siktir." Dalı bıraktım ve onun yanına diz çöktüm. Onu kaçmak isteyen kızların arasında gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Gözlerindeki acıdan keder ve öfke sızıyor.

"Annem," diye fısıldıyorum. "Nedeni , değil mi? Savaşta birini, belki de birden fazla kişiyi kaybettiniz ve kraliyet ailesini suçluyorsunuz. Bu bir savaştı. intikam."

Başı biraz hareket ediyor. Neredeyse bir baş sallama. Eli yere doğru bir pençe oluşturuyor. Sağ gözüne kan doluyor ve hasarlı sinir sistemi yarayla başa çıkmaya çalışırken vücudu sarsılmaya devam ediyor.

"Özür dilerim," diyorum gözyaşlarımın arasından, sıkılmış dişlerimin arasından. "Özür dilerim."

Bu yeterli değil. Annemin yaptığı her şeyi -yapamadığım her şeyi- asla telafi edemem. Kendime bunun benim hatam olmadığını, annemin beni kenara ittiğini ve dahil olmama *izin* vermediğini söyleyebilirim ama beni kenara itmesine izin verdim. Kendimi bebeklerle, atlarla, köpeklerle eğlendirdim.

oyun oynayan bir çocuk gibi çeşitli ev işleri yaparken, sürüler halinde vatandaşı ölümün pençesine gönderdi.

Ama ben çocuk değildim. Lanet olası bir yetişkindim. Kendi dünyamda kendimi meşgul ettim ve katliamı durdurmak için *hiçbir şey* yapmadım.

Daha çok denemeliydim. Hayır... *Denemeliydim*. Ama denemedim. Hem de hiç. Annemin politikalarıyla olan özel çatışmamın yeterli olduğunu, onun yönetimini kınayan hizmetkârlar ve muhafızlara sessizce katılarak yıkıcı olduğumu düşündüm. Benim hakkımda ne düşünmüş olmalılar, değişim yaratma konusunda güçsüz olduğunu düşünen şımarık prenses, oysa gerçekte her zaman hepsinden daha fazla güce sahiptim - sadece bunu talep etmiyor ya da kullanmıyordum. Ayrıcalığımı hafif bir muhalefeti ifade etmek ya da yoldan çekilmek için kullandım.

"Tembel bir amcık oldum," diye fısıldıyorum ölmekte olan kıza. "Annemle hiçbir konuda kavga etmedim. Sadece ara sıra somurttum ve bunun kimseye bir faydası olmadı. Olanları düzeltmek için artık çok geç ama sana yemin ederim ki bir daha asla birinin zarar görmesine seyirci kalmayacağım ve bunu durdurmaya çalışmayacağım. Keşke bu noktaya gelmeden önce benimle konuşsaydın."

O dalı neden o kadar sert salladım? Her şey çok hızlı oldu, düşünemedim. Sadece *hayatta kaldım*.

Şu anda tek yapabildiğim onun ölümüne tanıklık etmek.

Onun elini tutmuyorum. O bunu istemezdi. Ama ruhu gözlerini boş bırakıp gidene kadar yanında kalıyorum.

Vücudunu geldiğinde dallarla örtüyorum. Sonra ellerimi derede yıkıyorum, kana kana içiyorum ve koşmaya devam ediyorum.

Ölen kızın parçalanmış yüzünü düşündüğümde midem bulanıyor. Ama o artık yok - acil tehdit o değil. Kıyı şeridini bulmalı, saklanacak bir yer bulmalı ve denize uygun bir salı nasıl yapabileceğimi düşünmeye başlamalıyım. Yaptığım şeyin dehşeti beklemek zorunda.

Ejderhalar bizim için gelecek, bu kesin. Saklanacağım, plan yapacağım, mücadele edeceğim ve onların elinden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer büyücünün etkisinden kurtulursam, bu ada ile anakara arasındaki denizi geçmenin bir yolunu bulana kadar ormanın en derin çalılıklarında yaşayacağım. Eğer beni bir ejderhaya dönüştürürlerse, bu seçimden pişman olana kadar onlarla dişe diş savaşıacağım.

Bana öyle geliyor ki, belki de erkekler, kadınlar ejderha olduklarında kendilerine yönelik potansiyel tehlikeyi hesaba katmamışlardır. Varsayıyorlar ki

Değişim tamamlandığında, kaderimize boyun eğmiş olacağız.

Klan. Ejderhalar olarak, dişiler hala sayıca az olacak, ama biz çok daha güçlü olacağız. Karşılık verip intikamımızı alabileceğiz.

Elbette ejderha bedenlerimizde yeni olacağız. Hemen uçmayı öğrenemeyeceğiz ve eğer ateşimiz varsa, onu nasıl kullanacağımızı öğrenmek biraz zaman alabilir. Belki de erkeklerin güvendiği şey budur - zaman ve eğitim, dönüşümden sonra hissettiğimiz kalıntı öfkeyi hafifletecektir. Belki de çiftleşme çılgınlığının ve ardından gelen yumurtadan çıkma mevsiminin bizi evcilleştireceğini umuyoruz.

Umarım yanılıyorlar. Ne olursa olsun bu öfkeye tutunmaya kararlıyım. Ejderhaların halkıma yaptıklarını unutmayacağım ve eğer onlardan biri olursam, bu yanışları on kat fazlasıyla ödeyeceğim.

OceanofPDF.com

KYREAGAN

"Ne demek burada değil?" Feryadım avluda yankılanıyor, mağaranın içinde yankılanıyor. "Onları izliyor olman gerekiyordu."

Gosrik geri çekilir, bronz kuyruğu sürüklenir ve başı öne eğilir. "Kadınlar kavga etmeye başladı, Prensım. Birbirlerini yaralamalarından korktum. Ben müdahale ederken, diğer tutsaklardan birkaçı bariyerden geçip ormana doğru kaçtı. En yakınımda oldukları için hemen Rytar ve Ixione'yi çağırdım. Onlar kaçanları avlamaya gitti, ben ise diğer kadınları izlemek için geride kaldım."

"Ben önce onları geri alabileceğini umuyordun." Yüzünü buruşturdu. "Evet, Prensım."

Varex'e bakıyorum. Jessiva meydan okurcasına ona bakarken o Jessiva'nın önünde oturuyor.

"Bunu o planladı," diye hırlıyorum.

"Bunu planlayan *senin* kadının da olabilirdi," diye karşılık veriyor Varex.

"Jessiva'yı daha fazla sorun çıkaramayacağı bu muhafazadan çıkarın," diye emrediyorum. "Onu buradan uzağa götür, ama ne olduğunu unutma"

Enchantress dedi ki. Dönüştüğünde henüz nasıl uçacağını bilmiyor olacak. Ona öğretmek için sana ihtiyacı olacak."

"Duydum," diye tersledi. "Ben de oradaydım. Fortunix ve Ashvelon bu gece herkesin yere tünemesi gerektiği haberini yaymaya başladılar bile. Bunun tuhaf bir kural olduğunu düşünmüyor musun-"

"Serylla adada korumasız bir şekilde dolaşırken benim hâlâ burada olup seninle konuşuyor olmam çok garip." Sinmiş Gosrik'e son bir kez kükreyerek havalandım, okyanustan gelen hızlı bir esintiyi yakaladım ve onu kadınların barınağının yakınındaki orman kuşağında hızla için kullandım.

Adamızın coğrafyasının çoğunu oluşturan geniş, açık tarlaları veya uçurumları kontrol etme zahmetine girmiyorum. Serylla akıllıdır. Onu fark etmemin daha zor olduğu, onu yakalamak için uçamayacağım, ormanın en yoğun kısımlarında kalacaktır. Ben iyi bir avcıyım ama bunun tek nedeni her zamanki avımın alışkanlıklarını ve düzenini bilmem. Zeki, meydan okuyan küçük bir insanı takip etmek çok daha zor olacaktır.

"Lanet olsun!" Laneti turuncu bir alevle kusuyorum.

Saatlerce onun peşinde koşuyorum, ara sıra inip çimenleri ve ağaçları kokluyorum, sayısız koku arasında onun kokusunu ayırt etmeye çalışıyorum. Nedense hiçbir yerde onun kokusunu alamıyorum. Tatlı insan kokan bir izi takip ederek zaman kaybediyorum, ancak bir köknar ağacının altında toplanmış bakır bukleli bir kız buluyorum. Taş kesilmiş gibi görünüyor, ama ben sadece öfkeli bir nefes çekiyorum ve tekrar gökyüzüne çıkıyorum. Bırakın bununla başkası ilgilensin. Benim tek endişem sinir bozucu küçük prenses.

Birkaç kez, çırpınan bedenleri pençelerinde sıkıca kavranmış ejderhaların klan mağaralarına doğru uçtuğunu görüyorum. Bazı kadınların geri getirilmesinden duyduğum memnuniyete rağmen, ben de sinirleniyorum çünkü benimkini bulamıyorum. Güneş batıyor ama hâlâ hiçbir yerde ondan bir iz yok.

Sonunda kuzey sahiline iniyorum ve dalların altındaki karanlığın derinliklerine bakarak ağaç çizgisi boyunca sinsice ilerliyorum. Hatta dallar kanatlarıma her sürtündüğünde lanet okuyarak ormanın içine doğru ilerliyorum.

Devam ediyorum, ta ki sonunda ağaç gövdeleri arasındaki dar bir boşluktan geçip önümde dik, çimenli bir yamaç bulana kadar. Çıkıntılı kayalar ve pütürlü Çim sırtları yüzeyini çizer ve bu sırtlar ve kayalar arasında uzun ot kümeleri tarafından yarı gizlenmiş büyük delikler vardır.

Burada bir voratrice yuvası olduğunu unutmuşum. Lanet olsun.

Bu konuda kadınlara karşı daha açık sözlü olmalıydık. Zehirli sarmaşıklar ve bizim için çok dar olan mağaralarda saklanan ve geceleri avımızı çalmak için ortaya çıkan kurtlar gibi Ouroskelle'tehlikeleri. En kötüsü de voratrislerdir. Her voratrice devasa bir solucan ile etobur bir bitki arasında bir şeydir. Yeryüzünde hareket edemez, ancak tek bir noktada kök salmış halde kalmalıdır. Toprağın derinliklerinde, yarattığın tüm yılanı uzantıları şişmiş bir mideyi paylaşır ve gece boyunca uzun boyunları uzar ve birçok ağzını yüzeye yaklaştırır. Her biri Solucan benzeri boyun, tek bir bitkinin birçok sapı gibi ayrı bir tünelden çıkar ve her kıvranan boyun sapının körelmiş ucunda, birkaç uzun, dil benzeri hissedici fırlatabilen dişlek bir çene bulunur. Şunlar Hissediciler ejderhalar için gerçek tehlikedir. Gökyüzünün derinliklerine kadar ulaşabilirler ve o kadar şeffaftırlar ki çok geç olana kadar neredeyse görünmez olurlar.

Av yakalandığında, voratrice kurbanı boğazlarından birinden ortak midesine yutar. Yaratık bir geyik ya da ejderha leşiyle haftalarca yaşayabilir. Nadiren ürerler, sadece her on yılda bir yeni çekirdekler oluşturmak için koşucular gönderirler. Eski çekirdekler sert ve liflidir, yok edilmesi neredeyse imkansızdır, ancak yeni bir çekirdek keşfettiğimizde, boğazından aşağı ateş gönderir ve hala genç ve savunmasızken onu yakarız.

Voratrix sadece geceleri aktiftir, bu yüzden çoğu durumda onlardan kaçınabiliriz. Ancak yaşamım boyunca voratrix tarafından öldürülen bir avuç ejderha oldu - en önemlisi Kemik-Kral'ın hayat arkadaşı, annem. Varex ile bir gece uçuşuna çıktı ve bir çekirdeğin hissedicileri tarafından yakalandı. biri fark etmişti. Vylar ve ben onun yasını derinden tuttuk ama kardeşimin acısı daha büyüktü. Onun ölümünü izlemek zorunda kaldı; aslında kurtarmaya çalışırken neredeyse kendisi de ölüyordu. Geri getirdiği tek şey, kendini kurtarmak için mücadele ederken ön bacağından kopan .

Varex annemin öldüğünü bildirdikten sonra Kemik-Kral yanına birkaç ejderha alarak olay yerine gitti ve bir gün bir gece boyunca voratrice'in tünellerine ateş kustular. Hatta toprağın derinliklerini kazarak çekirdeğin yerini tespit etmek. Ama yaratık yaşlı, devasa ve kayalık toprağın derinliklerine gömülüydü. Asla ortaya çıkmadı ve ejderhalar kökünü bulamadı. Annem gitmişti.

Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor ve altın ışıltısı yamacı yıkayarak oyukları ve delikleri keskin bir gölgeye dönüştürüyor. Voratrix her zaman alacakaranlıkta ortaya çıkar. Birazdan bu canavar aktif olacak, avını arayacak. Gitmeliyim.

Arkamı dönmeye başladığımda, pullarımın altındaki deri ani bir farkındalıkla karıncalanıyor. Burun deliklerim parlıyor ve pis bir tabakanın altına gömülmüş hafif bir koku yakalıyorum. Ağır koku ejderha gübresine ait ve altındaki koku da çok net. Bu o.

Tekrar yamaca bakıyorum, her gölgeyi tarıyorum.

İşte . Hem soluk tenini hem de kokusunu kamufle etmek için kollarını ve bacaklarını ejderha pisliğine bulamış gibi görünüyor. O iğrenç, zeki küçük bir yaratık.

Ve... sik beni. Voratrice deliklerinden birinin girişinde oturuyor.

Şiddetli bir korku tüylerimi diken ediyor. Her , canavarın kıvrımlı boyunları ejderha uçuşundan daha hızlı bir şekilde tünellerden yukarı kayacak ve ağızlarından biri onu alıp yeraltındaki midesine taşıyacak, bilinci yerindeyken yavaşça sindirilecek. Yumuşak derisiyle o aşındırıcı asitte fazla dayanamaz ama acı çekecek kadar uzun süre hayatta kalacaktır. Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum.

korkunç bir ölüm.

"Prenses," diyorum sessizce. "Lütfen, sizinle konuşmama izin verin."

Tünelin içine doğru biraz geri çekilir. "Daha fazla yaklaşma. I Bu kadar dar bir alana sığamayacağınızı biliyorum ve bana yaklaşırsanız daha derine inerim."

"Bu bir hata olur," diye . "Bir voratrice tünelinin tünemiş durumdasın. En güçlü ejderhaların bile korktuğu bir yırtıcıdır."

"Sana inanmıyorum. Sadece beni dışarı çıkarmaya çalışıyorsun."

"Tünelin kenarlarına bakın. Toprağın dokusunu, yarattığın gece ortaya çıkışıyla nasıl düzleştiğini görüyor musun?"

Etrafına bakıyor, endişesi yüz hatlarını sıkılaştırıyor. İşaret ettiğim işaretleri kendisi de göremeyecek kadar zeki. Ama henüz bilinmeyen canavardan bana dönmekten korktuğu kadar korkmuyor.

"Bu yamaçta daha çok delik var," diyorum ona. "Çoğu neredeyse görünmez, otlarla örtülü, ama bazıları kanatları kırıldığında bir ejderhayı barındıracak kadar büyük. Bu canavarın yaptığı da bu. O

Bir ejderhayı dilleriyle yakalar, pullarını koparır, kanat kemiklerini kırar ve tüm ejderhayı boğazından aşağı yutar. Ama sadece ejderhaları değil, başka avları da kabul eder. Onun için lezzetli bir ziyafet olacaksın. Daha önce insan eti tattığından şüpheliyim."

Serylla tünelin aşağısına endişeyle bakar.

"Gün batımında ortaya çıkıyorlar," diye devam ediyorum. "Yaratık her an ortaya çıkabilir. Kaçamadan yutulacaksınız."

Sürünerek girişe doğru ilerliyor ve orada çömelmiş bir şekilde duruyor. "Eğer dışarı çıkarsam, beni mağarana ya da diğerlerini tuttuğun geri götüreceksin."

"Evet. Orada güvende olacaksın."

"Bu bedeni, *benim bedenimi*, bedeni yok edecek ve beni isteğim dışında başka bir şeye dönüştüreceksiniz."

"Bunu konuşmuştuk. Sebeplerim var, zorlayıcı ." Sesim yükseliyor, hayal kırıklığı ve korkuyla sertleşiyor. "Bir an önce dışarı çık ve yaşa. Ya da orada kal ve öl."

Yer, pençelerimin altında hafifçe mırıldanıyor. Bir sarsıntı kadar dramatik değil ama hareket olduğu kesin.

Voratrice geliyor.

"Serylla!" Kükrüyorum ve ileri atılıyorum.

Zaten hareket ediyor, tünelden dışarı fırlıyor. Çok yavaş - geriye doğru sarsılıyor, çığlık atıyor. Ayak bileğinin etrafını saran sümüksü şeffaf dili zar zor görebiliyorum.

İçeri dalıp pençelerimle dokunacı kesiyorum. Sert, esnek, zor, ama pençelerim onu bıraktıracak kadar hasar veriyor.

Serylla sürünerek uzaklaşıyor, bacağı dilin yüzeyi boyunca gömülü küçük kancalar yüzünden kanıyor. Bu kancalar bir ejderhanın pullarını koparmak için mükemmel bir şekilde geliştirilmiş.

Kanatlarımı açıyorum, vücudunu ön pençelerimle kavrarken havayı yakalıyorum. Ancak onunla birlikte yukarı doğru yükselemeden önce, birkaç dil kuyruğuma ve bacaklarıma dolanıyor, birçoğu da sol kanadımın eklemine sarılıyor.

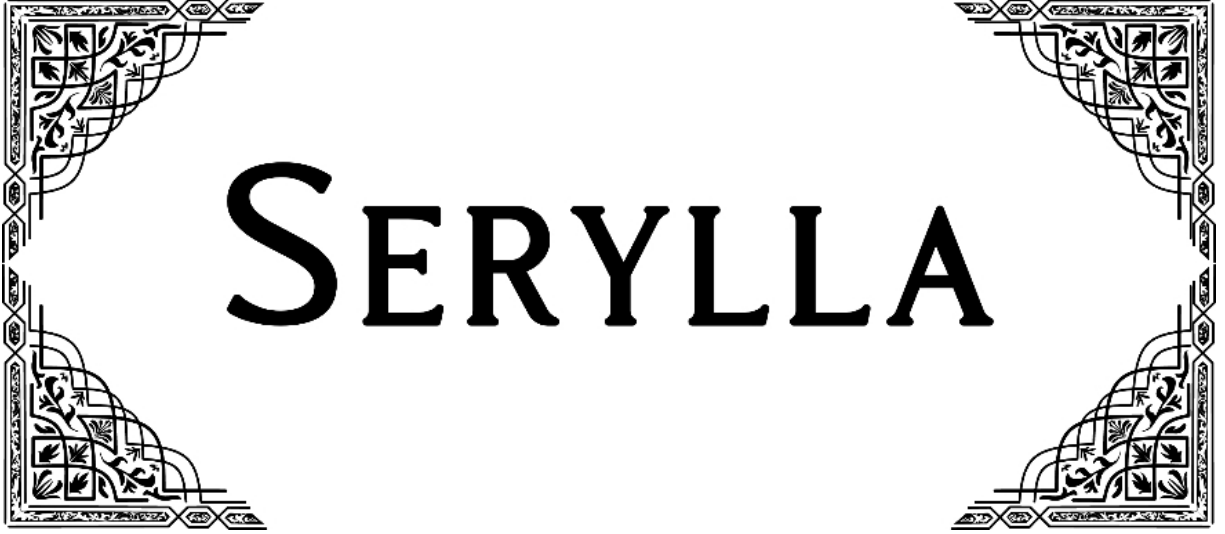
Bağırıyorum, kurtulmak için zorlanıyorum, ama solucan kafalardan birkaçı beni hissedarlarıyla kavradı ve güçleri, Varex'in boşluk büyüsünün emici çekimi gibi amansız.

Anlayış siyah, buzlu bir su gibi içime akıyor. Ben zaten ölüyüm. Ama belki Prenses yaşayabilir.

Tüm gücümle onu ormana doğru fırlatıyorum. Vücudu Ben havada kalmak için savaşıırken, kanatlarımı havaya çarparak çalılıklara çarpıyor.

"Kaçın!" Kükrerim. "Kaç, seni aptal insan, kaç!"

OceanofPDF.com

Kayalık yamaçtaki çeşitli deliklerden beş adet kıvranan, solucan benzeri boyun çıkmaktadır. Her birinin körelmiş ucu açılarak dış halkalarını gösterir ve bu aç ağızlardan ejderhanın arka bacaklarına, kuyruğuna ve kanatlarına dolanan uzun şeffaf dil kümeleri çıkar. Tüm ejderhalar solucan-şeyler onu bağlamak ve kırmak için birlikte çalışıyorlar.

Kyreagan onlara karşı geriliyor, güçlü vücudundaki her kas kabarıyor, muhteşem kanatları genişliyor. Etrafında dönüyor ve bazı dillere odaklanmış ateş patlamaları püskürtüyor ama etkilenmiş gibi görünmüyorlar. Daha fazla dil sırtını ve yanlarını tırmıklıyor, küçük kancaları pullarını yırtıyor, çiğ kırmızı yaralar bırakıyor.

Ejderha yere düşer, dillerden oluşan bir ağa yakalanır. İki tanesi boğazına dolanır ve sıkışır. Hırıltıyla boğuluyor.

Çılgınca bir silah, ona yardım etmek için kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Düşman olsun ya da olmasın, onu geride bırakmam söz konusu olamaz. Ölmesini izleyemem. Ona değer verdiğimden değil, vermiyorum. Ama *bunu* hak etmiyor.

Sivri uçlu bir fidan bulup yamaçtan yukarı koşuyorum. Dilleri kesmeye çalışmak yerine, ağızlardan birine yöneliyorum ve çubuğu canavarın gırtlığına yanlamasına sokuyorum. bir dil bana doğru fırlıyor,

ve ondan zar zor kaçıyorum. Voratrice'in hissedicilerinin çoğu dolu olduğu için şanslıyım, yoksa çoktan boğazlarından birine girmiş olurum.

Beş solucandan sadece biri Kyreagan'ın büyüklüğünde bir şeyi yutabilecek kadar büyük. Odaklanmam gereken o.

Voratrice dilleriyle Kyreagan'ın kanatlarını sarıyor. Neler olacağını, o güzelim kanatları nasıl daraltacağını hissedebiliyorum, Kemiklerin nasıl kırılıp . Kyreagan soluk soluğa, her boğuk soluğunda acıyla boğuşuyor.

"Hayır!" Elimdeki en büyük taşı havaya kaldırıp en büyük solucanın körelmiş kafasına vururken çığlık atıyorum. "Hayır, siktir git! Onu alamazsınız! Bu piçi öldürecek biri varsa, o da benim!"

Canavarın derisi kalın ve yivli, görünüşe göre yanmaz ve eski deri kadar sert. Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor. Ona zarar verecek kadar güçlü değilim.

Kyreagan'ın kanatlarının etrafındaki diller gerilir. Acı içinde bağırır, ama sesi kükremenin ortasında değişir-

Vücudu da öyle.

Ondan dışarıya doğru yakıcı mor bir ışık patlıyor ve sonra o kadar aniden küçülüyor ki sanki bir saniye önce oradaymış ve bir saniye sonra yok olmuş gibi. Birdenbire

Tutundukları dev kanatlar tamamen yok olurken dilleri gevşekçe yere düşüyor. Sanki ellerinde tuttukları ejderhayı arıyormuş gibi körlemesine kurcalamaya başladılar. Gözlerini ya da burun deliklerini göremesem de, ısı ve hareket hissine sahip olmalılar ya da belki de havanın tadını alıyorlar tıpkı bir yılanın yaptığı gibi - ama büyü patlaması avlarını hissetme yeteneklerini köreltmış gibi görünüyor.

Kıvranan dokunaçların ortasında uzun siyah saçlı, zarif boynuzlu ve açık kahverengi tenli uzun boylu bir adam duruyor.

Anında Kyreagan olduğunu biliyorum ve bunu sorgulamıyorum. Hayatta kalmak her şeyden önemli. Diğer her şey daha sonra halledilebilir.

Sersemlemiş görünüyordu, ben de şaşkın dokunaç-dillerin üzerinden atlayarak yanına koştum ve kolunu omuzlarıma doladım. "Kaçmalısın," diyorum ona. "Diğer her şeyi unut. Koş!"

Uzun bacakları beceriksiz ama benim yardımımıyla yokuştan aşağı topallayarak iniyor.

İki dil bacaklarımin arkasına sürtünürken ağaç sınırına ulaşıyoruz. Çığlık atıyorum ve Kyreagan'ı daha hızlı ileri itiyorum, ta ki ulaşamayana kadar. Arkama baktığımda diller ağaçları dürtüyor ve çalılıkların arasında kıpırdanıyorlardı. Umarım arama duyuları kalıcı olarak hasar görmüştür.

" gel." Kyreagan'ı kolundan tutup ormana doğru sürüklüyorum. "Az önce ne oldu?" Kelimeler karmakarışık geliyor, sanki mücadele ediyormuş gibi. alışılmadık dişleri ve dudaklarıyla onları şekillendirmek için. "Henüz konuşma. Hareket etmeye devam et."

Sahile varana kadar durmuyoruz. O zaman bacakları tutmuyor ve kumların üzerine yığılıyor. Mahvolmuş terliklerimi çıkarıyorum ve umutsuzca, kararlılıkla devam ediyorum, ta ki dalgalara ulaşana, kollarımdaki ve bacaklarımdaki ejderha bokunu yıkayana ve tekrar temiz hissedene kadar cildimi bir avuç ıslak kumla ovana kadar. Tuzlu su sıyrıklarını, özellikle de bacağımdaki kesikleri yakıyor ama acıyı hoş karşılıyorum. O bölgenin voratrice'in dokunuşundan tamamen arınmasını istiyorum.

Henüz Kyreagan'la başa çıkamıyorum. Hiçbiriyle başa çıkamıyorum.

Dönüştü.

Lanet olası bir insana dönüştü, ya da çoğunlukla insana.

Bunu her zaman yapabilir mi? Verdiği tepkiye bakılırsa bundan şüpheliyim. Bu yeni olmalı.

Büyücü kadın bugün geldi. Belki ejderhaların istediği büyüü yapacağına söz vermişti ama onun yerine *başka* bir şey yaptı. Beklenmedik bir şey.

Uzuvlarım nihayet temizlendi ama aynı zamanda boynumdan aşağısı sırlıslık ve soğuk okyanus esintisi tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Yine de uzun bir dakika daha olduğum yerde kalıyorum. Düz gri denize bakıyorum ve onu ufka kadar takip ediyorum, orada yaklaşmakta olan gecenin koyu grisine karışıyor.

Sonunda derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve ejderha prensle yüzleştım.

Onu bıraktığım yerde, kumların üzerinde çırılçıplak oturuyor. Kahverengi teninde birkaç yerde koyu kan lekesi var ve sol elmacık kemiğinde bir kir izi var. Alacakaranlığın kalıcı ışıltısında, denizden kıyıya vurmuş güzel, yaralı bir tanrı gibi görünüyor. Simsiyah saçları omuzlarını örtüyor, saç telleri esintiyle havalanıyor.

Hızlı, gergin adımlarla ona doğru yürüyorum. Olanların ve *neredeyse olacakların* gerçekliğini kavradıkça kalbim göğsümde güm güm atıyor. Neredeyse ölüyordu ve dönüşüm onu kurtardı.

"Sen insansın," diyorum nefes nefese.

"Öyle görünüyor." Her kelimeyi dikkatle şekillendiriyor, ses tonu şaşkınlıktan boş.

"Neden insansın?"

"Büyücü kadın, Thelise." Doğru telaffuz etmeyi başarmadan önce adını birkaç kez deniyor. "Beni kandırdı. Başka bir açıklaması yok."

"Sence sadece seni mi değiştirdi, yoksa tüm ejderhaları mı?"

"Hepimiz, sanırım." Yeni ağzına hızla adapte oluyor - konuşmaya devam ettikçe kelimeleri daha netleşiyor. "Bu gece esirlerimizle birlikte yerde konusunda bizi uyardı. Sanki *sizin* içinmiş gibi değişim sırasında daha güvenli ve rahat olmanız için, ama belli ki havada dönüşmemizi, gökyüzünden düşmemizi ve kendimizi paramparça etmemizi istemedi. Küçük bir merhamet sanırım."

Homurdanıyorum. "Peki bu büyüü yapması için ona neden güvendin?"

"Eğer yapmazsa sonsuza kadar tutsağımız olarak kalacağını söyledik. Büyüyü doğru yaptığı sürece özgürlüğünü kazanacağına söz verdim."

"Ya babasının yaptığı gibi bir büyü yapsaydı ve tüm erkek ejderhaları öldürseydi?"

"O büyüün yapılması Yüce Büyücüyü öldürdü ve ben de onun ölmek istemeyeceğini düşündüm."

"Şey... en azından iyice düşünmeye çalıştın."

Bana bakıyor, gözlerinde kızgınlık var - güzel kara . Yakışıklı bir yüzdeki insan gözleri. Tanrım, çok güzel. Neden büyücü kadın onu muhteşem yapmak zorunda mıydı? Geniş omuzlar, sıkı boncuklu meme uçlarıyla tümsekli göğüs kafesleri. Belirgin bir karın, büyük bir penis, güçlü kalçalar.

Yanaklarıma sıcaklık hücum ederken bakışlarımı tekrar onun yüzüne çeviriyorum. "Bu kalıcı bir dönüşüm mü?" diye sordum.

"Tam olarak değil, sanırım." Uzun kahverengi parmaklarını göğsünün üzerine koyuyor. "Ejderha formumu ve güçlerimi hâlâ içimde hissedebiliyorum ama onlara nasıl erişeceğimi bilmiyorum."

"Doğru, ve sende hala-" Boynuzlarını işaret ediyorum. "Bu formun ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Bilmiyorum." Çenesindeki bir kas esniyor.

"Kalkıp kumları yıkamalısın, aksi takdirde daha sonra senin için çok rahatsız edici olacak."

". "

Korku onu daha önce harekete geçirmiş olmalı, çünkü bu kez ayağa kalkmaya çalıştığında yalpalıyor ve hemen yere yığılıyor.

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum ve o da bana taşı yakabilecek bir bakış fırlatıyor.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

"Kum yüzünden," diye . ", yapamam, siz insanlar böyle dar ayaklarla nasıl var olabiliyorsunuz?"

Yaklaşarak iki elimi birden uzattım. Birkaç küfür ve başarısız denemeden sonra pes ediyor, parmaklarımı kavıyor ve kendini dik tutmayı başarıyor. Uzun, zayıf vücudu benimkine karşı sallanıyor, göğsünün sert düzlemleri göğüslerimin yumuşaklığına çarpıyor.

Görüntüler zihnimde yuvarlanıyor; ejderhanın yüzü kalçalarımın arasında, dili içimde geziniyor. Sırtına bindiğimde hissettiklerimi hatırlıyorum; böylesine güçlü bir varlığın olmasının verdiği heyecan. O zaman ondan fena halde tahrik olmuşum ve bunun için kendimden nefret etmişim. Ama artık bir ejderha değil. Geniş, sıcak bir göğsü, kaslı kolları ve parmakları *var-* Tanrım, ne kadar güçlü parmakları var, koyu renkli pençeleri var. Hareket ettiğinde derisinde bir parıltı oluyor, sanki derinlerde gömülü ejderha ateşinin hafif bir ışıltısı gibi.

Boka batmış durumdayım.

"Hadi seni , " diyorum sertçe. "Adımlarına dikkat et. Yavaş ol."

Su dizlerine kadar gelene kadar okyanusa giriyoruz. Yürürken, bacaklarının arasından aşağıya, orada sallanan çok ince penise bakıp duruyor. Görünüşü onu rahatsız ediyor gibi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bana trajik bir bakış attı. "Çok küçük."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Hayır, kesinlikle küçük değil. Belki senin ejderha sikine kıyasla, ama insan terimleriyle, bu çok büyük bir sik. Oldukça da güzel-" Kahretsin, konuşmayı kesmem lazım. "Biraz daha derine ineceğiz, böylece yıkanabilirsin, sonra da bu rüzgârdan kurtulacak bir yer bulmalıyız."

"Kendimi çok küçük ve çıplak hissediyorum," diyor titreyerek. "Sen *çıplaksın*."

"Kıyafet eksikliğinden daha fazlası var. Kendimi zayıf hissediyorum. Korunmasız.

Savunmasız. Bu şekilde nasıl yaşıyorsunuz? Her zaman korkuyor olmalısın."

"Bazen. Özellikle de devasa bir ejderha tarafından ele geçirildiğimde ve Bildiğim her şeyden uzaklaştım." "Anlaşıldı," diye mırıldandı.

Su beline ulaşana kadar daha da açıldık. Bir elini omzuma kendini sabit tutuyor, bir yandan da alt yarısındaki kumları temizliyor, gövdesindeki ve kollarındaki kanı yıkıyor. Tuzlu suyun acısıyla yüzünü buruşturuyor ve keskin köpek dişleriyle bir sıra beyaz dişini gösteriyor.

Derisinde birkaç çiğ yama var. Görünüşe göre pullarının koptuğu yerdeki bazı yaralar insan vücuduna geçmiş. Ama ejderha formundayken olduğu kadar derin görünmüyorlar.

Büyük bir dalga geliyor, ben de ayaklarımı yere basıyorum ve dalga ikimizin üzerinden geçip sahile doğru süzülene kadar sabit kalmasına yardım ediyorum.

"Dalgalar bizi kolayca sürükleyip ," diyor. "Bu ince deriyle, doğa koşullarına karşı neredeyse hiçbir savunmamız yok."

"Ve şimdi kıyafetlere olan yakınlığımızı anlıyorsunuz."

Bana bakıyor, kara gözlerinde bir farkındalık parıltısı, neredeyse hayranlık. "Böyle bir bedende hayatta kalmak eşsiz bir güç gerektirir. Bu kadar zayıf ve çaresizken hayatından bir şeyler çıkarmak, neşe bulmak."

Gözlerimi deviriyorum. "Sandığın kadar çaresiz değiliz."

Tekrar kıyıya çıktık ve onu kumsaldan yukarı, başka bir büyük kayanın kısmen koruduğu büyük, düz bir taşla götürdüm. Açılı levhanın altına bağdaş kurup oturuyorum. Kyreagan poposunu yanıma koyuyor ve uzun bacaklarını garip bir şekilde katlayarak benzer bir pozisyona getiriyor. Bir süre sonra öne doğru kayarak

Boynuzları kayaya sürtünmesin diye kendine daha fazla boşluk bırakıyor. "Bu bir rüya," diyor gerçekçi bir şekilde. "Bir rüya tarafından yutuldum.

ve ben onun karnında sindirilirken bu rüyayı görüyorum."

Uzanıp göğüs ucunu baş ve işaret parmaklarımın arasına alıyorum ve büküyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor.

"Bu rüya görmediğinin kanıtı."

Kendine bakıyor, sonra kendi meme uçlarına dokunuyor. "Bunlar garip. Senin meme uçların gibiler. Süt veriyorlar mı?"

"Bir daha asla 'meme' kelimesini , taktığım her mücevheri sana veririm. Ve hayır, sen erkeksin, bu yüzden hiçbir şey emzirmeyeceksin. *Tanrım.*"

"Yine 'tanrı'dan bahsediliyor," diyor. "Halkınız bir tanrıya mı tapıyor?"

"Daha çok bir tanrı fikri gibi. Yaratıcı. Dünyayı harekete geçiren bir güç varlığı. Bu noktada çoğunlukla bir küfür kelimesine indirgenmiş durumda."

"Kemik Yapıcı'ya inanıyoruz." Detaylandırmak yerine sikine dokunmaya başlıyor. Kaldırıp taşaklarına bakıyor. "Bu da ne?"

Bir elimi alnıma bastırıyorum. "Neden? Neden *ben*? Neden bunu sana açıklamak zorundayım?"

"Türüm hakkında açık sözlü oldum," diyor soğuk bir şekilde. "Siz de bu iyiliğe karşılık verebilirsiniz."

"Bu senin taşak torbandır. Doruğa ulaştığınızda, dölün çıktığı yer orasıdır. Şey..."

"Tohum," diyor.

"Bu neredeyse 'meme' kadar kötü ama evet."

"Bu parçalar ejderhalar için dahili" diye yorumluyor.

"Yaratıcı yaratırken onları dışarıda bıraktı, böylece biz kadınların tekmeleyecek bir şeyleri olacaktı."

Kyreagan cevap vermiyor. Aletinin başını inceliyor.

"Bunun için burada olmamam gerektiğini düşünüyorum." Ayağa kalkmaya başlıyorum ve kafamı açılı taş levhaya çarpıyorum. "Ow! Kahretsin."

"Cinsel organlarımı görmek seni rahatsız ediyor," diyor. "Her yerini görmüş ve tadına bakmış olmama rağmen."

"Bu dışında," diye nefes nefese başımın üstünü tutuyorum. "Tanrım, bu acıtıyor."

"Benim de canım yanıyor." İç çekerek pozisyonunu değiştiriyor. "Acı ve rahatsızlık bu formda daha yoğun görünüyor. Her zaman bu kadar tatsız olmana şaşmamalı."

"*Ben* mi tatsızım? Sen imkansız bir mızımızsın. Eğer ara sıra nahoş oluyorsam, bunun nedeni beni sahiplenme ve kaderimi belirleme hakkına sahip olduğunu düşünen kibirli bir ejderha tarafından evimden çalınmış olmamdır."

"Savaşta bu tür haklar galip gelene aittir. Seni ben aldım. Sana sahibim."

Sesi ejderha formundayken olduğu kadar derin değil ama Bu kelimeleri söylediğinde, vücudum anında ısınıyor. Bu bir isyan, evet, ama aynı zamanda başka bir şey - midemde dalgalanan, suçluluk duygusuyla karışık sapkın bir zevk, çünkü o korkunç şeyleri söylediğinde bundan hoşlanmamalıyım.

"Bana sahip değilsin." Kelimeler umduğum kadar güçlü ya da meydan okuyucu gelmedi. "Bir insana, bir ruha sahip olamazsın."

Ama yine dikkati dağılmış, parmaklarını sinirli ön kolunda gezdiriyor. Göğsü ve bacakları gibi o da kıllarla kaplı. Aletin hemen üzerinde de hafif bir kıvrıcık koyu renk kıl kümesi var. Çoğu erkekten çok daha az kıllı, ama kılların varlığı bile onu büyülüyor gibi görünüyor. O ipeksi siyah saçlarından bir avuç alıp onu da inceliyor.

"Bu formu sevmiyorum," diyor. "Kanatlarımı neredeyse hissedebiliyorum ama orada değiller. Taşa *yapışmış* bir sümüklü böcek gibi yere *yapışmışım*. Ve çok küçüküm, kayaların altına saklanmak zorunda olan bir tavşan gibi. Yine de senden büyüğüm. Kendini ne kadar küçük hissediyor olmalısın! Ne kadar savunmasız."

"Bana zayıf ve savunmasız demeye devam edersen sana taşaklarına tekme yemenin nasıl bir his olduğunu gösteririm."

Derinleşen kasvete rağmen bana ani bir ilgiyle baktığını, dikkatinin kendi bedeninden benimkine kaydığını söyleyebilirim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmakları çıplak kalçamda kayıyor. Eli nefis bir şekilde sıcak, sanki içinde bir fırın tarafından ısıtılmış gibi ve ben üşüyorum, bu yüzden itiraz etmiyorum.

"Tenin," diye mırıldanıyor. "Çok yumuşak. Şimdi çok daha iyi hissedebiliyorum."

Kolumu kaldırıp bileğimin ve parmaklarımın kemiklerini inceliyor. Zorlukla nefes alıyorum, beni tutuşundaki meraklı ve dikkatli tavırdan etkileniyorum.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sorar.

"Hayır."

"Kalp atışların normalden daha hızlı."

"Korkmuyorum."

"Kızgınsın o

zaman?" "Sana mı?

Her zaman."

Kıkırdıyor, sonra başını sallıyor. "Sesim farklı geliyor."

"Sesin hâlâ kendin gibi geliyor. Sadece o kadar büyük değilsin. Artık kayık büyüklüğünde ciğerlerin yok."

Eli aniden boynumu kavırıyor ve nefesim kesiliyor. Ama bu bir boğma ya da okşama değil. Hâlâ keşfediyor.

Avuç içi karanlıkta aşağı doğru hareket ediyor. Boynumdan aşağıya, köprücük kemiklerime, göğsüme doğru kayıyor. Ve sonra... göğüslerimin üzerinde.

Aydınlıkta asla izin vermeyeceğim şeyleri karanlıkta bana yapmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum. Gece mantığımı yumuşatıyor, tenimin her zerresini uyandırıyor ve onu son derece hassas hale getiriyor. Ayrıca, burada kayaların altında, sahilde hava soğuk ve o sıcacık. Çok lezzetli bir sıcaklık.

Göğsümün etrafındaki pembe kumaş bandı yukarı çekiyor ve çıplak eliyle çıplak kavıyor.

Amım heyecanlanıyor, sıcak, şiş ve ıslak. Meme uçlarım hem soğuktan hem de uyarılmaktan geriliyor.

"Voratrice'ten kaçmadın," diye fısıldıyor. "Kaldın ve bana yardım etmeye çalıştın. Fedakârlığınızdan etkilendiğimi inkâr edemem."

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye nefes alıyorum. "Ve sen de benden nefret ediyorsun."

"Elbette." Ama ses tonunda emin olmamı isteyen bir şey var.

"Ve ben hâlâ çiftleşme mevsiminin başlangıcında uğruna dans edeceğin son kişiyim," diyorum ona. "Tabii şimdi böyle bir şey olabilirse."

Bir an duraksıyor, sonra sanki pürüzsüzlükleri ve ağırlıkları onu rahatlatıyormuş gibi neredeyse dalgın bir şekilde göğüslerimi okşamaya devam ediyor. "Çiftleşme olacak. Üzerime gelen sıcaklığın ilk belirtilerini hissettim ve şimdi bile hissediyorum. Büyücünün form değiştirebildiğini biliyoruz. Ben sadece

onu tekrar ziyaret etmeli ve *tam olarak* istediğim şeyi yapmasının önemini ona vurgulamalıyım. Bu büyüü tersine çevirecek ve istediğim büyüü yapacak."

"Ya yapmazsa?"

Eli aşağı kayıyor, karnımda geziniyor. "O zaman bu formda çiftleşmemiz ve çiftleşmeden ne sonuç çıkacağını görmemiz gerek." Hareket ediyor Belime bağladığım bezi bir kenara elini iç çamaşırlarımın içine soktu.

Kahretsin, klitorisime dokunacak. Parmakları yaklaştıkça inlememeye çalışarak ellerime yaslanıyorum.

"Dikkatli ol," diye nefes alıyorum. "Pençelerin. Lütfen..."

"Sana zarar vermeyeceğim." Elini sadece parmak uçları am dudaklarıma değecek şekilde eğiyor. "Bunların hissini seviyorum. Ah, işte burada. "İşte burada. özel bir yer." Tek parmağıyla klitorisime dokunuyor ve benden küçük bir inilti kaçıyor.

"Sesiniz çok küçük ve şefkatli geliyor Prenses." Karanlık olmasına rağmen sesi gülümsediğini ele veriyor. "Seni seviyorum. Nazik. Çiftleşmeye hazır."

"Bu-oh..." Beni okşarken tiz bir iç çekiyorum, önce beceriksizce, sonra nazikçe, ritmik bir şekilde, parmakları uyarılmamdan dolayı ıslak ve kaygan.

"Islaklık üreme için kayganlaştırıcı, değil mi?" diye mırıldanıyor. "Bu insan parmaklarım her şeyi hissedebiliyor. İçinde olmanın bir avantajı da bu. Bu form."

"Yeter." Bileğini kavıyorum ve elini uzaklaştırıyorum. "Bana dokunma."
"Ama hoşuna gidiyor."

"Uyarılmaktan hoşlanıyorum, evet. Ama bunu seninle yapmak istemiyorum. Beni bir kez yalamana izin verdim ve bu bir hataydı. Bir daha yapmayacağım."

Karanlıkta yüz ifadesini göremiyorum ama aramızdaki içgüdüsel gerilimi, havadaki ihtiyaç tınısını hissediyorum. Yemin ederim onun kokusunu alabiliyorum, vücudunun sıcaklığını, uyarılmanın kokusunu. O uzun sikin içimde kaydığını hayal ediyorum.

"Dinlenmeliyiz," diyor. "Gece görüşüm gitti, bu yüzden karanlıkta seyahat edemeyiz. Ayrıca ormanda dolaşan çöl kurtları da tehlikeli olabilir. Sahile nadiren gelirler, bu yüzden burada güvende olacağımızı düşünüyorum."

"Umarım öyledir." Geceleyin kurtların üzerimize geleceğini düşününce ürperiyorum - iki çıplak, silahsız insan. Onlar için kolay bir yemek olurduk.

"Üşüdün mü?" diye sorar.

"Evet."

"O zaman birlikte yatarız, ben de seni ısıtırım."

Hayır demek için iyi bir sebep düşünemiyorum. Gece daha da soğuyacak ve onun sıcaklığı olmadan, maruz kalmaktan ciddi şekilde acı çekebilirim.

"Sanırım yapmalıyız," diye mırıldandım.

O dışarıda, sırtı sahile ve okyanusa dönük olacak şekilde yerleşiyoruz. Yüzüm içeriye, eğimli kayaya dönük, sırtım Kyreagan'ın göğsüne dönük ve kığım kasıklarına dayalı. Yarı sertleşmiş durumda ve temkinli bir şekilde yaklaştığımda uzunluğunun seğirdiğini hissediyorum.

Kolunu dikkatlice belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu beklediğimden daha hoş. Yeterince ısındın mı?"

Kollarım, ayaklarım ve burnum soğuk, ama geri kalan her yerim akkor halinde. Hiç böyle çıplak bir adamla yatmamıştım. Önceki buluşmalarımın ikisi de oldukça hızlıydı, keşfedilmeyelim ve saray dedikodularına malzeme olmayalım diye sonrasında kucaklaşmaya vakit bulamamıştık.

"Kollarım üşüyor ve bu kaya rahatsız edici," diye fısıldıyorum.

"Hâlâ şikâyet ediyorsun." Yine de sesi sinirli değil. Mizah ya da şefkatle karışık.

"Bu değişimi nispeten iyi karşılıyorsun," diyorum.

Vücudu gerilir. "Dürüst olmak gerekirse, öfkeliyim ve korkuyorum. Yine de bunu yapmak -teni hissetmeyi deneyimlemek- çok hoş."

"Yaralı olmana rağmen mi?"

"Öyle bile olsa."

Bir süre sessizlik içinde uzanıyoruz. Onun tarafından kucaklanmak, paketlenmiş kas ve saten deriden oluşan devasa bir duvara sarılmak gibi. Sıcaklığı beni sarıyor, kemiklerime kadar ısıtıyor ve bir kolumu başımın altına sokarsam, kaya o kadar da rahatsız edici olmuyor. Birkaç yerde eğiliyor ve kalçam ve omzum için iyi yer bulabiliyorum. Aslında uyuyabilirim... eğer midem guruldamaktan vazgeçerse. Kaçışımızı planlamaya başlamadan önce kadınlar bölümünde yediğim kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

Karnım yine gurulduyor.

Kyreagan, "Vücudun çok gürültülü," .

"Ben açım. Ve evet, yemek için beklemem gerektiğini biliyorum." Biraz daha yaklaşıyor ve nefes alarak duraklıyor.

"Beni mi kokluyorsun?" Fısıldıyorum.

"Evet." Dudakları omzuma değiyor ve yumuşak, ılık nefesi tenimi yıkıyor.

"Kokunu daha iyi öğrenmeliyim, böylece benden tekrar kaçarsan seni daha çabuk bulabilirim."

Kaçmaya, saklanmaya, onunla , her şeyi yapmaya niyetli olduğumu unuttum. Onun gücüne geri dönmek için elimden geleni yapıyorum. Büyük kolları beni sarmış ve güçlü bacakları benimkilerle örülmüşken bunların hiçbirisi şimdi o kadar acil görünmüyor.

İnsanları diri diri yaktı, Serylla, diyorum kendime sertçe. Elekstan'ın güçlerinden pek çoğu, o ve ejderhaları tarafından yakıldı. Hayal et. Hisset. Bu aptalca arzuya, bu sahte güvenlik ve doğruluk hissine boyun eğme. Bu konuda hiçbir şey doğru değil.

Kyreagan'ın sesi onun ve benim bedenimde yankılanıyor. "Bana başka şarkılar da bildiğini söylemiştin, sadece sinir bozucu olanı değil."

"Evet."

"Sesin çok rahatlatıcı," diye mırıldanıyor. "Bir süre şarkı söylersin diye düşünmüştüm. Belki kendi yarattığın şarkılardan birini."

Katil. Kaçıran. "Hayır."

Boğazından alçak sesle gürlüyor. "Benim için şarkı söyle, esir." "Hayır."

Daha yüksek bir hırıltıyla dişlerini omzuma dayayıp hafifçe ısıtıyor. Parlak bir heyecan klitorisimde iz bırakıyor.

"Bu kadar vahşi olmayı bırak," diye nefes nefese kaldım. "Sen bundan daha iyisin. Git uyu." Bir daha şarkı istemedi. Uyumaya gittiğini varsayıyorum,

Çünkü en uzun süre hareketsiz kalıyor. Saatler geçmesine rağmen yapabildiğim tek şey huzursuzca uyuklamak. Ne zaman pozisyonumu birazcık değiştirsem

Kıç yanaklarımın arasına sıkıştırılmış kalın, sert siki aşırı farkındayım. Soğuk, onun sıcaklığı, benim açlığım, onun aleti... Hepsi dinlenmem için çok dikkat dağıtıcı. Ve kaya tekrar rahatsız edici hale geldi.

Umutsuzca uyumak istediğiniz, uyumaya ihtiyaç duyduğunuz ve *uyuyamadığınız* uzun bir gece kadar eziyet verici bir şey yoktur. Hayatım boyunca bu tür geceleri sık sık yaşadım, ancak sarayda uyumama yardımcı olacak çay veya şarabım vardı. Burada ise hiçbir şey yok.

Çay... İyi bir fincan çay içmeyeli çok uzun zaman oldu. Sanırım onu kendi yatağımdan daha çok özleyorum. Çay benim ana düşkünümdü, tek dinimdi.

Kyreagan'ın ani hareketleriyle aniden sarsıldım. Kendini benden kurtarıyor ve eğimli kayanın altından dışarı fırlıyor. Ben de dışarı fırlıyorum ve kumun üzerinde sarhoş bir şekilde sendelerken onu takip ediyorum.

Ay ışığı sahilde parlayarak okyanusun tepelerini aydınlatıyor. Kıcının pürüzsüz kıvrımları, omurgasının vadisi, sırtının geniş kasları, siyah saçlarının salınan örtüsüyle kısmen gizlenmiş. Yıldız ışığı uzun, sivriltilmiş boynuzlarında parlıyor.

Sürekli düşüyor, diziyle ya da eliyle kendini yakalıyor, kendini geri itiyor, tökezleyerek ilerliyor.

"Ne oldu?" Haykırıyorum. "Yırtıcı bir hayvan mı duydun?"

"Bunu yapamam." Büyük, çılgınca nefesler alıyor. "Bunu hemen düzeltmeliyim. Büyücüyü bulmalıyım."

"Gece olmaz! Etrafta kurtlar varken olmaz. Kyreagan, dur." Onunla yüzleşebilmek için öne atılıyorum.

Gözleri vahşi, nefes almaya çabalarken çenesi açık, ama nefesleri çok sığ, çok hızlı.

"Kalçalarını tut ve eğil," diyorum ona. "Başını eğ. Bu nefes almanızı kolaylaştıracaktır."

İtaat ediyor, saçları omzunun üzerinden sallanıyor. Teni terden parlıyor ve o kadar çok titriyor ki ayakta durabilmesi bile mucize.

Temkinli bir şekilde elimi sırtına, kürek kemiklerinin arasına koyuyorum. Kalbinin korkutucu bir hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"Tekrar değişeceksin," diyorum ona. "Ya dönmezsem?" diye boğuluyor. "O zaman bu bedende yaşamayı öğreneceksin."

"Hayır. Bu formda hiçbir gücüm yok. Buna katlanamam."

"Beni böyle bir değişikliğe zorlayacaktın," diye mırıldandım.

"*Daha iyisi için bir değişim. Daha güçlü, daha büyük, daha görkemli olacaktın. Bu daha da kötüye giden bir değişim. Buna asla güvenmemeliydim. büyücü.*"

"Muhtemelen hayır."

"Adamlarıma esir almalarını söylememeliydim."

Duraksadım, afalladım. Bizi yakalamanın yanlış olduğunu ilk kez kabul ediyor. "Hayır, etmemeliydin."

"Ona onu sevdiğimi söylememeliydim. Bunu kastetmemiş olsam bile." Vücudundan sert bir hıçkırık patlıyor ve diğer elimi de sırtına koyuyorum.

"Söz mü?" Nazikçe soruyorum.

"Guilhorn savaşından kısa bir süre önce beni sevdiğini söyledi. Ben de cevap vermedim. Bundan bir daha bahsetmedi ama cevap vermeyişimin ona acı verdiğini biliyorum. Kalbi bir dağ gibiydi, güçlü ve gelişen. Benimki-Bunun gibi." Kenarları yırtık pırtık, yıpranmış bir deniz kabuğu alıyor.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Seninki tanıdığım en nazik kalp değil ama iyi niteliklerin var. Klanını önemsiyorsun."

"Erkek ve kız kardeşlerime onlarla birlikte yöneteceğimi söyledim. Eşit ortaklar. Ama büyük kararları, önemli kararları ben vermeye devam ettim ve onlar da bana izin verdiler. Babamın istediğini yaptım, ona yapacağıma dair yemin ettim ama yine de işler kötüye gitmeye devam etti. Ve şimdi de *bu*." Doğruldu, kabuğu bıraktı ve ellerine baktı. "Bana bak."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Başımı eğerek geri çekiliyorum. "En azından güzelsin."

Bana bakıyor, inanamıyor.

"Büyücü seni bir balığa ya da kurbağaya dönüştürebilirdi," diye belirttim. "Ya da bir yarasaya. Ama o sana bu şansı vermeyi seçti. Sanırım bizi daha iyi anlamayı istiyor. Seçimlerinizi gözden geçirmenizi."

"Bu tür felsefi amaçlar için uygun bir tipe ."

Hâlâ titriyor, ben de hızını kontrol etmek için avucumu kalbinin üzerine koyuyorum. Biraz yavaşladı ve daha güvenli bir hıza dönüyor gibi görünüyor.

Ona tekrar baktığımda beni izliyordu, gözleri çözemediğim duygularla fırtınalıydı.

"Uyuyamayacağımızı söyleyebilirim," diyorum ona. "Belki de yiyecek bir şeyler bulmaya çalışmalıyız."

"Sahile yakın, ağaçların arasında yetişen bazı kökler var. Yavruyken onları çok severdim. Artık onları kazmak için nadiren zaman ayırıyorum."

"Umalım da insanlar için yenilebilir olsunlar."

Şafak öncesi saatlerimizi yumruları avlayarak geçiriyoruz; neyse ki yumruların üzerinde fark edilmelerini kolaylaştıran kocaman tüylü yeşillikler var. Bir kez

Deniz suyunda yıkandıklarında, biraz nişastalı olsalar da iyi yemektirler.

Açlığını giderdikten sonra, birkaç yosun toparım ve Kyreagan için gevşek bir tür peştamal dokuyorum. Dokuma saat sürüyor ve ben bitirdiğimde güneş doğmuş oluyor.

Peştamal her şeyi örtmüyor, özellikle de arka tarafı, ama mahrem yerleri için bir perde oluşturuyor, böylece ona her baktığımda beynim hemen *muhteşem* bir yarak diye bağırıyor.

"Teşekkür ." Başını salladı, görünüşe göre sonuçtan memnundu. "Şimdi diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

Ejderhaların pençesinden uzak duracağıma dair ettiğim kişisel yemini hatırlayarak tereddüt ediyorum. Elbette o zamandan beri durum değişti. Eğer bu dönüşüm kalıcı olursa, bizi tutsak edenleri yenmek daha kolay olacaktır. En azından diğer kadınlara danışmak ve büyü hakkında daha fazla bilgi edinmek için geri dönmeliyim.

"Gel, Serylla." Kyreagan'ın sesi alçak, sert ve zorlayıcı. Ona yaklaşıyorum ama önden gitmesine izin vermek yerine yanından geçip gidiyorum, ağaçlara doğru gidiyor. "Adımı öyle söyleme." "Ne gibi?"

"Sanki sana itaat edilmesini bekliyormuşsun gibi." Dün attığım terlikleri alıyorum. Nemli ve kokuyorlar, orman yürüyüşümden sonra yer yer yıpranmışlar ama delikli terlikler ormanda çıplak ayakla yürümekten iyidir.

Kyreagan' ayakkabısı yok ve çalılıklara adım attığında irkiliyor. Rahatsızlığını hemen gizliyor ve yüzünü asık bir ifadeye bürünüyor. Düz yürüme kavramı onu şaşırtmış gibi görünüyor ve sürekli bir yandan diğer yana savruluyor ve destek için ağaçlara tutunuyor. Onun pahasına kendime bir kıkırdama izni veriyorum.

"Voratrice'in ininden uzak durduğumuzdan emin olmalıyız," diyor kibirli bir şekilde, alayımı görmezden gelerek.

"Daha ileri gitmeden önce rahatlamam gerekiyor. Sen de yapmalısın."

Yüzünden bir korku ifadesi geçer.

"Korkmayın. Her şey ejderha parçalarınıza benzer şekilde çalışır. Eğer , kendinizi yapraklarla, otlarla, ne varsa onunla temizlediğinizden emin olun. Eğer benim sarayımda olsaydık, bir tuvaletimiz olurdu.

porselen tuvalet, temizlik için yumuşak bezler ve parfümlü sabunlar. Oh, ve sıcak su. Ve havlular."

"Basit bedensel işlevlerin aşırı karmaşıklaştırılması gibi görünüyor," diye mırıldanıyor.

"Tabii ki böyle düşünürsün ejderha." Ondan uzaklaşıyorum ve işimi yapmak için büyük bir ağacın arkasına saklanıyorum.

İşim bittiğinde, o ve tökezlerken bekliyorum. Tam olarak neyle mücadele ettiğinden emin değilim, ama kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma götürerek anlamasına izin veriyorum.

Sonunda sinirli bir şekilde seslendi, "Eee? Neden bu kadar uzun sürdü?" Küçük bir gülümsemeyle ona tekrar katılıyorum.

"Kendimi çok yenilenmiş hissediyorum."

Biraz yıpranmış görünüyor, ancak kendini ya da peştamalı kirlletmekten kaçınmış gibi görünüyor, bu yüzden umut verici.

Hayatım boyunca ormanda yaya olarak çok sık seyahat etmemiş olmama rağmen, epeyce ata bindim ve yer işaretlerini hatırlamakta ve yolları takip etmekte iyiyimdir. Kyreagan ve ben sabahın büyük bir kısmında, ikimizin de midesi tekrar guruldamaya başlayana kadar seyahat ediyoruz. Hâlâ insan ya da ejderha, kimseyi göremedik.

İntikamcı kızı öldürdüğüm bölgeye yaklaştığımızda, o noktanın etrafından dolaşmaya ve bizi bir şeyler içmek için akıntıya bırakmaya özen gösteriyorum. Gün sıcak ve efor sarf etmekten terlemiştim, bu yüzden Kyreagan sendeleyerek çalılıklar işemekle ilgili bir şeyler homurdanırken, dere kenarındaki düz bir taşın üzerine diz çöküyorum, göğüslerimin etrafındaki pembe kumaş bandı çıkarıyorum ve ısınan tenimi yıkıyorum. Az önceki çırpınışlarına bakılırsa Kyreagan birkaç dakika içinde dönmeyecek, o yüzden acele etmiyorum.

Berrak suyun yuvarlak cam gibi kayaların üzerinde dalgalanışını seviyorum. Derenin dibindeki çakıl taşlarının koyu renklerine ve yaprakların arasından süzülen güneş ışığına bayılıyorum. Her şey görünüyor Bu sabah taze ve yeni ve o kadar güzel ki savaşın çirkinliğini ve birkaç gün içinde üç kişinin öldüğünü gördüğüm gerçeğini neredeyse unutabilirim.

Savaşçı. Listor. İntikamcı kız.

"Yaradan ruhlarını kabul etsin," diye fısıldıyorum.

Diz çöktüğüm kayanın yanında, küçük soluk çiçeklerle bezeli, zengin yeşil yosunlarla kaplı bir toprak parçası var. Parmak ucumla yosunu okşuyorum, sonra çiçeklerden birini koparıyorum. Sapının kalınlığı ancak bir

Kirpik ve tepesindeki minicik çiçek, narin mükemmelliğiyle beni büyölüyor.

Yavaşça çiçeği suya bırakıyorum ve kayaların arasında çırpınışını izliyorum. O oyuktaki birçok çiçekten biri, bu yüzden onu kopardığım için kendimi suçlu hissetmemeliyim, ama hissediyorum.

Kyreagan beni böyle mi görüyor? Birçok insandan biri, zayıf, tek kullanımlık? Kolayca ezilen ya da zevki için koparılan?

Bir dalın çitirtısı beni hayallerimden uyandırıyor. Atmış olduğum pembe kumaş uzanıyorum ama bıraktığım yerde değil.

Kyreagan'ın elinde ve tam arkamda duruyor.

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Prenses'in minik çiçeği parmaklarının arasına alıp hayranlıkla seyretmesini izliyorum. Sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve çıplak sırtı Taşın üzerinde diz çökerken kıvrılıyor. Kolunu kaldırıp çiçeği bıraktığında, göğsünün yan tarafını görüyorum, pürüzsüz, yuvarlak ve baştan çıkarıcı.

Yavaşça eğilip attığı giysiyi topluyorum. Nedeninden emin değilim, vücudumdaki ağır ısıyı, kalbimdeki tatlı sızıyı, ayağım bir dalı kırdığında ve o döndüğünde karnımdaki ani heyecanı da anlamıyorum.

Ürktüğünde nefes oluyor. Gözleri iri iri, tetikte ve meydan okurcasına parlıyor. Bu kadar az savunma aracı olan birinde böyle bir cesaret. Beni voratrice'ten kurtarmaya çalışırken yüzündeki cesur ifadeyi asla unutmayacağım.

Büyücünün hilesi olmasaydı ölebilirdim ve Serylla'nın yardımı olmadan voratrice ininden yeterince hızlı kaçamazdım. de farklı şekillerde hayatımı borçluyum. Bunu unutmamalıyım.

Serylla bir koluyla beceriksizce göğüslerini örtüyor ve pembe kumaş parçasını kapıyor. "Ver şunu bana."

Hiç düşünmeden pembe giysiyi başımın üzerine, onun ulaşamayacağı bir yere kaldırdım.

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Kalbim daha sıcak çarpıyor ve ağzım bastıramadığım yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"İnsan formuna giriyorsun ve şimdi de mi davranıyorsun?" Bana sitem dolu bir bakış attı. "Taşaklarını tekmelemek zorunda mıyım?"

Onun gazabını göze almayı düşünüyorum. Ama sonra umutsuzca "Kyreagan" diyor ve içimde bir şeyler canlanıyor.

İsmim, onun ağzından, hem yalvaran hem de emreden o nefes nefese tonda, ihtiyacım olan her şey.

Elimi indiriyorum ve bezi kapıyor. Bana sırtını dönüyor ve bez parçasıyla uğraşmaya başlıyor, onu yerine bağlamak için çabalıyor ama görünüşe göre parmakları işbirliği yapmıyor. Yanına yaklaştığımda titrediğini fark ettim.

Tüm düşünceler beynimi terk ediyor ve ben duyguların ve içgüdülerin yarattığı haline geliyorum. Onların rehberliğinde iki elimi de onunkilerin üzerine koyuyorum.

Parmakları kıpırdamıyor. Düğümün çözülmesine izin veriyor, pembe ipeğin kayaya doğru dalgalanmasına izin veriyor. Bana baktı.

Elim bileğinin etrafında kayıyor, parmaklarını göğsüme doğru çekiyor, böylece kalbimin neredeyse dün geceki kadar hızlı attığını hissedebiliyor. Serylla'nın dudakları aralanıyor ve bakışları ağzıma doğru kayıyor.

Parmak uçlarında yükseliyor. Yüzünü yukarı kaldırıyor. Ve dudaklarını usulca benimkilerin üzerine kapatıyor.

Ne yapacağımı bilemiyorum. İçimde akıp giden hisler muazzam, ezici ve bunların arasında güçlü keder ve suçluluk akımları var. Yine de dünyamdaki en önemli şey ağzıma dokunan ipeksi dudaklar ve bana yaslanan güzel vücut gibi görünüyor.

Başını hafifçe arkaya eğiyor. Gülümsüyor. "Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorsun." "Öpüşmek mi?"

"Tabii ki... ejderhalar öpüşmez. Bu öpüşme." Boynumun arkasını kavıyor ve ağzımı tekrar, bu sefer daha sıkı bir şekilde ağzına alıyor. Dilinin ucu dışarı kayıyor, dudaklarımın arasında geziniyor, ağzımı yokluyor.

Bir eliyle alt çenemi aşağı çekiyor ve ben de ona doğru açılıyorum.

Dilim bu haliyle daha kısa ama hala çatallı. Değişime rağmen konuşmak bana kolay geldiği için şanslıyım. Geçici olarak tanışıyorum

Serylla'nın öpücüğü, dilimin ikiz bölümlerini onun yuvarlak, körelmiş dilinin etrafında dolaştırıyor. Ağzımın içinde mırıldanıyor ve yaklaşıyor.

İşte o zaman insan sikimin dümdüz dışarı çıktığını, sıcak ve acı verici bir şekilde hassas olduğunu fark ediyorum. Serylla alt bedenini içeri doğru sallayarak uzunluğumu aramıza sıkıştırıyor.

Ellerim belini buluyor, pürüzsüz yanlarından yukarı çıkıyor, sırtına doğru kayıyor ve saçlarına dalıyor. Bu sırada ağzını benimkinin üzerinde tutuyor ve dillerimiz tüm bedenim yakıcı bir alev sütunu, şiddetli, akkor bir ihtiyaç haline gelene kadar dans ediyor.

Parmaklarım başının arkasını kavrarken diğer elim sırtının alt kısmına iniyor ve kalçalarını benimkilere bastırıyor. O da aynı güçle karşılık veriyor, beni daha derinden öpebilmek için başımı aşağı çekiyor.

Ama o kükreyen duygu ve kabarın ihtiyaç kakofonisinde bir değişiklik hissediyorum. Tenime akan, damarlarımda dolaşan, kemiklerimde titreşen bir sihir dalgası.

Sendeleyerek ondan uzaklaştım. "Siktir..."

"Ne?" Ağzı kıpkırmızı ve şişmiş. "Ne oldu?" "Bir şeyler oluyor.

Ben... aahhh!" Sesim değişiyor

Gırtlaktan gelen bir kükreme ve bir enerji patlamasıyla dönüşüyorum, kocaman, pullu bedenime geri dönüyorum, bu şekle geri döndüğüm için daha derin ve daha acı veren yaralarım var.

Yaralarım dışında, tüm parçalarım olması gerektiği gibi. Uzun, çivili kuyruğum, dört pençeli ayaklarım ve kanatlarım var - kahretsin, kanatlarım ağaçlara dolanıyor. Hayal kırıklığı içinde hırlıyorum.

"Dur, yardım edeyim." Serylla ileri atılıyor ve ben kanatlarımı yanlarıma doğru katlayana kadar dalları tutuyor.

Bir kez daha, ben bir ejderhayım. Ateş karnımda dalgalanıyor, sıcak ve İhtiyacım olduğunda erişilebilir. Dilim, çeneme uygun olarak her zamanki uzunluğunda.

Ben aynıyım... ama yine de sonsuza dek değiştim.

"Dönmüşsün." Serylla hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Kalçalarını birbirine bastırarak dudağını ısıtıyor. Sonra pembe bezi alıp göğsünün etrafına bağlıyor. Tekrar konuştuğunda sesi sert ve soğuk. "Sanırım artık beni bırakabilirsin?"

Tabii ki benden yine nefret ediyor, artık onun gibi değilim. Gece boyunca bedenlerimizin yakınlığı, paniklediğimde gösterdiği nezaket, az önce paylaştığımız o kırılgan an -ve öpücük- hepsi bitti.

Derenin kıyısına çömelıyorum. ". Ama voratrice'in pullarımı söktüğü yerlere dikkat ."

Sırf inadına o yerlere basmasını bekliyorum. Ama basmıyor.

Döndüğümüzde, kadınların avlusu kargaşa içindeydi. Görünüşe göre erkeklerden biri bariyerin yakınında dururken dönüşmüş ve ejderha şeklini aldığı anda bariyerin bir kısmını parçalamış. Ejderhalar bariyerin dışında şaşkın ve üzgün bir şekilde dolanırken kadınlar birbirleriyle sohbet . Ashvelon ya da Fortunix'i hiçbir yerde göremiyorum ama Varex'i fark ediyorum ve Serylla hala sırtımdayken doğruca ona yöneliyorum.

"Sana da oldu mu?" diye soruyor telaşla. "Evet."

"Bizi kandırdı. Thelise bizi kandırdı."

"Biliyorum. Nerede o?"

"Hâlâ Ashvelon'un mağarasında."

"Hiç kayıp var mıydı? İnsana dönüştüklerinde gökyüzünden düşen biri olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Çoğumuz kadınlarla birlikte yerdeydik. Bazı ejderhalar bütün gece insan olarak mağaralarında mahsur kaldılar ve ejderha formuna döner dönmez bize katılmak için buraya uçtular."

"Sen ve ben klanla konuşmalıyız," diyorum ona. "Ancak önce ben büyücü kadınla yüzleşeceğim. Sen burada kal ve biz değişimin tekrar olup olmayacağını öğrenene kadar herkesi toprağa bağlı ve sakin tut."

"Anlaştık," diyor Varex. "İhtiyacımız olan cevapları almak için ne gerekiyorsa yapın."

Ama Kyreagan, onu öldürme."

"Bize ne yaptığını öğrenene kadar olmaz." Havaya sırıyorum ve Serylla küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor.

"Bir dahaki sefere havalanmadan önce beni uyar," diye . "Neredeyse düşünüyordum."

"Bir ejderhanın sırtındayken her zaman hazırlıklı olmalısınız. Orası tehlikeli bir yerdir."

"Bir biniciniz olduğunda her zaman düşünceli olmalısınız."

"Görüyorum ki her zamanki ruh haline dönmüşsün."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım. "Sadece ormanda farklıydın. İnsan formundayken bana daha nazik davranıyordun. Belki de daha az tehdit olduğum için. Daha zayıf, daha yumuşak."

"Daha yumuşak demezdim," diye mırıldandı. "Bana oldukça sert geldin."

Sıcaklık ve utanç içimde yuvarlanıyor ve Mordessa'nın görüntüsü zihnimde yükseliyor. Ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra nasıl davrandığımı bilseydi ne derdi? Bir insanı arzuladığım için beni küçümserdi. Beni seven birinin anısına nasıl böyle saygısızlık edebilirdim?

Aniden daldım ve Serylla çığlık attı.

"Bir daha bundan bahsetme," diye emrediyorum ona. "Kimseye söyleme."

"Göt herif," diye soluk soluğa bağırıyor ben normal uçuş düzenime dönerken. "Demek seni öptüğümde sertleştin. Bu konuda utanmana gerek yok."

"Çiftleşme mevsiminden önce böyle duygular beslememeliyim. Özellikle de *senin* için."

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Beni evimden koparıp bir mağaraya atan ve beni damızlık olarak kullanmak isteyen ejderhayı öptüm." İçinden sefil bir kahkaha patladı.

"Belki de ölmeye bu kadar yaklaştıktan sonra ikimiz de biraz delirdik," diye kabul ediyorum.

"Ve vücudunuzun beklenmedik bir şekilde değişmesi kafa karıştırıcıydı" diye ekliyor.

"Bunu unutabiliriz. Hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Sırtımda huzursuzca kayıyor. "Eğer istediğin buysa." "İkimizin de istediği bu, değil mi?"

"Elbette." Bir süre durakladıktan sonra şöyle diyor: "Ancak bu gibi sıkıntılı zamanlarda fiziksel rahatlık arıyorsak, bunun daha derin bir anlamı olması gerekmez. İki insan birbirini küçümseyebilir ve uzun süre birlikte olmak gibi bir niyetleri olmayabilir ama yine de birbirlerini karşılıklı fayda sağlamak için kullanabilirler."

"Birbirinizi... cinsel olarak kullanmak mı?"

"Evet. İnsanlar bunu her zaman yapar. Örneğin, diyebiliriz ki eğer Bir daha insan formuna girersen, birbirimizi tamamen kullanabiliriz."

fiziksel rahatlama için, birbirlerinden hoşlanmadan. Duygular ya da vaatler söz konusu değildir."

Ondan sonra sessizliğe gömülüyor. Cevabımı beklediğini hissedebiliyorum, bacakları terazime sıkıca yapışmış.

İçimdeki açgözlü bir şey sunduğu fırsata atlıyor, açgözlülüğü suçluluk duygumu bastırıyor. "Eğer bu insanlar arasında yaygın bir düzenlemeyse, ben de bu formdayken bu geleneğe uyabilirim."

"Doğru," diyor hevesle. "Ejderha formundayken ejderha geleneklerine uyersin, insan formundayken ise kimse ne yaptığımızı bilmek zorunda değil."

Bu sözlerin yıkıcı doğası içimdeki karanlık ve vahşi tarafa hitap ediyor. "Ve bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmes. Ben hâlâ senin şımarık davranışlarından hoşnutsuzluk duyabilirim ve sen de benim çiftleşme sezonu planımdan nefret edebilirsin."

"Aynen öyle. Bu hiçbir şeyi değiştirmes."

"Pekâlâ. Ama bir daha insan formuna girmem pek olası değil. Thelise'i büyüü düzgün bir şekilde yapmaya ve kadınları istediğim gibi ejderhaya dönüştürmeye zorlamak niyetindeyim."

"Elbette," diyor Serylla parlak bir şekilde. "Ve bunun için seni hor görmeye tamamen niyetliyim."

Kabul ediyorum. Yine de garip bir şekilde, şimdi küçük anlaşmamızı yaptığımıza göre, kendimi dün gecenin insan formundaki tek zamanım olmamasını umarken buluyorum. Daha doğrusu tekrar olmasını diliyorum.

Ashvelon'un mağarasının çıkıntısına indiğimizde, onun büyücüyü kocaman, koyu gri bir pençeyle sıkıştırdığını görünce şaşıyorum. Onun Mor etekleri kalçalarına dolanmış, kolları dışarı doğru savrulmuş ve saçları kayalık zemine saçılmış. Pençelerinden biri elbisesinin korsajına takılmış, onu öyle bir çekiştiriyor ki göğüsleri neredeyse ortaya çıkıyor.

Ben ilerlerken Ashvelon hızla büyücünün yanından çekiliyor, homurdanıyor ve utancından kıkırdıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Serylla. "öldürecek miydi yoksa becerecek miydi?" Onun yorumunu görmezden gelmeyi seçiyorum ama büyücü kadın ayağa kalkıyor, yakasını düzeltiyor ve sinsi bir yarı gülümsemeyle, "Ben de bunu merak ediyordum. Merhaba." Parmaklarını Serylla'ya doğru salladı. "Ben Thelise."

"Cadı," diye hırladım. "Bize ne yaptın sen?"

Ondan işkenceyle bilgi almayı bekliyorum ama o sadece gülüyor ve sanki asi ama sevilen bir köpek yavrusuymuşum gibi burnumu okşuyor.

"Oldukça basit, gerçekten." Ashvelon'un otların arasına sıkıştırılmış birkaç şişenin yuvasına doğru ilerliyor. O konuşurken

bir tanesinin tıpasını açar ve kendine bir içki doldurur. "İstediğin şeyi yapmak için ne malzemem ne de gücüm vardı. İnsanlar gibi küçük yaratıkları devasa ejderhalara dönüştürmek muazzam miktarda enerji gerektirir, tabii yapılabilirse. Sıçan piçi babamın bile bunu başarabileceğinden şüpheliyim. Bir şey öldürmek, işte bu daha kolay. Gerçi siz erkek ejderhaları alaşağı etmek benim de sonumu getirirdi ama var olmayı tercih ettiğim için bu söz konusu bile olamazdı. Öbür dünyada bu kadar lezzetli şarap."

Ben homurdanıyorum, Serylla da "Ben olsam sadede . Bugün çok sabırsız."

"Tanıdığım en sabırsız yaratık söylüyor bunu," diye karşılık veriyorum.

"İkiniz de çok çekicisiniz, gerçekten," diye kıkırdıyor Thelise. "Dediğim gibi, kadınları ejderhaya dönüştüremiyordum, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım.

Ejderhalar insana dönüşüyor. Daha doğrusu ejderha değiştiriciler. Bir zamanlar test ettiğim, tavukları fareye dönüştüren kullanışlı bir büyü çalışmasına dayanıyor. Bu özel büyü çok güzel bir şey - benim en büyük başarıım, gerçekten. Her şeyi yazdım, her ayrıntıyı düşündüm. Bana teşekkür etmelisin."

Bir an tereddüt ediyor, sanki gerçekten teşekkür bekliyormuş gibi.

Hırladığımda omuz silkiyor ve devam ediyor. "Dün gece, her şey ayarlanmaya ve etkisini göstermeye başladığından beri insan formunda geçirdiğin en uzun süreydi. Şu andan itibaren insan olarak geçirdiğin süre günde sekiz saat kısılacak. İlk başta değişimi kontrol edemeyeceksiniz, kendiliğinden olacak, bu yüzden kısa uçuşlar yapın ve çok yükseğe çıkmayın. Değişmeye başladığınızda, bunu hissedeceksiniz. Değişim , bu yüzden ejderha formundaysanız yere veya insan formundaysanız kıyafetlerinizi gerçekten hızlı bir şekilde çıkarmak için yeterli zamanınız olmalı. Sonunda istediğiniz zaman dönüşmeyi öğreneceksiniz, ancak günlük saatleriniz bir insan olarak hala sınırlı olacaktır."

Thelise biraz daha şarap yudumlar. "Sen de istediğin zaman sevişebileceksin. Başımızın üstünde yerin var. Ancak bir tür olarak hala çoğunlukla , bu yüzden doğurgan olduğunuzda her zamanki gibi bir çiftleşme sezonunuz olacak. Ashvelon'un söylediğine göre

Ejderhalar çiftleştiklerinde genetik materyalleri dışının rahminde birleşir ve sonra yumurtanın kabuğu bu küçük bloğun etrafında oluşur. Benim büyüm bu sürece dokunmuyor ama yumurtalar, onları doğurmak zorunda olan kızların yararına olacak şekilde biraz daha küçük olacak." Serylla'ya göz kırpmıyor, o da boğuk ve kuşkulu bir ses tonuyla "siktir et" diyor.

"Çiftleşme, kuluçka ve yumurtadan çıkma takvimi biraz hızlandırılabilir biraz," diye devam ediyor Thelise. "Ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bir ürün olacak

Etrafta zıplayan küçük ejderha şekil değıştircileri. Ejderha olarak yumurtadan çıkacakları ve ilk altı ay boyunca şekil değıştirmeyecekleri şekilde ayarladım. Elbette tüm bunlar büyüünün değışkenliklerine bağı. Dediğim gibi her şeyi titizlikle planladım ama bazen büyüünün kendi aklı oluyor." Sanki dünyanın en iyi şakasıymış gibi tekrar kıkırdıyor.

Büyüsünün hayatımı kurtardığını biliyorum ama yine de bir an için öfkem, süregelen minnettarlığımın önüne geçiyor. Bu konudaki ciddiyetsizliği beni çileden çıkarıyor.

"Bunu tersine çevireceksin," diyorum. "Yoksa ölürsün."

Ashvelon boğazından kısık sesle hırlıyor. "Onu

öldürmeyeceksin." "Eğer işbirliği yapmazsa, ben yaparım."

İleriye doğru adım atıyor, büyük omuzlarını dikleştiriyor, kanatları meydan okurcasına iniyor. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim."

Kanatlarımı ve boynumu da büküyorum. "Ben senin prensinim Ashvelon. Dediğimi yapacaksın."

"Sana itaat etmek bizi bu belanın içine soktu. Onun kanını dökmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

"Çocuklar, çocuklar." Thelise aramızda kararsızca yürüyor, bir eliyle kadehi tutarken diğeri elini beni sakinleştirmek istercesine sallıyor. "Buna hiç gerek yok. Büyü tersine çevrilemez; istediğin büyücüyü kaçırıp ona sorabilirsin. Sana bunun imkânsız olduğunu söyleyeceklerdir. İstesem de geri alamam. İyi habere odaklanalım." Burnumu tekrar okşadı ve ben de kılandım. "Hepinizin umutsuzca beklediği çiftleşme çılgınlığını hâlâ yaşayabilirsiniz ve kuluçka mevsiminin tadını çıkarabilirsiniz. Yumurtalardan çıkan yavrular beklediğinizden biraz farklı olabilir, ama bütün mesele ejderha ırkını devam ettirmek, değil mi? Yani özellikler bir şekilde korunduğu sürece-"

Öne doğru sıçradım, kafamı Thelise'e doğru savurdum ve onu ayaklarından yere . Vücudu mağaranın duvarına amaçladığımdan çok daha sert bir şekilde çarpıyor.

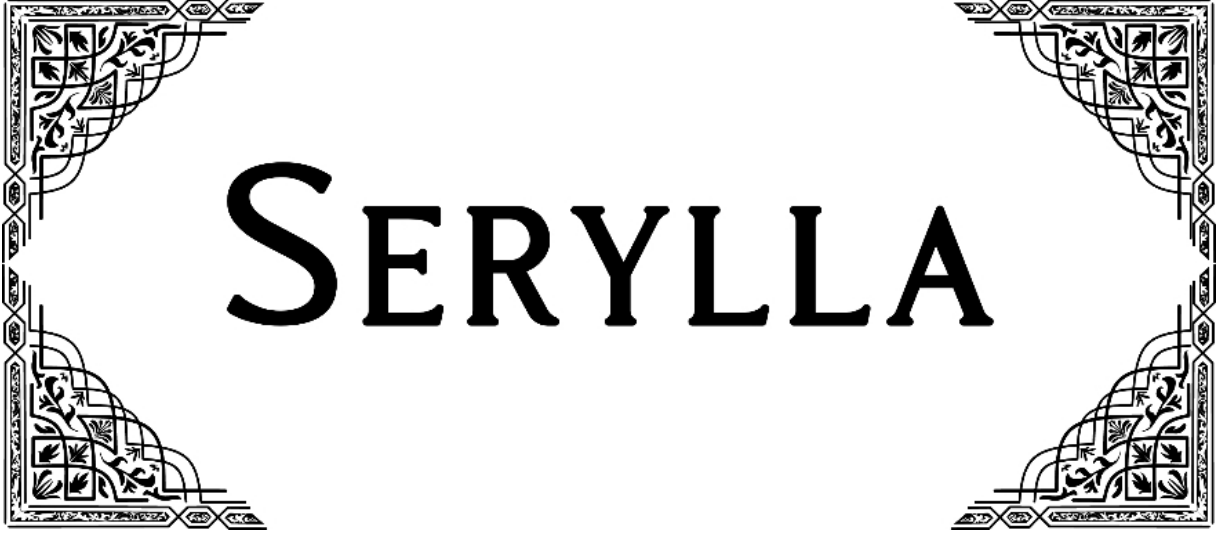
Serylla sırtımdan kayarak büyücünün buruşmuş haline doğru koşuyor, tam da yüzümde mavimsi beyaz bir buz ateşi patlamadan önce.

Ashvelon vücudundaki tüm güçle kükrüyor, görmezden gelemeyeceğim doğrudan bir meydan okuma. Birbirimizin ateşine karşı çoğunlukla bağışıklığımız var.

Birimiz diğeri öldürecek ama bu tür mücadelelerin amacı ölüm değildir. Hakimiyettir.

Hırlayarak saldırıyorum.

OceanofPDF.com

"Ben iyiyim," diye nefesini tutuyor büyücü kadın, endişemi bir kenara bırakarak. "Görmek istiyorum!"

Boynunu büküyor, etrafında böğüren, ısırان ve birbirlerinin pullarını ve kanatlarını pençeleyen iki ejderhaya bakıyor.

Ashvelon koyu gridir ve omuzları iridir, olağanüstü uzun boynu ve küt kafası ona neredeyse yılan gibi bir görünüm verir. Omurgasından çıkan uzun dikenler başının arkasından başlayıp kuyruğuna kadar uzanır. Kyreagan'ın sıcak turuncu ateşinin aksine, Ashvelon donma ateşi patlamaları yayar ve bu ateşi dondurup yakar.

Aynı anda.

Kyreagan da devasa ama vücudu daha zarif, omuzları ve kalçaları o kadar kalın değil. Üçgen kafasını, pullarının parlak siyahını ve kanatlarının her bir kemiğinin ucundaki hıncır dikenleri seviyorum...

"Malzemeleri ezmeyin," diye sesleniyor Thelise, iki ejderha mağaranın içinde çırpınıp yuvarlanırken. "Şaraba dikkat et! Lütfen Tanrım, şarap olmasın."

Kıkırdamadan edemiyorum. Onunla tanışmadan önce onu severdim, çünkü ejderhaların ona güvenmesini sağladı ve sonra onlara sırt çevirdi. Ve şimdi sanırım yumurtlama yorumuna rağmen onu daha da çok seviyorum.

Thelise artık boş olan kadehini toplar ve dökülen şarabın hızla kayaya karışmasına suratını asar. "Çok yazık. Bir tane daha dolduracağım. Sen de ister misin?"

"Lütfen," diyorum hararetle. "Benim tercih ettiğim içecek çaydır ve kendimi korkunç derecede mahrum hissettim. Yine de şarap işimi görür."

Başını öne eğiyor. "Demek Ashvelon'un kastettiği buydu. Buraya gelirken üzgündü, prensi adına 'çay yapmayı' ya da 'çay sormayı' unuttuğunu söyleyip duruyordu."

"değil. Bu ejderhalar çoğu zaman ne yaptıklarını bilmiyorlar."

"İnsan erkekleri gibi." Bana bir kez daha göz kırpmıyor.

"Haksız değilsin."

Bir gözü savaştan ejderhalarda olan büyücü, şarap şişelerinin yanına sürünerek geliyor ve kadehini dolduruyor. Kyreagan'ın Ashvelon'un üzerine atlayışını ve diğer ejderhanın boynunu yere sabitleyişini izliyorum. Ashvelon kıpırdanıyor ama Kyreagan tutmaya devam ediyor ve diğer ejderhanın yüzüne doğru bir uyarı hırıltısı çıkarıyor.

Ashvelon, "Teslim olmayacağım," diye haykırdı. "Tabii onu öldürmeyeceğine yemin etmezsen. Aksi takdirde beni de öldürmek zorunda kalırsınız. Bunu yapmaya hazır mısınız, Prens?"

Kyreagan başını kaldırıp boynunu dikleştiriyor ve bana ve Thelise'e bakıyor. Ashvelon'a bakmadan önce sarı gözleri kısıldı.

"Büyücü kadınla ilgileniyorsun," diyor.

Thelise sırtıyor, gözleri donmuş ateş ejderhasına sabitlenmiş.

Ashvelon bükülüyor, kıvranıyor. "Bu bir suç mu?"

"Ancak ona değer vermen seni türüne ihanet eden biri yaparsa. Ne yapmayı planladığını biliyor muydun?"

"Hayır. Atalarımın tüm kemikleri üzerine yemin ederim."

"." Kyreagan'ın dudakları şaşırtıcı bir şekilde hınzır bir gülümsemeyi andıran bir şekilde geri çekiliyor. "Yemin edersen ona zarar vermeyeceğime söz veririm, Şu anda, onu hayat arkadaşın olarak kabul etmek için. O senin sorumluluğun ve yükün olacak."

"Hayat arkadaşı mı?" diye haykırır Thelise. "Bir saniye bekle-"

"Yapacağım," der Ashvelon hemen. "Yaparım."

"Ve sen, Thelise." Kyreagan büyük boynuzlu başını ona doğru çeviriyor.

"Hayatta kalmak için tek şansın, senin iyiliğini sağlamak için prensine meydan okuyacak olan bu ejderhayla eşleşmek. Onun hayat arkadaşı olarak

bu klanda sana zarar vermek isteyebilecek herkesten korunacaksın
-Ve inanın bana, yaptıklarınız karşısında öfkelenen tek kişi ben değilim. Katılıyor musunuz?"

Thelise'in yanaklarındaki pembe şarap kızarıklığı süzülür. "Sanırım yapmalıyım." "O zaman seni sonsuza dek bağlı ilan ediyorum. Kemik örme işlemini gerçekleştireceğiz

Kuluçka mevsiminden sonra tören. Gelin, Prenses."

Ama ben geri çekiliyorum. "Burada kalıp şarap ve malzemelere bakmak istiyorum. Belki sabun da vardır."

"Var," diye garanti veriyor Thelise.

"O zaman ben kalıyorum. Sen git ve halkınla, yani ejderhalarınla konuş."

Kyreagan, Ashvelon'un hala eğilimli bedeninden aşağı atlıyor ve bana doğru yürüyor, başı eğik, sarı gözleri benimkileri delip geçiyor. Bu sahiplenici bakışlar altında kan yanaklarıma doğru yükseliyor.

"İnsan formlarımız ne zaman geri dönecek?" diye soruyor Thelise, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Biliyorsam ne olayım," diyor.

"Bana bir tahmin ver."

"On ya da on iki saat daha olabilir mi? İşler hâlâ rayına oturuyor. Ama dediğim gibi, kısa uçuşlar yapın, mümkün olduğunca alçakta kalın ve eğer bir garip bir vızıltı hissi, hemen inin."

"Altı saat içinde döneceğim Prenses," diyor Kyreagan. "Hazır ol Ben."

Bu son dört kelimenin taşıdığı anlam ve önem omurgamı ürpertti. Düşünmeden yaptığım planı kabul etti, insan formundayken birbirimizi fiziksel olarak kullanmamız gerektiğini söyledi. Bunu dört gözle beklediğini hissediyorum.

Kyreagan omzunun üzerinden bir emir vererek mağaranın girişine doğru ilerliyor. "Ashvelon, sen benimlesin."

Ashvelon kendini mağaranın zemininden yukarı kaldırdı. Ejderha prensiyle birlikte uçup gitmeden önce başını önce Thelise'e, sonra da bana doğru eğdi.

"Senden gerçekten hoşlanıyor." Thelise'e hafifçe dirsek atıyorum.

Gülüyor. "O iyi bir çocuk. ona söyleneni yapar.

Yine de kendini göstermeye karar verdiğinde bundan hoşlanıyorum." "Biz geldiğimizde de böyle mi yapıyordu?"

Yüzünü bir gölge kaplıyor ve dönüyor. "Bu çantaların içindekileri araştıralım mı? Ashvelon ve Fortunix bunun

Çok yakında dönüşecekleri için malları kadınlara dağıtmak. Artık tutsaklar insan olarak kaldıklarına göre, bunların çoğu onlara verilecek. Ama Veliaht Prenses olarak, sizin de ilk seçim senin. En iyi şeyleri alabilirsin."

Ses tonunda belli belirsiz bir gerginlik var ve bunun sadece nezaket ya da dostluk olmadığını, bir test olduğunu hissediyorum. Açgözlü, şımarık bir kaltak olup olmadığını görmek istiyor. Öyle olmadığını kanıtlamak niyetindeyim.

Çantaları incelemek, malzemeleri yığınlar düzenlemek için zaman ayırıyoruz -giysiler, battaniyeler, kozmetikler, mücevherler, parfüm, şarap ve çeşitli otlar ve tuzlar.

"Bunların hepsi mıydı?" Ben sordum.

"Oh hayır." Gülüyor. "Ejderhalar beni almaya gelip diğer tutsaklar için erzağa ihtiyaçları olduğunu söylediklerinde, onları ahırda beklettim ve geri kalan eşyaları pazardan almaları için bir ulak gönderdim. Medeni bir insanın bir ejderhanın mağarasında tutulduğunda özleyebileceği her şeyi düşünmeye çalıştım."

"Bir dakika. İki ejderhayı ahırda mı beklettin?" "Onları oraya bağladım. Sihirle."

"O zaman... ikisinin de üstesinden gelebilir ve kaçabilirdin."

Boynuna gösterişli bir eşarp sarıyor. "Elbette." "Peki neden seni almalarına izin verdin?"

Bana ilk kez ayık bir şekilde bakıyor. "Babamın son eyleminden günler önce bana ne yapmayı planladığını anlatan bir mektup gönderdi. Ama ben Bunu yapacağına inandığım için hiçbir şey yapmadım. Kimseye söylemedim." "Buraya kendini suçlu hissettiğin için mi geldin?"

"Suçlu değilim, kesinlikle. Ben suçluluğa inanmam. Ama sanırım biraz sorumluluk hissettim. Ejderhalar hangi büyüye ihtiyaç duyduklarını belirtmediler ama ben de gidip durumu hafifletmek için ne yapabileceğime bakmam gerektiğini düşündüm."

"Ve durumu daha da kötüleştirebileceğinden korkmadın mı?" . "Bağışlayın ama büyülerinizin her zaman planlandığı gibi gitmediğini duydum."

"Korkunç bir büyücü olduğumu duymuşsundur. Güçlü ama öngörülemez ve dikkatsiz."

"Şey... evet."

Thelise sırtıyor. "Dedikodunun güzelliği de burada, sevgilim. Tam olarak istediğim gibi sonuçlanmayan hiçbir büyü yapmadım. Ama çok garip sonuçlar doğuran birkaç tane gerçekleştirdim, bunun üzerine şok olmuş ve utanmış gibi davrandım. Görüyorsun, eğer güçlü ve yetenekliysen,

İnsanlar onlar için sihir yapmanızı istemekten asla vazgeçmezler. Ama tek yapmanız kasıtlı olarak birkaç kez hata yapmak ve sizi rahat bırakıyorlar."

"Sen bir dahisin." Şarabı yudumluyorum, pürüzsüz zenginliğini dilimde gezdiriyorum.

"Bilerek yaptığım en iyi hata, bir adamın bana gelip daha büyük bir penis . Ben de onun kafasından fazladan bir penis sağladım."

Şaraptan neredeyse boğuluyordum ama yutmayı başardım. ". "Oh evet.

Neredeyse kendimi şehirden kovduruyordum. Ama herkesi yatıştırdım.

Ve adamın yeni çıkıntısını saklayabilmesi için çok güzel şapkalar aldım.

Görmeliydiniz, o koca yumuşak alet kafasının üstünde sallanıyordu..."

O kadar gülüyorum ki neredeyse şarabı dökecektim. "Tanrım, ejderhalar onlara benzer bir şey yapmadığın için şanslı."

"Bunu düşündüm. Ancak benim buradaki amacım barış ve uyum getirmek, daha fazla öfke yaratmak değil."

Gülümsemem azalıyor. "biz isteyelim diye güzelleştirdin." "Evet. Bu beni bir canavar mı yapar?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim, bu yüzden dudağımı ısıırıyorum ve sabun çeşitlerini karıştırıyorum. Sonunda taze portakal gibi kokan bir bar seçiyorum.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum," diyorum ona. "Ama işe yarayacağından emin değilim. Ejderhalar bizden çok farklı. Ve kadınların çoğu korkmuş durumda. Sadece eve gitmek istiyorlar."

Thelise homurdanıyor. "mi? Yoksa sadece biliyormuş gibi mi yapıyorlar? Peki ya macera? Peki ya romantizm? Yeni bir ırk doğurmaya ne dersiniz?"

"Yeni bir lanet ırk doğurmak istemiyorum."

"Evet, şey..." Ayağa kalkıyor, eteklerini düzeltiyor. "Elbette bir seçeneğiniz olacak. Ejderhaların insan tarafı çiftleşme çılgınlığının etkilerini biraz yumuşatacaktır. Ama yine de çok ısrarcı ve ikna edici olacaklarından eminim. Kendinizi, sağduyunuza rağmen boyun eğerken bulabilirsiniz."

"Hiç doğum kontrol hapınız var mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Var. Herkese yetecek kadar değil." "Ben de biraz istiyorum."

"İki doza yetecek kadar ayırabilirim. Bunun ötesinde, geri kalanını başkaları için ayırmalıyım."

Belki de tartışmamı bekliyor ama ben . Sabun, tarak, bir teneke tuz ve yeni bir kaç tane otla birlikte bana verdiği kağıt paketi alıyorum.

iç çamaşırları ve Kyreagan'ın ateşinin rengine tam olarak uyan turuncu bir elbise.

Thelise, "Bende de biraz erkek kıyafeti var," diyor. "Mahkûmların hepsinin kadın olduğunu bilmiyordum. Çoğunlukla eski sevgililerimden kalan döküntüler. Bu oldukça asilce, sence de öyle değil mi?" Siyah bir pelerin tutuyor. dramatik apoletler. "Kyreagan'a insan haliyle yakışabilir. Bu çantaların içinde bir yerlerde botlar da var. Her şey birbirine karışmış."

Sonunda botların yanı sıra bir çift siyah pantolon ve biri siyah diğeri fildişi iki gömlek buluyoruz. İkinci bir elbise daha buluyorum; kolları dirseklerime kadar inen ve yakası fırfırlı pembe bir elbise. Bir çiftçi kızın özel bir günde giyebileceği bir şeye benziyor.

Thelise çantalardan birinden eski bir çarşaf çıkarıyor ve pelerini, giysileri ve diğer malzemeleri içeren bir bohça oluşturmama yardım ediyor. Sonra birlikte onun taht benzeri sandalyesine yaslanıp şarabımızı yudumluyoruz. Tanıdığımız kadınlardan, öptüğümüz erkeklerden ve geleceğimize sahip çıkan ejderhalardan bahsediyoruz.

KYREAGAN

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok!" Erkek ejderha grubuna yüzüncü kez tekrarlıyorumVarex ve benim üzerine tünediğimiz, Ashvelon ve Fortunix'in de yanımızda olduğu çıkıntılı bir kayanın etrafında kümeleniyorlar. "Büyük kalıcıdır."

"Büyücüyü öldürmeliyiz!" diye bağılıyor yeşil pullu bir ejderha olan Saevel. "Bizi mahvetti ve ırkımızı lanetledi!"

Ashvelon'ın boğazından bir hırıltı kopar. Kahretsin, o kadına aşık olmuş. Bunu anlamıyorum.

"Ashvelon büyücüyü hayat arkadaşı olarak kabul etti," diye duyuruyorum. "Onları kendim bağladım. Bu nedenle klanın koruması altındadır ve ona zarar verilemez. Onun gelecekteki eylemleri için tüm sorumluluğu kabul ediyor."

"Yapabileceği diğer zarar verici büyüler de dahil mi?" diye bağılıyor Hinarax.

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Thelise'in sihriyle hayatlarımıza karışmaya devam etmesini ne engelleyecek?

"Onunla ilgili her şeyin tüm sorumluluğunu kabul ediyorum," diyor Ashvelon. "Eğer herhangi bir ejderha bana meydan okumak isterse, bunu yapabilir."

"Göz korkutucu bir rakip," diye ekliyorum. "Ona kolay kolay meydan okumam."

Diğer ejderhalar hoşnutsuzluklarını dile getiriyorlar.

Varex bir adım öne çıkıyor, pençeleri kayayı kazıyor. "Kardeşlerim, kendimizi sakinleştirelim ve bu yeni gerçekliğe alışmak için birbirimize zaman . Birlikte konuşmalı, insan bedenlerimizdeki deneyimlerimizi paylaşmalı ve bu form değişimine eşlik edebilecek faydaları düşünmeliyiz."

"Menfaatler mi?" diye hırlıyor biri.

"Evet, faydalar." Varex'in sesinde bir heves notası var. "Çiftlik hayvanlarına daha iyi bakabiliriz. Bahçeler ve tarlalar ekin. Zırh dövebilir, makineler yapabilir, kitaplar yaratabiliriz-"

"Kültürümüzü değiştirmekten mi bahsediyorsun?" Fortunix kardeşimle benim arama giriyor, yaralı kanadı omzuma sürtünüyor. "Daha çok Nefret ettiğimiz insanlar, bize bu yıkımı yapan insanlar? Bağışlayın, genç Prens, ama bunu kabul edilemez buluyorum. Burada kim var? Ejderha avcılarının günlerini hatırlıyor musunuz? Çok , çünkü o karanlık dönemde çok kişi öldü. Sonra vebaya katlandık. Sonra, savaş ve kadınlarımızın öldürülmesi. Ve şimdi de ejderha *avcılığının faydalarını* düşünmemiz gerekiyor. her gün birkaç saatliğine zayıf insan bedenine bürünmek? Bu olayı ejderha türünün doğasına yapılmış bir saldırıdan başka bir şey olarak göremiyorum. Kemik Yapıcı'nın kendisine bir hakaret. Eğer bunu kabul edersek. atalarının kafataslarına işiyorsun, kendi babanın, Varex'in. Kemik-Kral, Arzhaling'in kendisi. O buna ne derdi?"

Varex'in boğazında alçak bir hırıltı dalgalanıyor. "Babamın adını ağzından tut. Ona unvanıyla hitap edeceksin ya da hiç etmeyeceksin."

"*Bana* onurlandırma kurallarını mı öğreteceksin, kuluçka yavrusu?" diye hırlıyor Fortunix.

"Yeter!" Her ikisini de bir adım geriye gönderecek kadar güçlü bir şekilde bağıriyorum. "Kardeşimin de akıllıca dediği gibi, bu meseleyi tüm yönleriyle ele almak için zamana ihtiyacımız var.

bu değişim. Herkes için zor bir durum, ancak didişmek aptalca ve beyhude. Birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var."

Toplanan ejderhaların üzerine sessizlik çöküyor. Ve sonra Varex, "Başka birinin insan penisi korkutucu derecede küçük müydü?" diye sorar.

Gruptan anında bir haykırış yükseliyor, çoğu dehşetle aynı fikirde. Varex'in kayadan aşağı atlayıp diğerlerinin arasına karışarak garip insan cinsel organları hakkında onlarla dertleşmesini izlerken kalbim gururla kabarıyor. Eşlik eden hislerden de bahsediliyor ama dinlemek için zaman ayırmıyorum çünkü dikkatim Fortunix'te. Muhtemelen öfkesini yatıştırmak için uçup gidiyor.

Belki de bu kadar sert konuşmamalıydım. Ne de o bir ihtiyar. Ve Ashvelon'un büyücüyü buraya getirmesine yardım etti, bu yüzden belki de olanlardan biraz sorumlu hissediyordur.

Klanla ilgilenmesi için kardeşimi bırakıyorum ve özür dilemek niyetiyle Fortunix'in peşinden uçuyorum.

Ama mağarasına doğru gitmiyor. Bunun yerine tepelerden birinin üzerinden süzülüp keskin bir şekilde kuzeybatıya yönelir. Bu yönde en çok voratrix ve fenwolves tarafından yoğun bir şekilde doldurulur. Oraya gitmek için ne sebebi olabilir ki?

İçgüdülerim bana amacını öğrenene kadar onu fark etmemem gerektiğini söylüyor. Güçlü bir rüzgârın yardımıyla irtifa kazanıyorum ve onu takip ederken kendimi kısmen gizlemek için sisli bulutları örtü olarak kullanıyorum. Klana ilettiğim uyarıya kulak alçaktan uçuyor.

Yalnızlık mı arıyor? Avlanmak mı? Öfkesini dindirmek savaştacak bir yırtıcı mı arıyor?

Öfkesini anlayabiliyorum. Ben de kızgın ve kafası karışık biriyim. Ama Fortunix'in insanlardan nefret etmek için çoğundan daha fazla nedeni var. Babam bana Fortunix'in gençken, biri erkek biri dişi iki hayat arkadaşının sevgisiyle kutsandığını söyledi. Üçlüleri ejderhalar arasında efsanevi bir tutkuyu paylaşıyormuş. Ejderha avları sırasında, her iki hayat arkadaşı da öldürülüp derileri yüzülmüş. Deriler şafak vakti küle dönmeden önce karkaslardan ayrıldığı için deriler ve pullar bozulmadan kalmıştır. Böyle Ganimetler zengin insanlar arasında yüksek fiyatlara alıcı bulurdu.

Bir ejderhanın cesedinin derisini yüzmek veya parçalamak en kötü türden bir saygısızlıktır. Böyle bir eylemin ejderhanın ruhunun evrenin döngüsüne geri engellediği söylenir. O halde Fortunix'in insanlara karşı böylesine nefret beslemesine şaşmamak gerek.

Belki de hayat arkadaşlarının kemiklerini bir yerlerde saklıyordur ve onları ziyarete gidiyordur, bu durumda onun kederini gözetlememeliyim. Tam arkamı dönmek üzereydim ki onun bir zamanlar bir dağın ikiye ayrıldığı karanlık bir çatlak olan Nekrokleft'e daldığını gördüm. Ejderhalar oraya nadiren gider çünkü kanatlar için neredeyse çok dardır ve korkunç trajedilerin yaşandığı lanetli bir yerdir. Necrokleft'e girmek, Kemik Yapıcı'ya sizi kötü talihle lanetlemesi için yalvarmak gibidir.

Alçalarak ben de çatlağa dalıyorum ve Fortunix'i dikkatli bir mesafeden takip ediyorum, elimden geldiğince süzülüyorum ve o kanat çırpıtığında ben de kanat çırpıyorum.

Böylece yaklaştığımı duymayacak.

Onu bu şekilde takip etmek için bir nedenim yok. Ona güvenmemek için bir sebep yok. Ama yine de... Vohrain Kralı ile görüşmeyi Varex ya da benim talebim olmadan ayarladı. "İşleri yoluna koymak" için geride kaldı ve ben gittikten sonra ne konuşulduğunu bana söylemedi. Az klanın önünde Varex'i ve beni baltaladı. Ve içinde bulunduğumuz durumu tartışmak için diğer herkesle birlikte kalmak yerine, burada, Necrocleft'te geziniyor.

Uçurum biraz daha daraldığında, Fortunix yere iner, kanatlarını katlar ve yerde devam ediyor. Ben de yere iniyorum, o dik bir kayalığa tırmanmaya başlayana kadar arkasından sürünerek ilerliyorum. Yaklaşık yarı yolda, gözden kayboluyor. Bu açıdan göremediğim gizli bir mağara olmalı. Onunla doğrudan yüzleşmek yerine, kaybolduğu noktadan geçerek uçurum boyunca devam ediyorum.

İleride, bir kaya yığını kanyonu tıkıyor. Bu, Mordessa'nın ilk ailesinin öldüğü çığın ta kendisi. Bazıları ruhlarının kaya düşmesinin enkazından hiç çıkmadığını ve ruhlarının kemikleriyle birlikte sıkışıp kaldığını, sayısız kayanın ağırlığı altında sonsuza dek inlediğini söylüyor.

Babam bana Mordessa'nın ailesinin buraya alethia için geldiğini söyledi, bu bitki tüketildiğinde bir ejderhanın dünyayı gökkuşağı renklerinde görmesine ve en fantastik şeyleri hayal etmesine neden olur. Bu uçurum ve bunun gibi birkaç yer, adada bu tür bitkilerin kullanılabileceği tek yer. büyür.

Alethia'nın geliştiği diğer yerlerde, fenwolf sürüleri topraklanmış bir ejderhanın yüzleşemeyeceği kadar çoktur. Eski voratrix gibi Ouroskele'in çöl kurtları ateşe dayanıklı postlar geliştirmişler ve büyümüz onlara zar zor zarar veriyor. Bu yüzden Mordessa'nın annesi babası bitkileri, çöl kurtlarının bile gitmeye korktuğu bu dar uçurumdan toplamayı seçti. Birkaç bitki için aptalca bir risk.

Belki de Fortunix buraya alethia için gelmiştir? Kayalığın kenarlarında yanardöner yaprak kümeleri görüyorum ama doğru bitki olduğundan emin olamıyorum. Mordessa'nın ilk ailesi öldükten sonra babam alethia'yı yasakladı, bu yüzden onu hiç görmedim.

Dev bir kaya parçası uçurumun kenarına doğru açılı bir şekilde duruyor. Altına çömelip Fortunix'in ortaya çıkmasını, sürünerek yere inmesini ve bana bakmadan geldiği yöne dönmesini bekliyorum. Sonra uçurumdan yukarı, kaybolduğu yere doğru tırmanıyorum.

Elbette, dağın içinde kayanın açısıyla aşağıdan gizlenmiş bir tünel var. Fortunix'in boyutlarında bir ejderhanın sığabileceği kadar büyük.

Bir düzine adım kadar sonra tünel genişleyerek oval şekilli bir odaya dönüşür.

Duvarların önünde birkaç sandık duruyor, bazıları hazineyle dolup taşıyor. Bu özel bir hazine olmalı. Genellikle ejderhalar en sevdikleri mücevherlerden küçük bir seçki saklar ve geri kalanını klan hazinesine katarlar ama Fortunix değerli eşyalarını saklıyor. Bencilce belki ama haince değil.

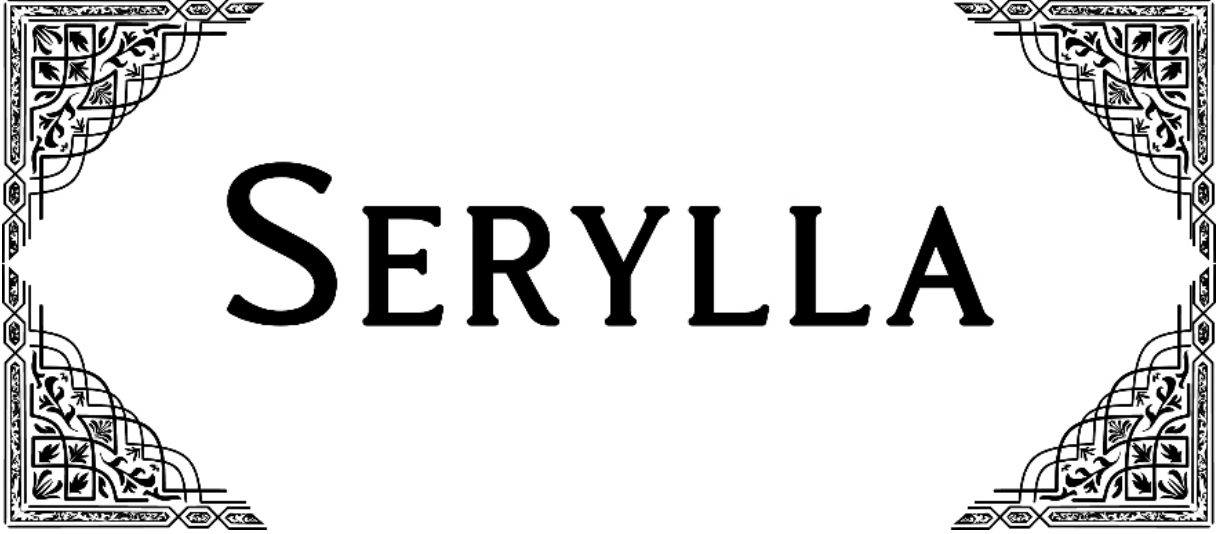
Tam çıkmak üzereydim ki bir çınlama, sürtünme sesi duydum. Odanın arka duvarının yanında, geniş ağızlı cam kavanozlarla dolu ahşap bir sandık duruyor, her biri deliklerle benekli bir deri parçasıyla kaplı ve metal bir bantla sabitlenmiş. Fortunix'in mücevher dışında insan yapımı eşyalara sahip olması garip ama beni şaşırtan bu değil. Şingirdama ve sürtünme sesleri, cama çarpan kan böceklerinin kabuğa benzeyen kanatlarından geliyor.

Her kavanozda yaklaşık bir düzine böcek var, her biri koyu kırmızımsı siyah. Birbirlerinin üzerinde sürünüyorlar, ara sıra uçmaya çalışıyorlar ama kalın cama çarpıyorlar. Tırtıklı kıskaçlı ağız parçaları durmaksızın hareket ediyor ve bu kıskaçların arasındaki keskin boru, saplamak için et arayarak yukarı ve aşağı hareket ediyor.

Kan böcekleri çoğunlukla sıcakkanlı hayvanlara saldırır, ancak bazen bir ejderhanın ağzına veya genital kesesine girebilir veya bir eklemin boşluğuna girerek ağrı ve sıkıntıya neden olabilir. Böcekler şok edici miktarda kan tüketebilir ve boyutlarının beş katına kadar şişebilirler.

Bunlar tarafından ısırılan hayvanlar veya ejderhalar genellikle başka hastalıklara yakalanır.

Fortunix'in bu hazineyi neden sakladığı ya da neden kan böceklerini evcil hayvan olarak beslediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama merakımı yeterince tatmin ettim. Diğerlerinin yanına dönmeli ve onlara kısa uçuşlar yapmalarını ve yere yakın durmalarını hatırlatmalıyım. Değişim tekrar gerçekleşmeden önce kendimiz ve kadınlar için avlanmalı ve yiyecek toplamalıyız. Sonra tamamlamam gereken özel bir var, ardından Prensesi almak için Ashvelon'un mağarasına geri dönmeliyim. O ve ben bu gece mağarama dönmeyeceğiz, aklımda başka bir yer var.

Büyük bir bohçayı tutarken bir ejderhanın sırtına tutunmak beklediğimden daha zor. Neyse ki Kyreagan yavaş uçuyor ve Thelise'in önerdiği gibi yere her zamankinden daha yakın duruyor.

"Yuvana geri dönmeyecek miyiz?" Çivilerinden birini yeniden kavırıyorum ve kalçalarımı boynuna olabildiğince sıkıca doluyorum. Serbest kalan kolum bohçanın etrafında dönerek değerli giysi ve malzemeleri göğsüme yakın tutuyor.

"Seni bu gece için başka bir tüneğe götürüyorum."

"Akşam yemeği ne olacak?"

"Sizi bekleyen yiyecekler var."

"Aferin oğlum," diye . "Öğreniyorsun."

Alay ediyor ve aşağı doğru süzülüyor, açık çayırın çok üzerinde olmamıza rağmen karnımı zıplatıyor. Bir dizi alçak tepeye doğru süzülüyoruz.

Başka bir dağın eteklerinde. Bu adanın coğrafyasının bu kadar karmaşık ve çeşitli olması beni şaşırtıyor. Bazı kısımlarının tamamen doğal olmadığından şüpheleniyorum -muhtemelen ejderha kemiklerinden inşa edilmiş ya da pençeleriyle oyulmuş ve daha sonra toprak bu yerleri geri kazanarak üzerine yosun, toprak ve çimen yaymış.

Kyreagan tepeler arasındaki bir boşluktan geçip, budaklı, çiçekli ağaçların altında cam gibi havuzların uzandığı gölgeli bir vadinin üzerinden süzülüyor. Ağaçları süsleyen köpüklü pembe çiçekler ve nemli, kasvetli çukurları kaplayan zengin mor menekşelerle bahar burada tüm gücüyle yaşanıyor.

Güzelliği kalbimi sızlatıyor.

"Burası o kadar güzel ki insanın canı yanıyor," diye mırıldanıyorum.

Kyreagan göğsünde alçak sesle mırıldanıyor ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. vahşi ejderha kalbinin derinliklerinde, çekici bulduğum bir yumuşaklık var. Elimde değil.

Burada onunla yalnız olmak tehlikeli, çünkü ondan nefret etmem gerektiğini unutmaya başlıyorum.

İçimdeki direnci güçlendirmek için Thelise'i duvara çarptığı anı hatırlıyorum. Thelise yaralanmamıştı ve onun da bunu yapmaya niyetli olduğunu sanmıyorum.

onu biraz korkutmaktan daha fazlasıydı, ama bu şiddet eylemi beni hala kızdırıyordu.

Ve Listor'u öldürdü. Onu yakaladı ve duvardan aşağı fırlattı. Ama o savaştı ve kurallar farklıydı. Kızgındı, kederliydi.

Hayır, Serylla. Onun için bahane üretmeyi bırak. İnsanları diri diri yaktı. Çok sayıda, hatta belki yüzlerce asker. Hizmetçilerinizin akrabalarını, muhafızlarınızı, arkadaşlarınızı öldürdü.

Kyreagan, her biri kristalleşmiş kayalarla çevrili birkaç yuvarlak havuzun üzerinden süzülüyor. İçlerinden buhar yükseliyor ve havayı sıcaklıkla buğulandırıyor. Eğri büğrü ağaçlar sanki sıcaklığı içlerine çekiyormuş gibi havuzların üzerinde kavis çiziyor ve pembe yaprakları kokulu kar gibi havada süzülüyor, suyun üzerine çöküyor ve her havuzun kenarında pembe damlalar halinde toplanıyor.

Burası bir kaplıca. Beni bir *kaplıcaya* getirdi ve benim hemen o ısıtılmış havuzlara dalmak için can atıyor.

"Burası kutsal bir yer," diyor Kyreagan. "Belirli aylarda Kemik Yapıcı'dan bilgelik istemek için buraya geliriz ve yumurtadan çıktıktan sonraki üçüncü ay döngüsünde temizlenmek için yavrularımızı buraya getiririz. Hiçbir insanın bu kaplıcaları ziyaret etmesine izin verilmemiştir."

"O zaman ben neden buradayım?"

"Çünkü ben öyle istiyorum." Havuzların ötesinde, sığ bir mağaranın girişindeki yosunlu bir kaya şeridine iniyor. Mağaranın içine baktığımda, sığınağında iki havuz daha fark ediyorum. Soluk bir mavimsi yeşil renkte parlıyorlar.

"Kayanın içindeki kristaller geceleri parlıyor" diye açıklıyor.

Sanki buraya tapmam için daha fazla güzelliğe ihtiyacım varmış gibi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Burada bekle." Kyreagan mağaraya girer ve aşırı ısıtılmış nefesini zemin boyunca aralıklarla yerleştirilmiş birkaç küp şeklindeki kayaya üfler. Her kaya parlak turuncu renkte parlamaya başlar ve normal kayaların aksine ışık solmaz. Isıyı tutmak için benzersiz bir şekilde uyarlanmış olmalılar.

Kayaların ısıltısı mağaranın içine dolduğunda, kaba taş zemine serilmiş iki yıpranmış battaniyeyi aydınlatıyor. Üzerlerinde üç kâse var: Birinde bayat görünümlü ekmekler, ikincisinde kurutulmuş, tuzlanmış balıklar, üçüncüsünde ise bir tarafı küfle kaplanmış altın rengi bir peynir dilimi.

Ama dikkatimi çeken şey, bir ejderhanın pençesiyle yontulduğu belli olan, avucum için mükemmel boyutta küçük bir taş bardak. Yarisına kadar ve büyük, soğuk bir çay yaprağı kümesi sıvının ortasında zavallı bir ada gibi batmış durumda.

Kahkaha, şok ve tatlı acı göğsümde çarpışırken kalbim sıkışıyor.

Fincanı ejderhaya "Bu nedir?" diye sorarken yüz hatlarımı bir şekilde toparlamayı başarıyorum.

"Çay." Çok kendini beğenmiş görünüyor. Kendisiyle gurur duyuyor.

Fincana bakıyorum, boğazım gözyaşlarıyla şişiyor ve kalbim -hayır, bu sevgi ya da minnettarlık değil, çünkü bir canavar için, halkımın katili için bunları hissedemem. Krallığıma ihanet ettim.

ejderhanın beni yalaması, onu öperek... Bu yolda daha fazla ilerleyemem. "Bu çay değil." Bardağa küçümseyen bir yüz ifadesi takınıyorum. "Bu sadece su

ve yapraklar."

"Ama sen de öyle demiştin... Kahretsin, unutmuşum!" Uzun boynu aşağı doğru kıvrılıyor ve bardağa konsantre bir nefes üflüyor. Su hemen buharlaşmaya başlar. "İşte! Çay."

Sıcaklık tüm göğsüme yayılıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Sahildeki büyük bir evden. Ellerinde olanın en iyisini istedim."

Konuştugu her kimse, korkunç siyah ejderhanın ortaya çıkmasıyla dehşete düşmüş olmalıydı ama yine de ona bayat ekmek, tuzlu balık ve küflü peynir verecek kadar meydan okuyorlardı. Kyreagan daha iyisini bilmiyordu, hepsini iyi niyetle kabul etmişti. İnsanlara bu kadar kolay güvenmeyi bırakmalı.

Ejderha önce yemeğe, sonra bana bakıyor. "Bu yanlış mı?" Derin sesinde bir belirsizlik var ve lanet olsun, buna dayanamıyorum.

"Bu mükemmel." İki kelimeyi zorla . Bu ülkeme ihanet, ejderhanın asla anlayamayacağı kadar büyük bir taviz. Onu hayal kırıklığına uğratamayacak kadar önemsiyorum, beni memnun edeceklerini bile bile bunları almak için sahile kadar uçmuşken olmaz.

"Bekle..." Ona doğru döndüm. "Anakaraya mı gittin? Vohrain Kralı ile görüştün mü?"

Yutkunuyor, keskin kulaklarını hafifçe geriye itiyor. "Yaptım. Dün."

"Annemi soracağını söylemiştin."

"Döndüğümde bunu sana anlatmayı planlıyordum ama sen kaçtın ve sonra-"

"Voratrice ve dönüşüm," diye bitiriyorum. "Ama bana gece ya da bu sabah anlatabilirdin."

"Doğru zaman gibi görünmüyordu. Şu an da doğru zaman değil.

Yemeğini yemeli, çayının tadını çıkarmalısın."

"Kyreagan." Ona doğru yaklaşıyorum ve ellerimi uzun ağzının iki yanına koyuyorum. Sarı gözleri dokunuşumla daha da parlıyor. Sonra bakışlarımdan kaçarak yana kayıyorlar.

"Kyreagan, söyle bana."

Sıcak bir nefes çekti. "Bu haber seni üzecek." "Dayanabilirim.

Bilmemek daha zor. Lütfen-"

Yalvarışım üzerine gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Hayatına son verdi," diyor alçak sesle. "Vohrainian güçleri sarayı işgal ettiğinde, onu tahtta ölü buldular."

Ama bunu söylerken gözleri yine kayıyor.

"Yalan söylüyorsun ve bunda iyi değilsin. Söyle bana ejderha. Hemen şimdi." Gerçeği öğrenmek için çaresizce çenesindeki sivri uçları kavriyorum.

"Savaştı." Kyreagan'ın sesi hüzünlü bir hırıltı. "Silahları elinden alınana kadar savaştı. Vohrain Kralı onu çırılçıplak soydu ve halkın önünde dövdürdü. Sonra da kafasını kesmiş."

Ellerim çivilerinden kurtuldu. Dönüp sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Yüzüne pudra, allık ve dudak boyasını kusursuzca sürmeden odasından dışarı adım atmayan annem; büyük giyen annem, Mahkemesinin ya da toplantılarının olmadığı günlerde bile görkemli kıyafetler giyerdi; saçları her durum için özenle taranırdı, çünkü annem

Tüm katmanlarından, kişisel zırhından sıyrılmak ve şehir meydanında dayaa maruz kalmak - üstesinden gelmeye hazır olmadığım bir görüntü.

"Çayın yardımcı olması gerekiyordu," diyor Kyreagan sessizce.

"Çay?" Titreyerek etrafımda dönüyorum. "Suyun içindeki o lanet yapraklar mı? O çay değil. İğrenç bir şey ve bana getirdiğin bayat, çürümüş yiyecekler de öyle."

Bir adım geri çekiliyor, boynunu . Boynuzları ve sivri uçları her zamankinden daha fazla taç gibi görünüyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Bu kadar güzel ve asil olmasından, bu kadar incinmiş görünmesinden ve yine de benim için bu kadar endişelenmesinden nefret ediyorum.

"Annemi seviyordum." Kelimeler beni neredeyse boğuyor. "Ondan hem nefret ettim, hem de sevdim ve o hayatları bozuk para gibi harcayan sefil, dikkatsiz bir kadındı ama bu şekilde acı çekmeyi hak etmiyordu. O yapmadı. Çok aşağılanmış, çok acı çekiyor olmalıydı - bana ihtiyacı ve ben orada değildim, değildim."

"Aynı şey ya da daha kötüsü senin de başına gelebilirdi," diye cevaplıyor Kyreagan. "Vohrain Kralı senin karşılığında bana üç sandık dolusu altın ve Parrock Bankaları'nı teklif etti."

"Ne sikime?"

"Halkının seni sevdiğini söylüyor. Onları kontrol etmek için seni kullanmayı planlıyor ve seni de yetiştirmek istiyor."

"Peki ona ne söyledin?"

"Teklifi değerlendirdim ama kabul etmemeye karar verdim."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Ne kadar da akıllıca bir davranış," diyorum. "Belki de sonunda müttefikinizin herhangi bir ejderhadan daha büyük bir canavar olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. Klanınızı aşağılık şeyler yapmak için kullandı. Çaresizliğinizden yararlandı ve hepinizi zulmünün aracıları haline getirdi. Ona ya da ödüllere güvenemezsiniz. Eğer güvenerseniz, aptalsınız demektir."

Ejderhanın dudakları sessiz bir hırıltıyla kasılıyor. Yemek ve çay hakkındaki gerçeği söyleyerek onu incittim ve şimdi de gururunu incittim. Ama umursamayacak kadar çaresiz bir ıstırapla doluyum.

"Halkımı korkunç bir adamın ellerine teslim ettin," diyorum ona. "Değer verdiğim aileler, bana iyi davranan insanlar, şimdi onun elindeler ve bu senin suçun. Bunun için seni asla affedemem."

Daha yüksek sesle hırlıyor ve bir adım daha geri çekiliyor, kanatları keskin bir şekilde kavisleniyor ve dikenli kuyruğu kırbaçlanıyor.

"Beni etmediğine şaşırdım," diyorum. "Çok şey yaptın daha kötü şeyler, yeni avlar karşılığında yaygın katliamlar yapmak gibi

gerekçesiyle. Neden hazineyi ve Parrock Banks'i ya da her ne alıp beni ona vermiyorsun? Benim yerime her zaman başka bir kız bulabilirsin. Seni rahatsız etmeyecek, aletini almaktan ve yumurtalarını doğurmaktan mutluluk duyacak uysal küçük bir şey."

Başını eğmiş, gözleri alev alev yanarak bana doğru yürüyor. Her kelimesi uzun dişlerini gösteriyor, loş ışıkta parıldıyor. "Başka bir kız istemiyorum."

Kalbim heyecanla çarpıyor ama bu beni sadece daha da çaresizce kızdırıyor. Vücudumdaki duygu fırtınasını kontrol edemiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıp onun pullu burnuna, tam burun deliklerinin arasına yumruk atıyorum.

Kyreagan karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sanki burnuma bir sinek konmuş gibi hissediyorum."

Hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum ve ona tekrar vurmak için geri çekiliyorum, ama ben vurmadan önce keskin bir şekilde nefes alıyor ve titriyor.

Bir ışık patlaması onu bir saniyeliğine yok eder ve ışık kaybolduğunda Açık kahverengi tenli, sivri boynuzlu ve simsiyah saçları şelale gibi akan uzun boylu, yapılı adam

Sol göğsüne sert bir yumruk attım ve homurdanarak sendeledi. Şiddet, çıldırılmış acımı biraz hafifletiyor, bu yüzden kaburgalarına tekrar vuruyorum. Parmak eklemlerim ağrıyor ama bu rahatsızlık, derisi yüzülmüş kalbimin acısıyla kıyaslanamaz bile.

Kyreagan geri adım , bir battaniye kapıyor ve aceleyle beline sarıyor, düğümlemek yerine sıkıştırıyor. Sanırım bir şeyleri nasıl bağlayacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bu sefer bacaklarının üzerinde biraz daha dengeli duruyor.

Bana döndüğünde, kara gözleri ciddi bir pişmanlıkla parlıyor. "Devam et. Beni incit," diyor. "Öfken ham ve taze, ve bu şiddet gerektirir. Bir ejderha diğerinin ölümünden sorumlu olduğunda, ister kasıtlı ister kazayla olsun, katil ölen ejderhanın akrabalarından biri tarafından cezalandırılır. Sana tarifsiz bir acı ve kayıp yaşattım. Sebeğim ne olursa olsun, telafiyi hak ediyorsun. Derimi yırtın, çürütün, dövün, direnmeyeceğim. Bedenim sizindir."

Kıpırdamadan duruyorum, beni surların dibinden kaçırdıktan sonra söylediklerine hiç benzemeyen sözleri beni harekete geçiriyor.

O zamanlar, "*İraden, geleceğin ve bedenim benimdir*" demişti.

Ve şimdi bedenini bana veriyor. Kendisi de akıl almaz bir kayıp yaşamış olsa da benim için acıya boyun eğiyor. Bana Söz'ünü, büyükannesini, kız kardeşini anlatırkenki sesini unutamıyorum. Unutamam.

Mağarasındaki çıkıntıya büyük bir özenle yerleştirilmiş, üzerinde ailesinin isimleri yazılı olan dişi ve pençeyi görmezden gelemem. Benim için planladığı yemeğin sözsüz tanıklığını inkar edemem ve çay, o aptal lanet çay...

"Beni duydun mu, Serylla?" diye tekrarlar. "İntikamını benden Kullan beni."

Isı tenimin üzerinde yuvarlanıyor, özümü yakıyor, , parmak uçlarımı yakıyor. Kulaklarımda kan uğulduyor.

Kullan beni. Kullan beni.

Ona doğru sıçradım, saçlarını tuttum ve yüzünü kendime doğru çektim.

Ağzım

gözyaşları, dişler ve diller, çılgınca, aç. Bedenim dokunmaya, sıcaklığa, sürekli ve yorucu belirsizlik dışında herhangi bir şeye aç. Acı çekmekten, üzgün, stresli ve korkmuş olmaktan çok yoruldum. Göğsünün sıcak, pürüzsüz tenine, karnının sıkı kaslarına, vücudunun

kalçalarının çıkıntıları. Parmaklarım sırtının genişliğine gömülürken, bedenimi belli belirsiz saran güçlü kollara ihtiyacım var. İnsan ayakları üzerinde dengesiz duruyor, bu yüzden onu diğer battaniyeye doğru itiyorum ve Topaklanmış çayı ve yenmeyen yemeği bir kenara atarak üzerine çöktü.

"Seni kullanabileceğimi söylemiştin." Şiddetli öpücükler arasında kelimeleri yönetiyorum. "Daha iyi hissetmek için seni kullanmak istiyorum. Kullanabilir miyim?"

"Dilime ihtiyacın var." Müstehcen bir şekilde dilini çıkarıyor ve bu çok sevimli ve ben gülüyorum. *Gülüyorum* ve sonra yüzüm düşüyor çünkü annem öldü, annem dövüldü ve kafası kesildi ve *Tanrım, benim neyim* var? Onu öpmeyi bırakıyorum, alnımı omzuna bastırıyorum ve yaklaşan gözyaşlarına karşı gözlerimi kapatıyorum. Onları o kadar zor tutuyorum ki nefes alamıyorum.

Tüm bedenim kasılıyor, acımın şiddetli bir kanıtı. Kyreagan'ın elleri yanlarımda sıkılaşıyor.

"Belki de şu anda benim dilime ihtiyacın yoktur," diyor sessizce. "Belki de dinlenmeye ihtiyacın vardır."

"Hayır." Dişlerimi kalın köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, nefesi kesilene kadar ısıyorum. "Düşünmemi, acı çekmemi durdurmanı istiyorum."

"Fiziksel zevk bunu başarabilir mi?" Sesindeki acı, ruhumun derinliklerinde bir tele vuruyor.

"Kısa bir süre için."

"O zaman bana ne istersen yap. Bunu söyledim ve ciddiydim."

Doğrulup beline oturuyorum. Üzerimde hâlâ iç çamaşırım ve mini eteğim var, o da battaniye giyiyor ama kumaşın altından bile ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Düşman olsa da, onu yapmaya hazır olduğu şeyin ötesine götürmek istemiyorum. Ne olsa o bir bakire. "Yaptığım bir şey hoşuna gitmezse söyle, durayım."

"Hepsini seveceğim." Kızarmış, aynı anda hem dehşete düşmüş hem de çılgınca heyecanlanmış gibi bana bakıyor.

Yüzündeki o bakış tüm korkunç gerçekleri bulanıklaştırıyor ve zihnimin gerisine itiyor. Şu anda sadece o var, pervasızlığıyla, Uçucu ejderhanın kalbi, belimi dikkatle tutan pençeli eller ve halının üzerine yayılmış saçlarının güzel siyah ipeği.

Göğüslerimin etrafındaki pembe şalı çıkarıp bir kenara atıyorum. Yüzü değişiyor, tapınma gibi bir şeye dönüşüyor ve neredeyse tekrar güleceğim. Bazı insanların göğüslere duyduğu şiddetli hayranlığı hiçbir zaman olarak anlayamadım. Ben kendiminkileri seviyorum ama lanet olsun. Kyreagan sanki onlar için bir anıt dikmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Onları daha önce gördün," diye mırıldandım. "Onlara daha önce dokundun."

"Evet, ama..." *Ama bu farklı.* gerek yok, hissediyorum, çok.

Üzerimdeki diğer artıkları çıkarmak sadece bir dakikamı alıyor ve sonra Tekrar sert karnına oturuyorum. Bileklerini tutuyorum ama ellerini göğüslerime yerleştirmek yerine, öne doğru kayarken kollarını kenara çekiyorum. Dikkatlice, biraz da beceriksizce, dizlerimi başının iki yanına yerleştiriyorum ve parmaklarımı boynuzlarının kökleri etrafında kıvırıyorum. Ağzı amımın hemen altında.

"Bana dilini göster," diye fısıldıyorum.

Şimdiden ağzını açıyor, başını kaldırıyor, beni tatmak için sabırsızlanıyor. Üzerine yerleşirken yüzünün açısını ayarlamak için boynuzlarını kaldıraç olarak kullanıyorum.

Kyreagan inliyor, derin sesi bacaklarımın arasında dalgalanıyor.

"Siktir." Kendimi onun çenesine, ağzına, burnuna sürttüğümde kelime içimden sarsılarak çıkıyor. Çatallı dili beni kışkırtıyor, sertçe, ritmik bir şekilde alıştırmadan önce şişmiş, hassas dudaklarımın üzerinde dönüyor.

"Oh... oh... oh..." Aynı sesi tekrar tekrar çıkarıyorum, ona karşı kıvranıyorum. Kahretsin, çok yakınım ve boşalmak istemiyorum, henüz değil. Bu kadar çabuk bitemez -kederin gölgesinin tekrar üzerime kapanmak için beklediğini hissedebiliyorum ve buna dayanamıyorum. Bunun sürmesine ihtiyacım var.

Uzaklaşmaya çalıştığımda, kıcımın yanaklarını kavradığını ve beni yüzüne doğru tuttuğunu fark ediyorum. Bundan hoşlanıyor, gerçekten zevk alıyor.

"Bırak beni, yoksa çok erken boşalacağım," diye nefes nefese kaldım.

"Birden fazla boşalabilir misin?" Kelimeleri tam klitorisime karşı söylüyor ve ben çaresizce ciyaklıyorum, doruk noktasının hemen kenarında titriyorum.

"Evet," diye inledim. "Evet, evet..."

"Sayacağız ve benim için kaç kez geleceğini göreceğiz."

Benim için gel dediğinde, dudakları klitorisimi okşarken, sıcak bir mutluluk patlaması yaşıyorum. Bacaklarım titriyor ve yüzünü kalçalarımın arasına daha sıkı çekerek boynuzlarını sarsıcı bir şekilde çekiyorum. Çaresizce yüzüne biniyorum, heyecan verici hislerin kurbanı oluyorum.

Kyreagan tırnaklarının her birini kıcıma batırıyor, deriyi kıracak kadar sert değil, ama mutluluğuma tamamen yatırım yaptığını, onu amımla boğmamı tamamen desteklediğini bilmeme yetecek kadar.

"Sakin ol," diye soluyarak boynuzlarını kavrayışımı serbest bıraktım. "Şimdi senden uzaklaşacağım."

Nefes alması için dizlerimin üzerinde yükselirken parmakları gevşiyor, yavaş daireler çizerek popomu okşuyor.

"Yanılmışım," diyor. "İnsan bedenleri muhteşemdir."

Üzerinden sıyrıldığımda, beline sardığı battaniyenin altında sikinin dimdik durduğunu fark ediyorum. Battaniyeyi açıp bir kenara koyuyorum ve vücudunu tamamen çıplak bırakıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Bunun gibi, ve ayrıca diğer yol."

Ayağa kalkıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Bir ejderha kadar güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Gülümsemeye başlıyor. Sonra ona bir şey çarpıyor, görüyorum, o duyguyu biliyorum çünkü az önce benim de başıma geldi. Yüz ifadesindeki suçluluk duygusunu o kadar yakından tanıyorum ki. Bir daha asla mutlu olmamam gerektiği hissini, çünkü değer verdiğim insanlar incindi ya da öldürüldü.

Yakışıklı yüzü gerildi, öyle bir acıya boğuldu ki ben de acıdım.

Onu.

Uzanıp elimle çenesini kavriyorum. "Ne oldu?"

"hissetmemeliyim." Nefesi ağırlaştı, göğsü kabardı duygulanarak. "Sözüm için böyle hissetmem gerekiyordu. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben ona cevap veremedim. Sevgimi hak ediyordu ama onun yerine ölümü aldı."

"Suçlu hissediyorsun." Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

"Başka şeyler de hissediyorum. Senin için."

Gözlerinde yumuşak ve tutkulu bir şey var, şefkatli ve samimi bir şey. Zihnimde bir uyarı çanı çalıyor, tıpkı yaşadığım şehirdeki ejderha alarmı gibi. Aniden elimi ağzının üzerine kapattım. "Sakın söyleme."

Kendini çekiyor. "Neden Vohrain Kralı'nın sana sahip olmasını istemediğimi sormuştun-"

"Kyreagan, dur!" Ona doğru hamle yaptım ve iki elimle dudaklarına bastırdım.

Bu sefer. "Sus, aptal ejderha. Yoksa seni yine amımla mı susturmalıyım?"

Bileklerimi iri ellerine hapsediyor. "Buna böyle mi deniyor?" "Bu ve diğer kelimeler."

"Kelimelerden korkuyor musun?" Bana bir kaşını kaldırıyor. "Öyle görünüyorsun ol."

Kıpırdanıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. "Bazı kelimeler, evet." "Sadece sana söylemeye çalışıyordum-"

Keskin bir küfürle bir elimi serbest bıraktım ve onunkine sardım. ereksiyon.

Gözleri anında kararıyor ve boğuk bir ses çıkarıyor, yarı homurdanıyor, yarı inliyor. Kendime muzaffer bir gülümseme bahşediyorum ve başparmağımı sikinin başının üzerinde dolaştırarak uyarılmışlığıyla parlatıyorum.

"Konuşma," diye mırıldandım. "Durmamı istemiyorsan tabii."

Elim hala şaftının etrafında kıvrılmışken, ona yaklaşıyorum, onun boşluğuna, sıcaklığına doğru eğiliyorum. Dudaklarım onunkilere yaklaşıyor, onu okşamaya başladığımda nefeslerimiz birbirine karışıyor. Sersemlemiş gibi görünmesine bayılıyorum, sanki beynindeki her şey silinmiş gibi ama parmaklarımın boylu boyunca kaydığını hissediyor. Bronzlaşmış yanakları pembeleşiyor ve ben parmaklarımın izini sürerken nefesi hızlanıyor. kalın bir damarın çizgisini takip ederek sikinin yan tarafına doğru ilerledi.

Yavaşça, tek parmağımın ucuyla, sikinin başının hemen altındaki hassas noktayı kandırıyorum. Uzunluğu elime doğru sallanıyor ve daha fazla uyarılma sızdırıyor.

"Serylla," diye fısıldıyor.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır."

"Güzel." Pozisyonumu değiştirdim ve kucağına doğru eğildim. Dilim "Siktir" diye tıslıyor ve ellerinin üzerine başını geriye atıyor, koyu renk saçları yere dökülüyor.

Tattığım diğer iki penis yıkanmamıştı ve oldukça ekşi kokuyordu, ama Kyreagan'ın tadı okyanus gibi tuzlu ve rüzgârla savrulan çimen gibi taze, bu yüzden onu tamamen ağzıma alıyorum.

Sert bir ılıkla hemen boşalıyor. Neredeyse bouluyordum, ama dölünü yutmak için başımın ve boğazımın açısını ayarlamayı başardım. O kadar çok ki neredeyse pes edecektim ama her bir parçası güvenle karnıma girene kadar içmeye devam ediyorum. Yutkunurken bir elimi kalçasında tutuyorum ve diğer elimle gergin karnını okşuyorum. Avucumun içinde kaslarının gerginliğini, nefes alışının sertliğini, inlemelerinin titreşimini hissediyorum, İçinde kilitli kalan ateşten gelen ısı dalgası.

Ağzıma boşalmayı , oturuyorum ve elimle sikini rahatlatıyorum, orgazmın sonuna kadar ona rehberlik ediyorum. Yüzünü izliyorum

-Gözleri sımsıkı kapalı, siyah kirpikleri kızarmış yanaklara boyanmış, keskin çenesi bükülmüş, dudakları ayrılmış. Bu haliyle bile çok güçlü bir vücuda sahipti. O kadar savunmasız ve o kadar sevimli görünüyor ki onu tekrar öpmek istiyorum.

Uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Benim için geldin," diyorum usulca. "İyi ejderha. İlk seferin."

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve elimi aletinden dikkatlice çekerek dik oturuyor. Artık yüz ifadesini okuyamıyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "*Onun* yüzünden kendini kötü mü hissediyorsun?"

Bana doğru uzanıyor ve pençelerini saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Kendim için sorularım var. Ama pişman değilim."

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Bu... harikaydı.

Ejderhaların çiftleşme mevsimi dışında cinsel coşku yaşamaması gerekir ama ben artık sadece bir ejderha değilim. Kurallar değişti. Ve yaşadığım şey o kadar inanılmazdı ki pişmanlıkla lekelemeyi reddediyorum.

Serylla bana dokundu, beni memnun etti ama yine de kalbimdeki gerçeği söylememe ya da ona karşı duygularımın nasıl değiştiğini anlatmama izin vermedi. Bu yüzden o battaniyenin üzerinde benim için açık yatarken ben sessiz kalıyorum. Ağzımla ve parmaklarımla onu besliyorum, ta ki en güzel küçük çığlıklarla benim için tekrar gelene kadar.

"Yine mi?" Onu yalamaya devam etmeye hazır bir şekilde soruyorum ama o kıkırdayarak şimdilik iki kez yeterli olduğunu söylüyor. Sonra ayağa kalkıyor, peynir dilimini alıyor ve mağaradan çıkıp en yakın havuza doğru yürüyor.

Serylla ayak parmağını buharlı suya daldırıyor ve nefessiz bir sevinç sesi çıkarıyor. Bana doğru döndüğünde, yüzüme çarpan Havuzdaki kristallerin ışıltısıyla aydınlanan kıvrak formunun şekli. Işıl ışıl, doğaüstü görünüyor. Neredeyse ilahi.

"ejderha." Ejderhadan parçalar koparırken bana işaret . kocaman bir peynir dilimi. Yüzeyindeki mavimsi büyümeyi temizliyor.

Geriye kalan tek şey kremsi sarı olana kadar.

Havuzla aramda sert bir kaya parçası var ve bu sıska insan uzuvlarımla bu kayayı aşmam gerekecek. Ben başardım

Geçen sefer kumda tökezlemiştim, mağara zemininde makul bir beceriyle ilerleyebilirim. Onun gibi zarif ve düzgün yürümeye . Prenses'in sevgisini kazanmanın yolu kesinlikle kendimi aptal durumuna düşürmek değil.

Kalkmaya başlıyorum ama bacaklarım birbirine dolanıyor ve sertçe geri oturuyorum. Görünüşe göre bu beden en iyi yürümeyi, konuşmayı, yemek yemeyi ya da işlemeyi düşünmediğim zamanlarda çalışıyor. Beni değiştiren büyü, bu tür işlevlere yardımcı olmak için belirli bir düzeyde içgüdü içermiş olmalı. Eğer düşünmeye başlarsam

Çok fazla hareket edersem daha sakar olurum. Benim gibi çoğu şeyi aşırı analiz etme eğiliminde olan biri için ideal değil.

Belki de ona doğru sürünmeliyim. Dört ayak üzerinde yürümeye alışkınım. Engebeli zeminde sendeleyip yalpalayarak yürümekten daha az garip olabilir. mağaraya.

Emeklemeye başlıyorum ve bunun daha az garip *olmadığını* hemen fark ediyorum. Bu vücut sürünmek için yaratılmamış. Kayaların kenarları ve tümsekleri dizlerimi acıtıyor ve ayaklarım tuhaf bir şekilde arkamda sürükleniyor.

Serylla'nın gözleri eğlenceyle parlıyor, dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi kenetlenmiş. Peyniri bir taşın üzerine koyuyor ve havuzun kenarına gelerek kollarını havuzun düz bir kısmına dayıyor.

kristal kenarlı. "İşte, ejderha. Hadi oğlum. ." "Neden benimle alay ediyormuşsun gibi hissediyorum?" Homurdanıyorum.

Ağzıyla küçük, şımarık bir öpücük sesi çıkarıyor. "Al oğlum. İyi ejderha."

"Bu senin için 'Prens Ejderha'." Bacaklarımı havuza doğru sallıyorum ve vücudumun geri kalanını havuza indiriyorum. Saçlarım havuzun yüzeyine yayılıyor ve sıvıyı anında emiyor. avuç toplayıp vıcık vıcık olmuş yığını inceliyorum.

"Su iyi hissettiriyor, değil mi?" diye sorar Prenses.

"Evet, ama kendi başıma düzenli olarak çok fazla ısı yaydığım için ısısının benim için daha az dramatik olduğundan şüpheleniyorum."

Omuz silkiyor, peynir parçasından bir parça koparıp ağzına atıyor.

Bu su okyanus kadar acıtmıyor ama hâlâ voratrice'den kalma birkaç yaram var. Artık çiğ değiller, ama bir çeşit

pullu, koyu renkli bir madde.

Serylla, "Onu karıştırmayın" diye uyarıyor. "Bu iyileşme sürecinin bir parçası, altındaki derinin kendini onarabilmesi için koruyucu bir örtü. İyileşme tamamlandığında pullu kısım kendiliğinden çıkacaktır."

Avuç içlerimi inceliyorum, bir tanesi sert bir kaya yüzünden çizilmiş. "Bu deri çok gülünç derecede ince, bir meyvenin kabuğu gibi."

"Savunmasızız, bu doğru," diyor sessizce. "Tüm iyi şeyleri hissetmek için ödediğimiz bedel bu. Aynı anda hem zırlı *hem de* dokunmaya karşı hassas olamazsınız."

"Yani en mükemmel hazzı hissetmek için, en korkunç acıya da maruz gerekir."

"İşte insan olmak budur." Bir avucunu suyun yüzeyine düz bir şekilde koyuyor, sonra kaldırıyor ve parmaklarından yağan ıslıtlı damlaları izliyor.

Dalgalanan suyun verdiği hissin tadını çıkararak onun hareketlerini taklit ediyorum. "Ejderha formundayken pullarım basınca duyarlı ama dilimi kullanmadığım sürece nesnelerin tüm dokularını hissetmem imkânsız. Ve o bile bunları kullanmaktan çok daha farklı." Islak parmaklarımı kaldırıyorum.

Ama aklına kederli bir düşünce gelmiş olmalı, çünkü yorumumu zar zor kabul ediyor. Kirpikleri hüznü bir şekilde aşağı inerek mavi gözlerini gölgeliyor ve dudaklarının kenarları sarkıyor. Yine canı yanıyor.

Ama şimdi anlıyorum ki çok korkunç hale geldiğinde acıyı atlatmanın yolları var.

Suyun içinden ona doğru ilerliyorum. "Seni üçüncü kez boşaltayım mı?"

"Um..." Kızarır, bakışlarını . "Şu anda değil." "Ama üzgünsün. Zevk bunu düzeltebilir."

"Zevk, şarap ya da yemek gibi bir dikkat dağıtıcıdır. Acıyı ortadan kaldırmaz." Peynirden bir parça daha koparıyor. "Ağzını aç."

Başımı geriye atıp yemeğe dikkatle bakıyorum. "Garip kokuyor." "Çiğ hayvan leşi yiyorsun."

"Bu farklı. Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Hiç denedin mi?"

"İstemiyorum"

"Ejderha." Çenemi avucunun içine alıyor, mavi gözleri geniş ve yoğun.

"Aç şu lanet ağzını. Bana verdiğin her şeyi içtim; en azından sana yedirdiklerimi yiyebilirsin."

Daha uzağa çekiliyorum. "Tohumumdan bu kadar içtikten sonra iyi olacak mısın?"

"*Dölin*," diye düzeltti beni. "İyi olacağım. Çok fazla olduğu için şimdi kesinlikle daha az açım. Ve aslında tadı insan dölünden daha güzeldi."

Göğsümde sıcaklık alevleniyor. "Başka bir erkeğin tohumunu tattın mı?" "Evet."

Onun bu itirafı üzerine, boğazımdan kısık bir sesle homurdanıyorum.

Serylla'nın gözleri şaşkınlıkla açılır. "Kıskanmana gerek yok. O zamanlar sana ait değildim, kiminle istersem onunla olabilirdim. Bu yüzden üzölmeye hakkın yok."

"Ne dedin sen?" Kalp atışlarım hızlandı. "Ben... um..."

"*O zaman* bana ait olmadığını söylemiştin."

"Ben de artık sana ait değilim," diye hızla düzeltiyor.

Onu takip etme sırası bende, buharlı suyun içinden geri çekilme sırası onda. Ama benim bacaklarım daha uzun ve onu köşeye sıkıştırmayı başardım. Kocaman sırtıttığımı fark ettim. Umarım çok korkunç görünmüyordur.

"Ben senin değilim." Parmaklarım üst kollarının etrafında kıvrılırken protestosu zayıf ve nefessiz.

Onu öpmek niyetiyle eğildim ama peynir parçasını dudaklarımın arasından çıkarıp suyun altına battı.

Alışılmadık tat beni bir an için felç ediyor. Zengin, kremsti, cevizli bir tat, keskin bir keskinlikle kenarlanmış. Yavaşça çiğniyorum, sert ama ufalanan dokuyu keşfediyorum.

Peynir.

Serylla havuzun diğer ucunda yeniden ortaya çıkar. "Eee? Beğendin mi?"

"Henüz bilmiyorum. Sanırım daha fazlasına ihtiyacım var."

"Paylaşırız." Dilimi bıraktığı kayaya doğru ilerliyor ve onu ikiye bölerek bir parçasını bana uzatıyor. Birkaç dakika boyunca havuzun şırıltısı, çiğnemenin yumuşak sesi ve tepedeki çiçekli ağaçların arasından gelen gece esintisinin fısıltısı dışında her şey sessiz. Mağaradaki boya taşlarından gelen ışık ve parlak kristallerin parıltısı arasında, ejderha formunda sahip olduğum gece görüşü olmadan bile Prensesi net bir şekilde görebiliyorum. Çiçek yaprakları yukarıdaki çiçeklerden düşüyor, sessizce aşağıya süzölerek parıldayan suyun üzerinde yüzüyor. Hiç bu kadar huzurlu bir an yaşamamıştım-

"Çok yüksek sesle çiğniyorsun." Prenses dikkatle bana bakıyor. "Dişlerine ve diline henüz *alışamadığını* biliyorum, ama biraz daha dudakların kapalıyken çiğniyorsun? Dudak şapırdatma sesinden hep nefret etmişimdir." "Ah, yani bundan hoşlanmadın mı?" Dudaklarımı şapırdatarak daha yüksek sesle çiğnemeye başladım.

vurgulayarak.

"Pislik."

Peynirden büyük bir ısırık alıyorum ve konuşurken gürültüyle çiğniyorum.

"Sinir bozucu küçük bir pislik olabilen tek kişi sen değilsin."

"Açık olalım, *kendine* böyle diyorsun." "Peki sen bana ne diyorsun?"

"Büyük azgın piç."

"Sanki o unvanı hazır ve bekliyor gibiydiniz."

Gülüyor, ama ses gülümsemesiyle birlikte neredeyse anında kayboluyor. "Ne oldu?" Sesimi alçak tutuyorum. "Ne hatırladın?"

"Önemli bir şey değil. Sadece... annemin benim için birkaç ismi vardı.

Onları biriktirir ve arada bir, benden başka kimse duymasın diye nefesinin altında kullanırdı. Pek gurur verici değillerdi." Nefesini içine çeker, yavaşça dışarı verirdi. "Ama sonra mutfağa inerdim ve aşçılar ve herkes beni çok hoş karşılardı. Baş aşçı Myron, iyi bir hikayeyi ya da şarkıyı seven iri yarı bir adamdı, bu yüzden her zaman bir masal anlatan biri olurdu.

Herkes dinler ve çalışırdı. Ya da çalışanlardan biri bize yeni bir şarkı öğretirdi ve birlikte söyledik. Myron her zaman 'Hikayeler ve şarkılar emeği hafifletir' derdi."

"Onun iyiliği için endişeleniyorsun."

"Hepsi için endişeleniyorum." "Eminim onlar da seni özölüyordur."

Yüzen yapraklarla oynuyor, onları parmağıyla karıştırıyor ve bir yandan da bana doğru yaklaşıyor. Bana doğru ilerlediğinin farkında olduğundan bile emin değilim.

"Peki ya sen?" Elinde su tutuyor, yapraklara hafifçe üfleyerek çırpınmalarını sağlıyor. "Bana bazı güzel anılarını anlat."

"Ejderhaların hayatları umurunda değil."

"Belki daha önce bilmiyordum," diyor usulca. "Ama artık biliyorum."

İsteksizce Varex'in yumurtadan çıkışından, kardeşlerimle uçmayı nasıl öğrendiğimizden, annemin bize gösterdiği sabırdan bahsetmeye başlıyorum. Bir kez başladığımda durmak zor oluyor ve ona Vylar'ın stratejiye olan ilgisinden, biz yavruların oynaması için nasıl sayısız oyun icat ettiğinden bahsediyorum. I

Babamın yılan balıklarına olan düşkünüğünü ve onları yakalamak için ne kadar ileri gittiğini anımsıyorum. Ona annemin Varex ile yaptığı uçuşları, şimşekli fırtınalardan ve aysız gecelerden nasıl keyif aldığını anlatıyorum.

Havuzdan çıkıp battaniyelere sarındıktan sonra bile ona her şeyi anlatmaktan kendimi alamıyorum. Grimmaw'ın yazdığı bir şiirin Ejderha dilinden kabaca çevrilmiş bir kıtasını okuyorum ve ona Mordessa ile benim ailelerimizin ısrarıyla nasıl Vaat Edilmiş olduğumuzu anlatıyorum.

Benim hikâyelerimin arasında o da kendi hikâyelerini paylaşıyor; saraydaki kulübelerde ellerini yalayan ve onunla ilgilenmek için sızlanan vahşi av köpeklerinin hikâyelerini. Neredeyse kendi ebeveynleri kadar sevdiği tombul insan bebeklerin ve yeni yürümeye başlayan çocukların hikâyeleri. Sarayda gizlice dolaştığı, hizmetkârlarla birlikte sıradan işler yaptığı hikâyeler çünkü meşgul olmaktan, işe yaradığını hissetmekten ve onların görevlerinin yükünü hafifletmeye yardımcı olmaktan hoşlanıyordu.

Mağarada yan yana otururken, anılarımız , kayıplarımız biraz daha kolay katlanılır hale geliyor. Ve sonunda uzandığımızda, Serylla yorgunluktan bitap düşmüş bir halde battaniyesinin içinde bana yaklaşıyor ve kanatlar, dişler, rüzgâr ve deniz hakkında unutulmaz bir şarkı söylemeye başlıyor,

Fısıltılar ve karanlık. Sormadan, onu bu adaya getirdikten sonra kendi bestelediği bir şarkı olduğunu biliyorum. Boğazım düğümleniyor, çünkü bana bestelerini asla kimse için söylemişti, ama yine de bunu benim için söylüyor.

Kasvet içinde gözlerimden yaşlar süzülüyor; sevgi, hayranlık ve şaşkınlık gözyaşları... Çünkü Ouroskele'in vahşiliğini, tehlikesini ve güzelliğini bu kadar mükemmel yansıtan bir şarkı daha duymamıştım.

Değişimin ortasında, uzuvlarım boyunca titreşen büyüyle uyanıyorum. Aceleyle Serylla'dan uzaklaşıp mağaradan dışarı fırlıyorum, tam o sırada ejderha formum ortaya çıkıyor.

Dönüşüm sırasında bedensiz olduğum yarım bir an var. Hiçbir şey değilim. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en korkutucu şey - ölümle eşdeğer, sanırım.

Bittiğinde kendimi silkeleyip kanatlarımı açıyorum. Voratrice'in pullarımı kopardığı yaralar iyileşiyor ve artık canımı acıtmıyor ama pulların tamamen yerine oturması haftalar alacak.

Hayal kırıklığı yanan pençelerini ruhuma geçiriyor ve kuyruğumu vahşice kırbaçlıyorum, çenelerimi açıyorum ve ateşten bir iz püskürterek üç buhar yükselene kadar. Şarkı söyleyen yapraklar havada uçuşarak küle dönüşüyor.

Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor. Babam öldüğünden beri felaketler birbirini izliyor ve ne zaman durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışsam başarısız oluyorum. Bıktım artık. Aynı anda bu kadar çok duyguyla boğuşmaya alışık değilim; onları kabuklar gibi sıralayamıyorum ya da kemikler gibi dizemiyorum. Onları bir mağaranın arkasındaki karanlık hazineler gibi saklamaya çalıştım, ama kükreterek geri geliyorlar, beni batırıyorlar, ağırlaştırıyorlar. Uyudum ama yine de bitkinim. Mutlu bir akşam geçirdik, Serylla ve ben... ancak yeni sabahın ışığında, şimdi her zamanki pullu derime geri döndüğümde, birlikte geçirdiğimiz zaman bir rüya kadar uzak görünüyor. Ani uyanışım sırasında hissettiğim sessiz huzur yok oldu ve şimdi tek hissettiğim öfke.

Serylla kızarmış ve uykulu bir halde battaniyeye sarınarak mağaranın girişine doğru ilerliyor. "Yine ejderha olmuşsun."

"Belli ki."

Kaşlarını çatıyor. " zamankinden daha huysuzsun."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye hırslıyorum. "Bedenler arasında geçiş yapmaya zorlanmaktan nefret ediyorum. Bu hiç doğal değil. Büyücüyü cezalandırmalıydım."

"Onu Ashvelon'ın hayat arkadaşı olmaya zorlamanın ötesinde mi?" Kaşlarını çatıyor. "Bence bu yeterince cezaydı."

"Bu onun kendi iyiliği içindi. Ve ona aşık, bunu göremiyor musun? Sen de insansın, işaretleri okuyabilmeli ve birinin şiddetle, korkunç bir şekilde, sefilce aşık olduğunu anlayabilmelisin."

"Tanrım." Bana göz kırptıyor. "Kulağa çok korkunç geliyor."

"Korkunç. Eşyalarını topla. Hadi gidelim."

"Yine kaplıcada yıkanmak istiyorum."

"Hayır."

Bu kez iki kaşı da yukarı kalkıyor ve başını kaldırıyor, yüz hatlarını mağrur bir meydan okuma kaplıyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Sen benim tutsağımsın. Tabii ki yapabilirim."

Parmaklarını abartılı bir şaşkınlıkla ağzına götürüyor. "Ben senin *Mahkum* mu? Gerçekten mi? Bunu tamamen unutmuşum. ejderha, bütün tutsaklar dillerini tutsaklarının içine mi sokar?"

"Cinsel hazzın aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemiştin," diye cevap veriyorum. "Ben bu formdayken, ben ne zaman ne dersem yapacaksın."

Bana asi bir bakış fırlatıyor ve mağaraya geri dönüyor. İlk başta bana itaat etmeyi planladığını düşünüyorum, çünkü basit beyaz bir elbise giyiyor ve diğer her şeyi seyahat için hazır olan büyük bir bohçaya koyuyor. Ama toparlanma işi bittiğinde, bohçayı mağaranın ağzına yakın bir yere bırakıyor ve içeriye doğru yürüyor.

"Serylla." sinsice yaklaştım. "Buraya gel."

Yürümeye devam ediyor, mağaranın arka tarafına kadar, kısa bir tünelin olduğu yere kadar.

"O tünel çıkmaz sokak," diye uyarıyorum onu.

"Yani?" Memnun bir sırıtişla geri çekiliyor. "Beni burada takip edemezsin."

Kahretsin.

Tünele doğru sığıyorum ve başımı ve boynumu olabildiğince itiyorum, ama o haklı - omuzlarım sığmıyor ve ona ulaşamıyorum. Çenelerim çarpışıyor, kindar bir kırılma onu zıplatıp soluk soluğa bırakıyor ama sonra gülüyor. Kahkahalarla *gülüyor.*

"Su ve yiyeceğe ihtiyacın var," diyorum ona. "Bunun için dışarı çıkman gerekecek."

Yere oturur ve kollarını kavuşturur.

"Tamam. Orada kal ve açlıktan öl," diye . "Besleyecek bir boğaz daha eksilir. Zaten ayıracak fazla yiyeceğimiz de yok."

"Veba yüzünden," diyor. "Adadan adaya bu şekilde seyahat etmesinin hâlâ garip olduğunu düşünüyorum. Kuşlar, ejderhalar, böcekler gibi bir şey tarafından taşınıyor olmalı - ve eğer böceklerse, muhtemelen ısırın türden olmalı, mesela-"

"Kan böcekleri," diyorum belli belirsiz.

"Bunların ne bilmiyorum ama iğrenç görünüyorlar."

Tünel girişinden dönerek uzaklaşıyorum, mağara ağzına sığıyorum ve gökyüzüne çıkıyorum.

söyle, Fortunix. söyle, söyle bana.

O mağarada, o kavanozların içinde kan böcekleri vardı. Neden bu kadar çok saklasın ki? Kesinlikle evcil hayvan olarak değil. Bir nedeni, daha karanlık bir amacı olmalıydı. Kan böceklerine veba bulaşmış. Eğer şüphelerim doğruysa, onları aylar önce serbest bıraktı, avımızı yok edeceklerini, hatta birkaç ejderhayı bile öldürebileceklerini biliyordu.

Neden?

Çünkü avımız azaldığında, yeni avlanma alanları aramak zorunda kalacaktık. Fortunix babamın yeni adaları çalmayacağını biliyor olmalıydı. Atalarımızın toprakları ejderhalar için kutsaldır ve biz asla zorla Önceden hak iddia ederek toprak almak. Fortunix, Kemik-Kral'ın en yakın ve en zengin av alanlarına sahip krallık olan Vohrain ile toprak pazarlığı yapacağını biliyordu. Ve Vohrain ile pazarlık yaparken. Fortunix'in ejderha avcılığı günlerinden beri nefret ettiği Elekstan'a karşı savaşa müttefikleri oldu.

Mantıklı ama yine de böyle bir şeyi planladığına inanamıyorum. Elbette başka bir açıklaması vardır. Tesadüf olmalı, ya da Kederden doğan paranoya zihnimi sarıyor. Bir yaşlı asla diğer ejderhaları tehlikeye atmaz.

Fortunix'in evi sarp bir tepenin zirvesine yakın üçgen bir mağaradır. Kendimi bildim bileli orada yaşıyor. Yavruyken, o kadar yükseğe uçabileceğim günün hayalini kurardım. Sonunda güç ve güven kazandığımda, onu sık sık ziyaret ederdim. Aç genç ejderhalar için her zaman birkaç yağlı yılan balığı bulundururdu.

Bu konuda yanıliyorum. Paranoyağım, gerçeklerden daha uzak olamayacak çılgınca bir teori uydurdum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu ona sormak, yüzüne karşı ondan şüphe etmek zalimce olurdu. Sadakatini bir an için bile olsa sorguladığım için incinirdi.

Ve yine de...

Kanatlarımı hızla katlayarak mağaraya giriyorum.

Alan onu hava koşullarından koruyacak kadar geniş, bu yüzden orada olmadığını bir bakışta anlayabiliyorum. Taze av izi yok, hiçbir yerde yiyecek yok ve kokusu bayat. Saatlerdir burada değil. Belki de dün gece yerde kalmıştır.

İnsan formu neye benziyor? Klan toplantısı sırasında bundan hiç bahsetmedi. Belki de yaşlanmış, diğerlerinden daha zayıf bir formdur ve kimsenin görmesinden utanıyordur.

Onun yokluğu beni rahatsız ediyor. Bunu şimdi halletmek istiyorum. Bir an önce ondan şüphelendiğim için zalim olduğumu düşündüm ve şimdi cevaplar olmadan buradan ayrılmaya dayanamıyorum. Kahretsin, zihnim bir balık sürüsü gibi, önce bir yöne sonra diğerine savruluyor. Ne yapacağıma karar veremiyorum.

Mağaradan tekrar fırladım, hayal kırıklığımı gökyüzüne kükreyerek haykırdım. Muhtemelen avlanmadan önce güneşin tadını çıkaran iki ejderhanın daireler çizdiği yakındaki bir tepeden cevap veren bir çağrı yankılanıyor. Onları karşılamaya gitmek yerine tekrar kaplıcalara yöneldim. Prensesi orada ama kazandığını düşünürse lanetleneceğim. Onu dışarı çıkaracağım ve mağarama geri götüreceğim, ben onunla, Fortunix'le, her şeyle ne yapacağıma karar verene kadar orada bekleyecek.

Ama güneydoğuya dönerken, ufukta bir kara bulut kümesi görüyorum; gözlerimin alabildiğine uzanan yoğun, yasaklayıcı bir çizgi.

Böyle bir bulut kümesini daha önce bir kez görmüştüm ve bu konuda defalarca uyarılmıştım. Gördüğüm şey Mordvorren, gök gürültüsü kayaları çatlatan ve şimşegi bir ejderhanın zırhlı bedenini bile delebilen devasa, yavaş hareket eden bir fırtına. Birçok fırtına hücrelerinden oluşan kozmik bir kasırga - doğal olmayan, hissedilebilir bir hava fenomeni- kararsız büyüünün yoğunlaşmış bir bölgesi. Bu bir yıkımdır.

Babam kardeşlerimi ve beni Mordvorren hakkında sayısız kez uyardı. "Yaklaştığını görürseniz, bulabildiğiniz kadar yiyecek toplayın ve bir sığınağa girin," derdi. "Mordvorren ejderhaların dostu değildir."

Geçen sefer şanslıydık. Mordvorren yanımızdan geçti ve Ouros-kelle sadece öfkesinin kenarını aldı. Bu sefer doğrudan bize doğru geliyor. Devasa boyutu onu yavaşlatsa da, Mordvorren gece olmadan bize ulaşmış olacak.

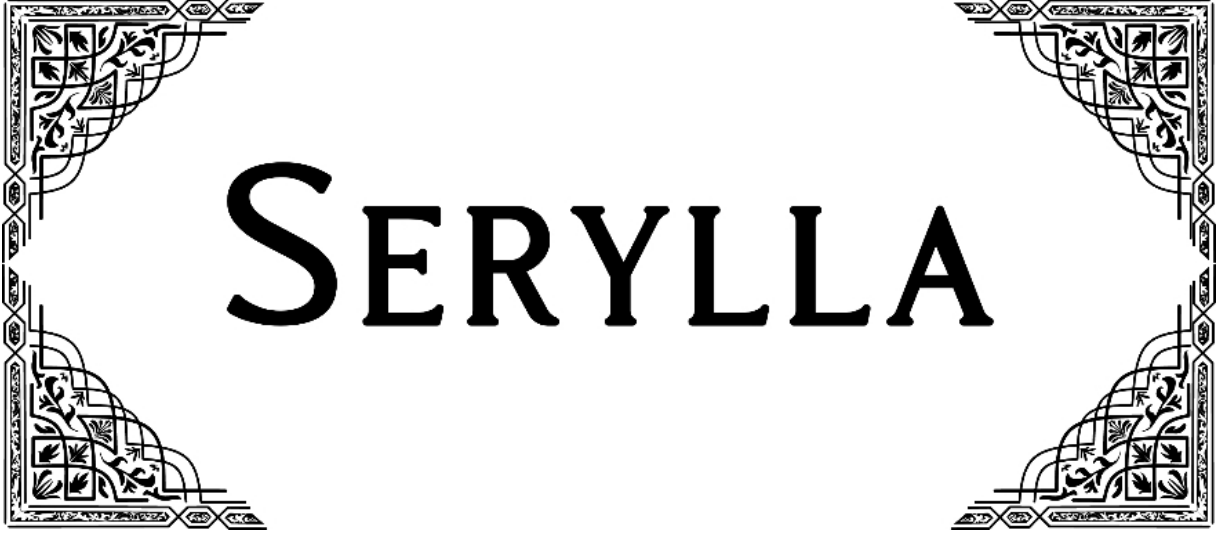
Neredeyse Kaburga Ayı geldi ve Mordvorren günlerce sürebilir. Bu da çiftleşme çılgınlığımızın güneşli yeşil kırlarda, bahar gökyüzünün altında neşeli, tutkulu bir seks partisi olmayacağı anlamına geliyor. Bunun yerine hepimiz mağaralara hapsolmuş, ölümcül şimşeklerin ve kayaları parçalayan gök gürültüsünün dinmesini beklerken gerçekleşecek.

İçimden buruk bir kahkaha kaçıyor. *Tabii ki* ilk çiftleşme sezonum böyle geçecekti. Son zamanlarda yaşadığımız tüm talihsizliklere uyuyor.

Fortunix hakkındaki sorularım beklemek zorunda. Kaybedecek zamanımız yok. Klanı uyarmalıyım ki bize yetecek kadar yiyecek toplayabilelim.

Fırtına. O zaman her ejderha nerede ve kiminle barınacağına karar vermelidir.

OceanofPDF.com

Kan böcekleri.

O anlaşılmaz kelimeyi söyledi ve sonra beni bütün gün burada bıraktı.

İlk başta nemli taş tünelde kaldım, sadece gitmiş gibi yaptığına ve kafamı dışarı çıkardığım anda beni pençeleriyle yakalayacağına ikna oldum. Ama birkaç saat sonra geçitten çıktım, soyundum ve buharlı havuzlardan birine girip ıslandım. Daha sonra yiyecek bulmak için etrafı kurcaladım ama karıncalar bayat ekmekleri ve kalan peynirleri parçalamışlardı. Şansıma, Thelise'in mağarasından ayrılmadan hemen önce bana gizlice verdiği bir torba şekerli kuruyemiş vardı. Kyreagan sağ olsun. O benim bakıcım olsaydı, bütün gün aç kalırdım ya da Zehirli olmama ihtimaline karşı, en yakın çalılardan biraz böğürtlen topladı.

O onun hakkında bir şarkı uyduruyorum, aklıma gelen en kin dolu sözlerle dolu öfkeli bir türkü. Bir ara ona söyleyeceğim, bitkin düştüğünde ve uyumaya çalıştığında.

Siktir et onu. Bir köşeyi döndüğümüzü sanmıştım, o ve ben.

-Sadece cinsel şeyler değil, duygusal de. Düşündüm... ne boş ver. Aptalcaydı.

Kendimi eğlendirmek için Thelise'in getirdiği giysiler arasından seçtiğim turuncu elbiseyi giydim. Askısı ya da kolları yok ama düğmelerin çoğunu iliklemeyi başardığımda bedeni üzerime tam oturuyor. Tek başıma ulaşamadığım bir düğme var. Üç küçük altın zincir, sahte bir kemer aracılığıyla bel boyunca dikilmiş ve uçları serbestçe düşerek hacimli turuncu eteklere karşı parlıyor. Elbiseyi çok sevdim, çünkü annem her zaman turuncunun benim rengim olmadığını söylerdi. Bunu giymek onun kontrolüne karşı küçük bir isyan gibi geliyor ve nasıl öldüğünden dolayı kendimi suçlu hissediyorum ama aynı zamanda umursamayacak kadar da kızgınım. Kurtulmuş olabileceği o son haftalarda teslim olmadığı için ona öfkeliyim. Vohrain Kralı teslim olma şartlarının bir parçası olarak hayatlarımızı bağışlamayı yazılı olarak kabul etseydi, halkına ve bize karşı sözünü tutmak zorunda kalırdı. Ama bir fatih olarak, eski kraliçeye boyun eğdirmek için girdiğinde, böyle bir pazarlık yoktu.

Keşke onu öldürdüğü için onu öldürebilseydim. Keşke zamanı geri alabilsem ve Yüce Büyücü'nün son korkunç lanetini gerçekleştirmesini engelleyebilsem. Keşke kendimi o kuleye tırmanmaktan alıkoyabilseydim. Keşke güney sınırından kaçıp ortadan kaybolabilseydim. Keşke anneme daha yakın olabilseydim, onunla Büyücü arasındaki garip ortaklığı anlayabilseydim. Keşke Thelise'den onun kızı olduğu için nefret edebilseydim. Keşke ondan bu kadar hoşlanmasaydım ve keşke huysuz bir kara ejderhayı umursamasaydım.

Öğleden sonra ilerledikçe gökyüzü tuhaf görünmeye başlıyor. Beni rahatsız eden sarımsı, neredeyse yeşilimsi bir renk var ve hava bu sabahki gibi yumuşak ve taze hissettirmek yerine, neredeyse kırılmalı, çok fazla sıkılmış ve kopmaya hazır bir yay kirişi gibi gergin görünüyor.

"Kyreagan, ?" Gökyüzüne bakarak mırıldanıyorum.

Birkaç dakika sonra, sanki çağırımı duymuş gibi gölgesi üzerimden geçiyor. Tünele geri dalmak ve ona tekrar meydan okumak niyetiyle mağaraya doğru koşuyorum ama bu sefer benim için çok hızlı. Mağara girişine dalıp yolumu kapatıyor ve burnuyla bohçamı bana doğru itiyor.

"Eşyalarınızı alın ve binin," diye emrediyor.

Onunla tekrar kavga etmeye hazırdım ama ses tonundaki sertlik fikrimi değiştirdi. Bohçamı tutarak, daha fazla itiraz etmeden sırtına tırmandım.

Neredeyse beni yerinden oynatacak bir hamleyle havalanıyor. "Aptal!" "Aptal!" diye bağıyorum, o da kısık sesle "Özür dilerim." diyor.

"Ne oldu?" Havaya yükselirken soruyorum. "'Kan böcekleri' dedin ve sonra sen - aman Tanrım - bu da ne böyle?"

Çalkalanan kara bulutlardan oluşan yüksek bir uçurum ufku yuttu ve Ourosquelle'e yaklaşıyor. Bu sıradan bir fırtına değil, yıkıcı bir tufan. Sayısız mor şimşek dalı, tehditkâr cüssesinin altında sessizce çakıyor.

"Mordvorren," diyor Kyreagan. "Hiç duydun mu?"

"Okulda," diye nefes alıyorum. "Yıllar önce başkentimizin bir kısmını yok etti. Sonra ben gençken yine güney kıyılarının yakınından geçti ama geri dönüp denize açıldı."

"Bu sefer kurtulamayacağız. İki saat ya da daha kısa sürede burada olacak ve anlatılanlara bakılırsa birkaç gün sürebilir. Diğer ejderhalar ve ben bütün gün avlandık, bize yetecek kadar balık ve av hayvanı depoladık. Kadınlar da saatlerdir yiyecek arıyor."

Bohçamı göğsümde daha sıkı kavriyorum. "Beni orada, kaplıcada . Seninle gelebilirdim. Yardım edebilirdim."

"Ayrıldım çünkü gereken başka bir şey vardı" diyor. "Ama fırtınayı gördüğümde diğer konunun beklemesi gerektiğini anladım. Hayatta kalmamız önceliklidir. Kendisine söyleneni yapmaktansa bir köşede somurtmayı tercih eden şımarık bir prensesi şımartacak vaktim yoktu."

"Eğer geri gelip durumu açıklasaydın, dışarı çıkardım. Ama belki de bu kadar zayıf, şımarık bir velet olduğum için yiyecek aramada pek iyi düşündünüz."

"Yeter!" Kelimeyi neredeyse bağırarak söylüyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"The

Biz konuşurken ejderhalar ve insanlar toplanıyor. Sen ve ben vardığımızda, herkesin nerede barınacağını belirlemeliyiz."

"Kahretsin," diye haykırıyorum zihnimde bir farkındalık belirirken.

"Çiftleşme ısısı fırtına sırasında gerçekleşecek, değil mi?"

"Evet."

"Ne olacak?"

"Bilmiyorum. Ama dün gece birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuydu. Beni bu kadar hor gördüğüne göre, Mordvorren'i birlikte atlatacağın başka bir ejderha ."

Sözleri beni olması gerekenden daha derinden yaralıyor. "Peki. Ben diğer kadınlarla birlikte büyük mağarada kalacağım."

"Kimse o mağarada kalamaz. Şiddetli yağmurlarda su basar." "Ya kadınlar birlikte başka bir mağarada kalırlarsa, daha uzakta Dağ mı?" Ben soruyorum. "Sadece insanlar, ejderha yok."

"Mahkumların barındırıldığı her yerde en az bir ejderha olacaktır. Bu süre zarfında hiçbir mahkûm grubunu korumasız bırakmayacağız."

"Korunmasız mı?" Alaycı bir kahkaha attım. "Etrafta siz zalimler varken çok daha az güvendedeyiz."

Cevap vermiyor. Rüzgâr hızlandı ve taze ejderha kemikleriyle kaplı tarlaların üzerinden, sivri kaya kulelerinin üzerinden, ejderhaların mağaralarının bulunduğu dağlara doğru süzülürken yanaklarımı kamçılıyor. Diğer tutsakların kamp ateşlerini yaktıkları hasarlı muhafazanın üzerinden süzülüyoruz. Şimdi bomboş, tek bir ruh bile görünmüyor.

"Conch Vadisi'nde bekliyorlar," diyor Kyreagan. "Ejderhalar için bir toplanma yeridir. Eğer biri ortasındaki taş levhanın durursa, vadideki herkes konuşulanları duyabilir."

Ona cevap vermedim. kesiliyor, şiddetli rüzgâr yüzünden gözlerimden yaşlar süzülüyor. Ayrıca, ona çok kızgınım. Beni reddetti, bu yüzden başka birini seçmek zorundayım. Ne yaparsam yapayım, güvende olacağımdan emin olamam ve diğer kadınların hiçbirini koruyamam.

"Kimsenin çiftleşmeye zorlanmayacağına dair bana söz vermelisiniz." Sesim, incecik, rüzgârı zar zor kesiyor. Ama Kyreagan beni duyuyor.

"Böyle bir şey yapan herhangi bir ejderhaya ölüm cezası vereceğimi zaten ilan ettim."

"Oh." Sanırım bu bir rahatlama, ama küçük bir rahatlama. Hiçbirimiz gerçekten bilmiyoruz

Artık formlar arasında geçiş yapabildiklerine göre, çiftleşme ısısı ejderhaları nasıl etkileyecek? Dürtüleri kendilerini kontrol edemeyecekleri kadar güçlü olacak mı?

"Bunların hiçbiri güvenli ya da doğru değil," diye . "Bizi buraya getirerek, Thelise'i kaçıracak bunu sen yaptın. Hepimizi bu duruma sen soktun. Ne olursa olsun senin suçun olacak."

"Elbette olacak," diye hırılıyor. "Başka hiç kimse sorumluluk taşıyor. Hepsi benim. Ama artık bundan kaçış yok - ne fırtınadan, ne büyüden, ne de çiftleşme sıcaklığından. Elimizden geldiğince idare etmeliyiz. Benden kurtulduğuna sevineceğini söyleyebilirim."

O dalıyor ve ben ani inişte çığlık atıyorum. Ama dizlerim ve kalçalarım tutunmakta ustalaştım. Son derece büyük ve huzursuz bir aygıra binmek gibi.

Ona bindiğimde turuncu elbiseyi yukarı sıyırdım ve Kyreagan şiddetli bir siyah kanat gürültüsüyle yere inerken ateşten etekleri etrafımda dalgalanıyor. Üzerinden beceriksizce kaydım, bohçamı tuttum, düzinelerce Ejderhalar ve insanlar bana bakıyor. Tanrıya şükür ki beyaz elbise yerine turuncu elbiseyi seçmişim.

Seyircilerin gözleri benim için çok az korku barındırıyor. Başkalarının önünde geçit yapmaya, incelenmeye ve alkışlanmaya, eleştirilmeye ve tapınılmaya alışkınım. İnsanların giydiğim her şeyi ve yaptığım her şeyi, en küçük hareketlerimden yüz ifademdeki en ufak değişikliğe kadar incelemesine alışkınım.

Sakince eşyalarımı yere bırakıyorum, eteklerimi düzeltiyorum ve Kyreagan'ın yanında duruyorum, avucumu hafifçe boynuna bastırıyorum. Dokunuşumdan kaçacakmış gibi geriliyor ama kaçmıyor.

Büyük bir kaya parçasının üzerinde duruyoruz, neredeyse bir kraliçenin tahtının oturabileceği bir platform gibi. Geri kalan ejderhalar ve insanlar biraz altımızda, vadinin tabanında toplanıyor.

İnce siyah bir ejderha kalabalığının arasından kaya parçasının üzerine sıçrar ve Kyreagan'a yaklaşıyor. Bu onun kardeşi, Varex. Sessizce konuşuyor ama sesi vadide yankılanıyor, net ve duyulabilir.

"Erkekler çiftleşme danslarını yapmak istiyor kardeşim," diyor. "Onlara buna izin vereceğimizi söyledim."

"Zaman yok," diye homurdanıyor Kyreagan. "Fırtına neredeyse üzerimize geliyor. Yoldaşlarımızı çabucak seçmeli ve sığınağa girmeliyiz."

"Biraz zamanımız var." Varex başını Kyreagan'inkinden daha yukarı kaldırıyor. "Bu önemli bir gelenek, nesiller boyunca aktarılan bir ritüel. Zamandan tasarruf etmek için, her ejderhanın tek başına performans yerine, dansları hep birlikte, aynı anda yapabiliriz."

"Bu iş böyle yapılmaz," diye yanıtıyor Kyreagan.

"Buna uzlaşma denir." Varex'in sesi derinleşiyor ve burun deliklerinde mor ışık titreşiyor. "Bu benim için önemli ve eğer gerçekten Ouroskele'in yönetimi, bu kararı vermeme izin vereceksiniz. Yaptığınız her seçime saygı duyuyorum ve sizi destekliyorum. Bu konuda beni destekleyin."

Herkesin önünde bu samimi konuşmayı yapmaları beni şok etti. Annem toplum içinde sadık bir ebeveyn ve saygılı bir kızıdan başka bir şey olarak görünmemize asla izin vermezdi. Halkımızın önünde onunla aynı fikirde olmadığımı ima bile etsem, bunun bedelini daha sonra uzun tiratlar, şiddetli tokatlar ve azaltılmış ayrıcalıklarla ödeyeceğimi biliyordum. Yaşımı geçtikten sonra bile

Yirmi, ona ait olduğumu açıkça belirtti - bir varlık, bir nesne olduğumu, bir ortak olmadığımı.

Kyreagan ve Varex arasındaki ortaklığı izlemek kalbimi sızlatıyor; Kyreagan başını kardeşine doğru eğdiğinde daha da çok sızlıyor. "Seni destekliyorum."

"O zaman müzik yapacağız," diye sesleniyor Varex. "Elekstan'ın hanımları, ilk başta tutsak olabilirdiniz -savaş ganimeti, intikamımızın kurbanı- ama ben Buradaki her ejderha adına konuştuğuma inanarak söylüyorum ki, bizim için bundan çok daha fazlası oldunuz. Sizler onurlu misafirler, güzel dostlar, aziz yoldaşlar. Sizler bizim kurtuluşumuzsunuz. Kardeşimin bugün erken saatlerde ilan ettiği gibi, hiçbiriniz herhangi bir şekilde herhangi bir ejderhayla çiftleşmeye zorlanmayacaksınız. Ancak bu mevsimde bizi sevginizle onurlandırmaya tenezzül ederseniz, size hak ettiğiniz gibi tapacağız ve izin verdiğiniz sürece sizi el üstünde tutacağız. Sıcaklık sırasında hiçbir eşleşme bağlayıcı olmayacaktır. Bu bir neşe ve evet, üreme zamanıdır, ancak yumurtalar bir kez bırakıldıktan sonra yalnızca erkeklerin sorumluluğunda olacaktır. Bugün seçtiğiniz ejderha ile ya da ejderhasız, istediğiniz gibi yaşamakta özgür olacaksınız."

Kyreagan'ın boynuna dirsek atıp, "Neden böyle söyleyemedin?" diye mırıldandım.

Ve tabii ki sözlerim vadinin her tarafına aktarılıyor. Herkes onları duyuyor.

Ne yaptığımı fark ettiğimde yüzüme sıcak kan hücum ediyor. Kyreagan'ı küçük düşürdüm, tüm klanın ve tüm kadınların önünde liderlik yeteneklerini sorguladım.

"Kardeşimin altın gibi bir dili var," diyor Kyreagan yüksek sesle, sesinde mizahla. "Onunla birlikte klana hizmet ettiğim için şanslıyım."

Topluluk önünde konuşma konusunda kardeşinden daha az yetenekli olduğunu zarif bir şekilde itiraf ediyor. Diğer ejderhalar onun yorumuna kıkırdıyor ve Varex sorunsuz bir şekilde kontrolü ele alarak kadınları geri çekilip birlikte hareket etmeye yönlendiriyor ve ejderhaları ortadaki taş levhanın etrafında toplanmaya çağırıyor.

Thelise ya da Ashvelon'u hiçbir yerde göremiyorum. Ama Jessiva kollarını kaldırarak bana yaklaşıyor, ben de elimdeki bohçayı ona atıyorum ve kendimi incitmeden levhadan aşağıya inmeyi başarıyorum.

Ejderhaların gürültüsü vadiyi dolduruyor -kanatlarının çırpınışı, ayaklarının darbesi, performanslarını hızla planlarken Ejderha dilinde hırlayan sesleri. Bu gürültünün altında Jessiva bana bakıyor.

"Bugün her birimize yeni kıyafetler, sabun ve birkaç başka malzeme verildi."

"Sevindim." Eşyalarımı almaya çalışıyorum ama onları tutuyor.

Battaniyeye sarılı bohçanın örtüsünün altında bana bir şey veriyor. Keskin bir kenara dokunuyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor.

Sonraki kelimeleri net bir şekilde söylüyor. *Prensi öldür. Bununla.*

Parmakları benimkileri nesnenin etrafına bastırıyor. Kavisli bir bıçak ya da belki bir pençe. Bir ejderhaya karşı işe yaramaz ama bir insan için ölümcül olabilir.

Bana bir silah veriyor. İnsan formundayken Kyreagan'ı onunla öldürmemi istiyor.

"Beni seçmeyecek," diye fısıldıyorum.

"Onu seçebilirsin," diyor. "Ben kardeşini seçeceğim."

Sert bakışları aklımda hiçbir şüphe bırakmıyor. O kararlı ejderha klanının liderliğini ortadan kaldırmak, ortaya çıkan kargaşanın kaçmamıza izin vereceği umuduyla.

Jessiva geri çekilerek beni silah ve eşyalarımın baş başa bıraktı. Pençe bıçağını bohçanın bir katına yerleştirmeden önce kaydırmayı başardım. Yakındaki bir kayanın yanında. Hangi ejderhayla gideceğime karar onu geri alacağım.

Dün gece Kyreagan'ın bana olan aşkını itiraf etmek üzere olduğunu düşündüm. Belli ki söylemeye çalıştığı şeyi yanlış anlamışım. Aptal gibi davrandım, ağzını kapattım, asla yapmak istemediği bir açıklama yüzünden panikledim. Bugün bana karşı hiçbir sevgi hissetmediğini açıkça ortaya koydu.

Kyreagan ve Varex kadınların gardiyanlarını, koruyucularını, eşlerini - ejderhalar artık kendilerine ne diyorsa - seçebileceklerini söyledi. İstemese de Kyreagan'ı seçebilirdim. Ama bu bana yanlış geliyor. En iyi seçeneğim başka bir ejderha seçmek, nazik ve zeki ama zaten başka bir tutsağa ilgi duyan birini.

Mavi ejderha, Rothkuri, bariz bir seçim gibi görünüyor. Fırtına sırasında bana bakacağından ve beni koruyacağından eminim. Ve az önce esirinin omzunu okşamasına bakılırsa, ikisi de hâlâ birbirlerinden derinden etkileniyor. Onu kesin becerecek. Belki ona Thelise'den aldığım gebelik önleyici bitkilerden önerebilirim, belki seks ister ama vajinasından ejderha yumurtası sıkamak istemez.

Bir grup kadının arasında durmuş, böylesine çirkin düşünceler düşünürken neredeyse gülecektim. Bu durum gülünç olmanın da ötesinde, katlanmak zorunda kalacağımı hayal ettiğim her şeyin ötesinde. İyi bir yaşam için en iyi şansımın, komşu krallıktan, bana iyi davranacağını umduğum, aşk olmasa bile arkadaşlıktan zevk alabileceğim, oldukça çekici bir prens olabileceğini düşünmüştüm. Söz konusu teorik prensten bebek sahibi olmaya ve bu bebekleri tüm hayatımın amacı haline getirmeye tamamen hazırdım.

Gülünç olan şu ki, bir prens tarafından sahiplenildim ve prensin çocuklarına babalık edecek bir eşe ihtiyacı var. Ama hayallerimde böyle bir hayat bazı lüksleri de beraberinde getiriyordu; güzel bir sarayda temiz, iyi döşenmiş odalar, her gün mükemmel yemekler, çocuklarla ve evcil hayvanlarla oynayabileceğim güzel bahçeler. Yönetilecek bir ev, bir mağara değil. Özel dikim kıyafetler, derme çatma elbiseler değil. Düzgün bir ocakta pişirilmiş yemekler.

Ejderhalar ellerinden geleni yapıyorlar sanırım. İtiraf etmeliyim ki, diğer kadınlara iyi bakılmış görünüyor; şimdi çok daha temizler ve yeni giysiler giymişler. Hiçbiri ağlamıyor ya da onlarla ilk karşılaştığım zamanki çaresiz görünmüyorlar. Acaba kaç tanesi belirli bir ejderhaya yakınlaştı -ya da birden fazlasına. Ne de olsa erkek ejderha sayısı kadınlardan daha fazla. Kyreagan'a göre bazıları eşsiz kalabilir, bu da büyülerinin azalabileceği anlamına geliyor.

Erkek ejderhalardan beşi kenara çekilmiş, görünüşe göre gösteriden çok birbirleriyle ilgileniyorlar. İkisi özellikle şefkatli görünüyor. İnsanlarda olduğu gibi, sanırım bazı ejderhalar da arzuladıkları sevgi ve tatminin bir erkek-dişi eşleşmesinin ya da herhangi bir cinsiyetin sınırlarının ötesinde olduğunu keşfediyor.

Biri koluma dokunuyor ve önümde ormana koşan kadın Gweneth'i görmek için .

"Demek sen de yeniden yakalandın," diye mırıldandım.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Kendi başıma döndüm. Adayı daha fazla gördüğümde, ejderhaların hayatta kalmak için en iyi seçeneğim olduğunu fark ettim. Ve ben

keşfedildi..." Dudağını ısırtıyor, gözleri yumuşak ve . "Düşündüğüm kadar korkunç değiller. Bize ihtiyaçları var. Ve ihtiyaç duyulmak, istenmek... *arzulanmak*... bu benim için değerli bir şey."

Sözleri beni derinden etkiledi. Onunla daha fazla konuşmak, sorular sormak, kalbimde çarpışan bazı duyguları açığa çıkarmak istiyorum ama bunu yapmadan önce

ne söyleyeceklerini düşünürken, ejderhalar şarkılarına başlarlar.

Önce her ejderhanın göğsünün derinliklerinde alçak, yankılanan bir uğultu. Bazıları büyük merkezi levhanın etrafında bir daire oluşturuyor, diğerleri üzerine tünüyor ve yaklaşık bir düzinesi havalanarak kanatlarını mükemmel bir uyum içinde çırpıyor.

Bu sırada yerdeki ejderhalar ayaklarını yere vuruyor, devasa kuyrukların gümbürtüsü arasında bir ritim tutturuyorlar.

Hareket eden bedenlerinin gürültüsü iliklerime kadar işliyor, kalbimi hızlandırıyor. Müzik beni her zaman güçlü bir şekilde etkilemiştir ve bu ilkel ritimde dizlerimi zayıflatan bir şey var. Rüzgâr, görkemli kanatların altından yuvarlanarak kadınların saçlarını savuruyor. Her ejderhanın gözleri hararetli bir ateşle yanıyor, çeneleri açık, boyunları gururla kemerli, boynuzları parlıyor.

"Kahretsin, çok güzeller," diye fısıldıyor arkamdan bir kadın.

Tepinme, uğultu ve gümbürtü devam ederken, altı ejderhadan oluşan gruplar diğerlerinden ayrılır ve dans etmeye başlar. Bazıları Kanatlarını çırparak, başlarını sallayarak, kuyruklarını kovalıyormuş gibi durarak oldukça garip hareketler yaparlar. Diğerleri ise en aptalca hareketleri bile şehvetli gösteren doğal bir zarafete sahip. Mavi kanatlarını hevesle çırpın ve zarif başını sallayarak neşeli bir daire çizen Rothkuri'ye dikkat etmeye çalışıyorum. Ama Kyreagan da aynı grupta ve gözlerimi ondan zar zor ayırabiliyorum.

Sanki dövüşüyormuş gibi dans ediyor. Boynu öne doğru kıvrılıyor, çenesi ritme ayak uyduruyor. gibi dönüyor, avına saldırıyormuş pençelerini savuruyor. Dar sarı gözlerinden kuyruğunun ucuna kadar vücudunun her çizgisi öfke, tutku ve ihtiyaç çılgınlıkları atıyor. Kıvrımlı, görkemli, kötücül. Tamamen büyülenmiş durumdayım ve grubu geri çekildiğinde hayal kırıklığına uğradım.

Beni istemiyor. Öyle söyledi. Kendim için, güvenliğim için en iyi seçimi yapmalıyım. Ayrıca, onu öldürüp öldürmemeye karar tercih ederim.

Ne düşünüyorum ben? Onu öldüremem. Yaptığı tüm kötü seçimlere ve bazen birbirimize nasıl davrandığımıza rağmen yapamam. Belki Veliaht Prenses olarak diğer esirlere göz kulak olmak ve eve dönmelerini sağlamakla sorumluyum ama bunu onun hayatı pahasına yapmayacağım. Reddediyorum. Jessiva iki prensi yok etmek istiyorsa, bunu tek başına yapmak zorunda.

Kyreagan'ı Jessiva'nın kardeşini öldürmeyi planladığı konusunda uyarmalı mıyım? Onu kızartabilir. Belki de Varex'e doğrudan söylemeliyim, böylece tetikte olabilir. Ama bu kendi halkıma ihanet olur mu?

Her ejderha grubunun dans sırası geldiğinde, ejderhalar düzenlerini bozup izleyicilerine doğru ilerlerken yankılanan uğultu daha yüksek ve daha zorlayıcı bir hal alıyor. Kadınlardan bazıları ciyaklıyor ve birbirlerine sarılıyor, ama sahte dehşet arasında nefes nefese kıkırdamalar duyuyorum. Şimdi ejderhaları insan formunda gördüklerinde her şey değişti. Hava olasılıkla, güçle ve arzuyla karıncalanıyor.

Diğer ejderhaların insan olarak nasıl göründüklerini merak ediyorum. Eminim hiçbir Kyreagan kadar yakışıklı olamaz. Bu onu istediğim anlamına gelmiyor, bu sadece nesnel bir yargı. O yakışıklı. Kendimi başka türlü ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok.

Ejderhalar tepinmeye ve mırıldanmaya devam ediyor ama grubumuzun etrafında, avının etrafını saran yırtıcılar gibi dolanırken kanatlarını yanlarına bastırıyorlar. Kısa bir son kükreme ve damga ile hepsi hareketsiz duruyor.

Varex, "Misafirlerimiz şimdi fırtına süresince kişiyi seçecekler," dedi. "Herkes seçimini yaptıktan sonra Ejderhanız sizi mağarasına götürmeden önce eşyalarınızı toplamak için biraz zamanınız var."

Rothkuri'nin kızının doğruca ona doğru gittiğini görüyorum. Onu yanağına şefkatli bir dokunuşla selamlıyor.

Onu seçeceksem elimi çabuk tutsam iyi olur. Ama Jessiva ona ulaşmadan önce Varex'le konuşmam gerek. Kadınlardan biriyle alçak sesle konuşuyor, ben de Varex'e ulaşana kadar diğer tutsakların arasından geçiyorum.

Jessiva'yı izliyordu ve görünüşüm onu şaşırtmışa benziyor. "Prenses," diyor başını saygıyla eğerek. "Düşündüm ki senin ve kardeşimin-"

Çene sivri uçlarından birini yakalayıp başını aşağı çekiyorum, böylece kulağına sessizce konuşabiliyorum. Artık ana taşın üzerinde değiliz ama sesimin duyulmadığından emin olmak .

"Jessiva'ya dikkat et," diyorum ona. "Senin ölmeni istiyor."

Onu bıraktığımda başını kaldırdı, kehribar rengi gözlerinden acı akıyordu. "Yanılıyorsun."

"Umarım öyledir. Sadece... dikkatli ol."

Siyah pullardan ve kösele kanatlardan oluşan büyük, dikenli bir dağ çevresel görüşüme giriyor. "*Onu mu seçtin?*" Kyreagan'ın hırıltısı inançsızlıkla gerilmiş, incinmiş bir tonda. "Kardeşimin yanına mı sığınacaksın?"

"Hayır, gitmiyorum! Rothkuri ile gidiyorum."

Kyreagan tepemde yükseliyor, uzun burnundan aşağıya görkemli bir küçümsemeyle bakıyor. "Rothkuri?"

"Evet."

"Hayır." Bu kelime göğsünden gürledi.

"Ne demek *hayır*? Seçebileceğimi söylemiştin, seçmek *zorundaydım*. Ya Rothkuri ya da Varex. Ya da belki şu." Vücuduna safir pullar serpiştirilmiş beyaz bir ejderhayı gösteriyorum. "Kırmızı olan çok güzel ve iyi dans ediyor. Belki onu seçerim."

Kyreagan hırlıyor, çenesi geniş, boğazının arkasında ateş parlıyor. Varex sıvışıp gitti ve diğerleri de bizi görmezden geliyor; Kyreagan'a yaklaşan siyah saçlı güzel bir kız hariç. "İzin .. Sizi seçmek istiyorum lordum." Utangaçça gülümsüyor. "Ve biz... bilirsin. İstiyorum-"

"Oh iyi. Evet, lütfen onu alın," diye araya girdim. "Senin gibi tatlı birini kullanabilir. Şu sevimli vücuduna bir bak! Bahse girerim iyi sevişiyordur, sence de öyle değil mi ejderha? Onu mağarana götür, ben de Rothkuri'yi bulmaya gideyim."

Dönüp uzaklaşmaya başladığımda Kyreagan boğuk bir kükreme sesi çıkardı. Bir saniye sonra çenelerinin arasında kapana kısıldım.

Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum; damarlarımdaki korku donuyor, şok tenimi ısıtıyor.

Kyreagan beni dikkatle tutuyor, dudakları ve diliyle sarıyor ama kendimi keskin dişlerine kaptırmaktan korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Nefesi hızlı ve çılgınca geliyor, beni yakacak kadar sıcak değil ama acıtıyor. O paniklemiş, hızlı nefes alış veriş bana sınırına ulaştığını söylüyor. Taşımak zorunda kaldığı her şeyin muazzam ağırlığı onu kırıyor. Şu anda rasyonel düşüncenin ötesinde ve sadece ham içgüdüleri kaldı.

Ona yardım etmek istiyorum ama ağzının içindeyken, hançer gibi dişlerinin arasında lime lime olma tehlikesiyle karşı karşıyayken bunu yapamam.

"Kyreagan!" Nefesim kesildi. "Beni yere bırak."

Varex, Kyreagan'ın başının hemen yanında belirir ve alçak, acil bir tonda konuşur. "Kardeşim, ne yapıyorsun? Kızı serbest bırak, hemen şimdi."

Kyreagan tıslıyor ama başını eğiyor ve çenesinin arasından yuvarlanmama izin veriyor. Ben kaçamadan üstüme çıktı, kocaman göğsü önüme bastırıyor, beni ezecek kadar sert değil ama hareketsiz kalması için kesin bir uyarı. Boğazımı yalıyor ve bir ihtiyaç iniltisiyle birlikte içinden zorlayıcı bir ürperti geçiyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Bacaklarımın arasında sıcaklık alevleniyor, vücudumda kükrüyor. Herkesin izlediği gerçeğine rağmen, eteklerimi yukarı ve dilini üzerimde kullanması için ona yalvarmamak için elimden gelen tek şey bu.

Beni istiyor. Gerçekten istiyor. Ve bu birlikte beni *neden* uzaklaştırmaya çalıştığını da anladım.

"Serylla," diye uyarıyor Varex. "Ona biraz zaman ver." Sonra sert bir sesle, "Kardeşim, eğer kendini toparlamazsan, seninle hemen şimdi kendim savaşmak zorunda kalacağım. Hiçbir kadının bir ejderha tarafından zorlanmayacağını kendin söyledin."

Ama Varex anlamıyor. Hiçbiri anlamıyor. Kyreagan'ın benim ilk tercihim, tek tercihim olduğunu ve ayrılmak için inatla ısrar etmeseydi en başından beri onu seçeceğimi anlamıyorlar. Kyreagan'ın şu andaki davranışının çiftleşme çılgınlığının değil, harap olmuş bir kalbin, tükenmiş bir zihnin ve çatışma içindeki bir ruhun işareti olduğunu anlamıyorlar.

İyi... belki biraz çiftleşme çılgınlığı.

"Sorun ," diye . "Beni buna zorlamıyor. Onu ben seçtim. Ben de onunla gidiyorum."

Ejderha prensi oturur pozisyona geçip benim kalkmama izin verirken diğer kadınlar birbirlerine mırıldanıyor. Nefes alış verişi yavaşlıyor ama altın rengi gözleri hâlâ acı, panik ve aşağılanmayla çalkalanıyor. İyileşebilmesi için onu buradan uzaklaştırmalıyım.

"Üzgünüm," dedim utangaç kıza. "Başka birini seçmeniz gerekecek. Prens benim."

Kırmızı ejderhaya doğru ilerlerken hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama yıkılmış değil.

"Artık iyi olacak," diyorum Varex'e. "Teşekkür ."

Beni selamlıyor ve ona parlak bir gülümsemeyle yaklaşan Jessiva'yı selamlamak için dönüyor. Onu öldürmeyi planlayan kadın yerine sadık aşığı olduğuna yemin edebilirim. En azından uyarıldı. Fırtınayı onunla atlatmayı ya da atlatmamayı seçebilir.

"Burada bekle," diyorum Kyreagan'a. "Eşyalarımı alacağım ve senin mağarana gideceğiz."

KYREAGAN

Kalan maçları denetlemesi ve herkesin güvenli bir şekilde mağaralarına ulaşmasını sağlaması için kardeşimi bırakıyorum. Liderliği tamamen ona devretmek benim için zor - Mordvorren vurmadan önce kontrol etmesi veya ilgilenmesi gereken yüzlerce şey aklıma geliyor. Birkaç gün boyunca barınacağımız için, herkese mağaralarını sakatatlardan temiz tutmaları ve bozulmaya başlayan etleri atmaları hatırlatılmalıdır. Mağaralarında su kaynağı olanlar su baskınlarına karşı önlem almalıdır.

Ama Varex tüm bunları biliyor. Kardeşim bilge ve yeteneklidir ve klanı korumak için elinden geleni yapacaktır. Yapmalı çünkü ben liderlik edecek durumda değilim. Hem ejderhaların hem de insanların önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm, çünkü sırtımda oturan kıza umutsuzca açlık duyuyorum.

Mağaram bu sabah olduğundan oldukça farklı görünüyor. İki hayvan Karkaslar mağaranın arka tarafındaki serin karanlıkta asılı duruyor. Bir duvar boyunca kadınların bugün topladıkları yiyeceklerden payımıza düşeni yerleştirdim - böğürtlenler, mantarlar, deniz yosunları, tere sapsarı, fındıklar, tohumlar ve o gece sahilde çiğ yediğimiz gibi bol miktarda iri, nişastalı kökler. Pençelerimle pınarın kanalını genişlettim ve derinleştirdim, böylece

damlanın zemindeki olağan oluğundan taşan bir akıntıya dönüşme riski daha azdır.

Serylla'nın her şeyi gördüğünü, hükümleri ve önlemleri anladığını biliyorum. Ama bahsetmiyor. Sırtımdan kayıyor, bohçasını yuvaya atıyor ve yüz ifadesi ciddileşerek başıma doğru yürüyor. "İyi misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"İyi *olmama* hakkına sahipsin." Gözlerinde o kadar çok sempati, kadar çok şefkat var ki dayanamıyorum. "Kyreagan, babanın yasını tutarken savaşa gittin-"

"Onun savaşı," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Onun savaşı. Vohrain'le yaptığı anlaşmaya sadık kalacağıma dair bana yemin ettirdi. Kemik yeminleri bozulamaz."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Ky, çok özür dilerim."

Adımın kısaltılmış versiyonuna göz kırpmıyorum. Sanırım hoşuma gitti.

"Sen de babanın savaşına katıldın, yeni bir hükümdar olarak, hâlâ yas tutuyordun," diye devam ediyor. "Yüzlerce insanı katlettiniz. kaybettiniz. Ve onların yasını tutarken, bazı korkunç seçimler yaptın. İntikam ve zorunluluk. Bu seçimler planladığınız gibi sonuçlanmadı ve Thelise'in büyüüne, bedenler arasındaki bu beklenmedik değişime uyum sağlamak zorunda kaldınız. Ve *şimdi*, Mordvorren. Feci bir fırtına. Herkesin güvenliğinin ve ırkınızın hayatta kalmasının yükü senin ve kardeşinin omuzlarında ama sanırım sen bunu ondan daha derinden hissediyorsun."

"Onun da kendi yaraları var," diyorum. "Ama zor durumlarla ve halka açık konuşmalarla benden daha iyi başa çıkıyor."

"Çoğu şeyin kontrolüm dışında olmasına alışkınım." Serylla bir elini ağzıma koyuyor. "Hoşuma gittiğinden değil ama bana tanıdık geliyor. Sana, Ancak size her zaman saygı duyuldu. Babanız ölmeden önce bile size her zaman sorumluluk ve seçimler verildi, bu nedenle kontrol kaybını yönetmek düşündüğünüzden daha zor oldu. Bu yüzden vücudun bu şekilde tepki vermeye devam ediyor. Bir de Mordessa hakkındaki hislerin var. Ona değer verdin, ama o seni *sevdi* ve bunu yapmadığın için kendini suçlu hissediyorsun.

Onu geri sev. Hayatta kaldığınız için kendinizi suçlu hissediyorsunuz. Onun sizden istediği türden bir sevgiyi yaşamayı hak etmediğinizi düşünüyorsunuz. Bu yüzden ihtiyacınız olan şeye karşı elinizden geldiğince savaşıyorsunuz ve bu size zarar veriyor."

Geriye çekildim, şaşkınlıkla ona bakıyordum, kanatlarım taş zeminde gevşekçe sallanıyordu.

Yalnız kaldığımızda, bu kadar vefasız olduğum, onu reddettiğim ve sonra hepsinin önünde ona sahip çıktığım için bana öfkeleneneğini düşünmüştüm. Ama beni azarlamak yerine, son derece nazik davranıyor. Ve beni benim kendimi anladığımdan daha iyi anlıyor gibi görünüyor ki bu hem harika hem de tedirgin edici. Çözmeye çalıştığım duygular... onları düzgünce ayırdı ve benim için ortaya koydu. Bir anlık bir işti.

Şaşkınlığımı fark edince biraz gülüyor. "Bir ejderhanın kafasının içine bu şekilde girebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hedefe yakın mıydım?"

"Tam ortası," diye idare ediyorum.

"Güzel." Gülümsüyor, burnumu okşuyor. "Fırtına vurmadan önce biraz dinlen. Ve ejderha, bir daha sakın beni çenene alma."

"Yapmayacağım. Özür dilerim. Seni incittim mi?"

"Çok naziktiniz. Ama korkmuştum. Yani, dişlerin kocaman." Küçük elleriyle dudağımı yukarı itiyor. "bak. Her biri kasap bıçağı büyüklüğünde. Aç bakalım."

İtaat ediyorum, karnımda yine o düşük heyecanı hissediyorum. Dudaklarımı ve çenemi ele alışında tuhaf bir samimiyet var. Ağzımı açtığımda dilim otomatik olarak seğiriyor. Yaklaşan fırtınanın havadaki çıtırtısını tadabiliyorum.

"Seni hatırlıyorum," diyor Prenses usulca dilime ve tüm bedenim ürperiyor. Titrememi bastırmaya çalışıyorum ama sanırım o fark ediyor, Çünkü sırtlıyor ve parmaklarını dilimin etrafına kapatıyor. Bu onun için bir avuç dolusu. Vücudunun içine nasıl girdiğimi ve onu nasıl doruğa çıkardığımı mı düşünüyor? Çünkü başka bir şey düşünemiyorum.

Dilimi hafifçe çekiştiriyor ve sikim vücudumun içinde sertleşiyor. Ama sonra gitmeme izin veriyor ve o küçük yuvarlak kıcını sallayarak uzaklaşıyor, stokladığım yiyecekleri incelemeye devam ediyor.

"Bu ikimize de birkaç gün yetecek mi?" diye soruyor.

"En azından fırtınanın en kötü zamanına kadar dayanır. Bir ejderha olarak, gerekirse günlerce avsız kalabilirim. Bunu ." Fırtına için mağaralarımızı doldurmanın kalan avın çoğunu yok ettiğini ona söylemedim.

Ouroskelle'deki oyun. Middenwold Adalarına kadar gidecek vaktimiz yoktu, bu yüzden ineklerimiz de dahil olmak üzere mevcut avlarla idare etmek zorunda kaldık. Bu bir kayıp ama yapılması gerekiyordu.

Fırtınadan sonra, sadece Middenwold'da avlanmaya geçeceğiz ve Ouroskele'deki hayvanların sayılarını yenilemelerine izin vereceğiz. Ve artık insan formuna geçip inlerine girebileceğimize göre, çöl kurdu nüfusunu yok etme konusunda bazı düşüncelerim var. Kurtları itlaf etmeye kalkışmadan önce eğitim alıp kendimizi insan savaşçılar olarak geliştirmemiz gerekecek.

Serylla bana keskin bir bakış fırlatıyor. "Sana dinlenmeni söyledim ama sen plan yapıyor ve endişeleniyorsun. Düşünmeyi bırak."

"Artık dinlenmeyi anlamıyorum," diye homurdanıyorum yuvaya doğru içine yerleşirken.

Gülüyor. "Çalışmayı severim, ama işi iyi yapmak için iyi dinlenmek gerekir. Gözlerini kapat, ben Thelise'den aldığım eşyaları yerleştirirken sana şarkı söyleyeceğim. Yiyecek malzemelerini de yeniden düzenleyeceğim - korkunç bir karmaşa içindeler."

Mağara onun tatlı sesine hafif bir yankı katıyor ve söylediği melodi o kadar rahatlatıcı ki, dev bir gök gürültüsü patlaması beni sivri uçlarım kabarmış ve dudaklarımda bir hırıltıyla yuvadan dışarı fırlatana kadar uykuya daldığımı bile fark etmiyorum.

Bir an için dağın ikiye bölündüğünü sandım. Ama mağaram hâlâ burada, hâlâ sağlam. Yağmur selleri dışarıdaki çıkıntıyı parçalıyor ve eşliğinden aşağıdaki boşluğa fışkırıyor.

Serylla yuvamda çömeliyor. Şu anda beyaz vardiyalı elbiseyi giyiyor - turuncu elbiseyi daha sonra giymek üzere kaldırmış olmalı. Ona söylemeliydim. O alev rengi elbiseyi ne kadar sevmiştim ama bu elbiseyle de çok sevimli görünüyor. Yine de korkuyor. Mordvorren üzerimize zifiri karanlığı getirdi ve o karanlıkta benim gibi göremiyor.

"Kyreagan?" diyor belli belirsiz.

Ben daha cevap , gökyüzünden beyaz bir ateş parçası iniyor, o kadar yakın ki cızırtısını duyabiliyorum. Serylla çığlık atıyor. Keskin, keskin bir koku Hassas burnuma , sanki gök gürültülü yağmura rağmen havanın kendisi yanıyormuş gibi.

"Kyreagan!" diye haykırır

Prenses. "Bir dakika bekle."

İki boya taşıma buluyorum ve onları mağaranın ortasına itiyorum. Nefesimle onları fener gibi parlayana kadar ısıtıyorum. Sonra yuvaya tırmanıyorum ve bedenimi onunkinin etrafına sarıyorum. Bana doğru sürünüyor ve

Zırhlı göbeğimi titretiyor. Şu anda insan formunda olmak, vücudunun baskısından daha fazlasını hissedebilmek için acı çekiyorum. Tenini tenimin altında istiyorum.

parmak uçlarımda, göğüsleri avuçlarımdan altında, dudaklarım onunkilerde. Bu yakınlığı o kadar çok arzuluyorum ki kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

İçimde bir hissediyorum ve aniden o oluyorum - ejderha formumdan çok daha küçük ve zayıf ama yine de Prenses'ten daha büyük olan diğer benliğim - ona güvenlik ve rahatlık sağlayacak kadar büyük.

Üstümü değiştirdiğimde Serylla geriye, samanların üzerine düşüyor ve cüssem altından kayboluyor. Ayağa kalktı, telaşlı görünüyordu. "Az önce ne oldu?"

"Ben yaptım." Ben de sırtarak doğruldum. "Form değiştirmek istedim ve değiştirdim." "Anlıyorum." Uzanıp uzun siyah saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor,

ve boynuzlarımdan bir kilidi çözüyor. Dudakları başka bir şey söylemek için ayrılıyor ama dışarıdaki rüzgâr aniden öyle bir çılgılığa dönüşüyor ki Gözleri dehşetle parlıyor. Feryat eder, yükselir ve alçalır, yas ve delilik arasında gidip gelen şiddetli bir feryattır.

"Hiç bir şey duymamıştım," diye fısıldıyor, daha da yaklaşarak. "Sarıl bana."

Yuvada dizlerimi kırarak oturuyorum ve o da arkasını kalçama dayayıp vücudunu göğsüme yaslayarak bana yaslanıyor. İki kolumu da ona doluyorum ve teninin benimkine değen her parçası için Kemik Yapıcı'ya şükrediyorum.

"Tuhaf bir sihirle örülmüş, yaşayan bir fırtına," diye mırıldanıyorum saçlarına karşı.

"Evet, okulda bundan bahsettiler," diyor Serylla. "Yine de keşke daha dikkatli olsaydım."

"Tarihi arasında bununla ilgili uzun bir şiirimiz var." "Benim için oku."

"Ne yazık ki iyi hatırlamıyorum. Öğitmenlerime de her zaman dikkat etmezdim."

Kıkırdıyor. Tatlı, yumuşak, kadınsı bir ses ve sikim zıplıyor. Boyuna doğru akan sıcak kanla gerilmekten kendimi alamıyorum.

Serylla iki büküm oluyor ve bacaklarımdan arasına bakıyor. "Pantolon ister misin? Thelise'in zulasından senin için birkaç şey seçtim."

Pantolon istemiyorum. Onu elleri ve dizleri üzerine eğmek ve bu yeni sikimi içine sokmak istiyorum.

İlk gün, duvarın üzerinde durup yaylı tüfeği bana doğrulttuğunu gördüğümde onu becermek istemiş miydim? Sanırım belki de istemiştim, ama bunu kendime itiraf etmeme izin vermedim.

"Pantolon giymeliyim," diye mırıldandım. "Evet."

Serylla, bayıldığım o muzip yarı gülümsemesiyle başını öne eğiyor. "Önce bir ders."

"Ders mi?" Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum.

"Eğer bir erkek olacaksan, bir erkeğin tüm arzularıyla birlikte, ihtiyaç duyduğunda bunları kendi başına nasıl halledeceğini bilmelisin. Nasıl vereceğini

Kendini rahatlat. Kaplıcalarda senin için ne yaptığımı hatırlıyor musun?" Sikim tekrar sallanırken yutkunuyorum. "Evet."

"Bu sefer sana dokunmayacağım. Her şeyi kendin yapacaksın."

Sikimde zonklamayan kan ne varsa yanaklarıma hücum ediyor.

İlk yer değiştirdiğimden beri cinsel organıma dokundum elbette. Aletimi dikkatle inceledim ve işlemek için kullandım. Ama bunu gerçekten bu bağlamda düşünmemiştim, bunun ne anlama geldiğini, insanlar gibi kendime dokunabileceğimi fark etmemiştim. Bu, eğer eğilimim, arzum varsa, istediğim zaman kendime zevk verebileceğim anlamına geliyor. Esasen, artık kendi tensel eğlence kaynağımın.

Bu da yepyeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açıyor.

Serylla dişleriyle dolgun alt dudağını çekiyor ve bana göz kırıyor.

"Bacaklarını biraz daha aç."

Kalbim yağmur kadar gürültülü çarparken, itaat ediyorum.

"Şimdi elini sikinin etrafına koy, tam dibine."

Parmaklarımla hassas boyumu ısıtmak iyi hissettiriyor.

"Elinizi yukarı kaldırın, sikinizin etrafına sarın. Yeterince sıkı olmalı, ama sıkma. Önce yukarı, sonra aşağı kaydırın. Eğer istersen Biraz daha kaygan olması için, biraz kullanabilirsiniz, orada boncuklanan sıvı, uçta. Etrafa yay."

Berrak bir sıvı sızan küçük yarığı inceliyorum. Her ikisi de parlak ve kaygan olana kadar yavaşça horoz başımın ve şaftımın üzerine sürüyorum.

"Nasıl bir his?" Prensesin sesi biraz soluksuz geliyor.

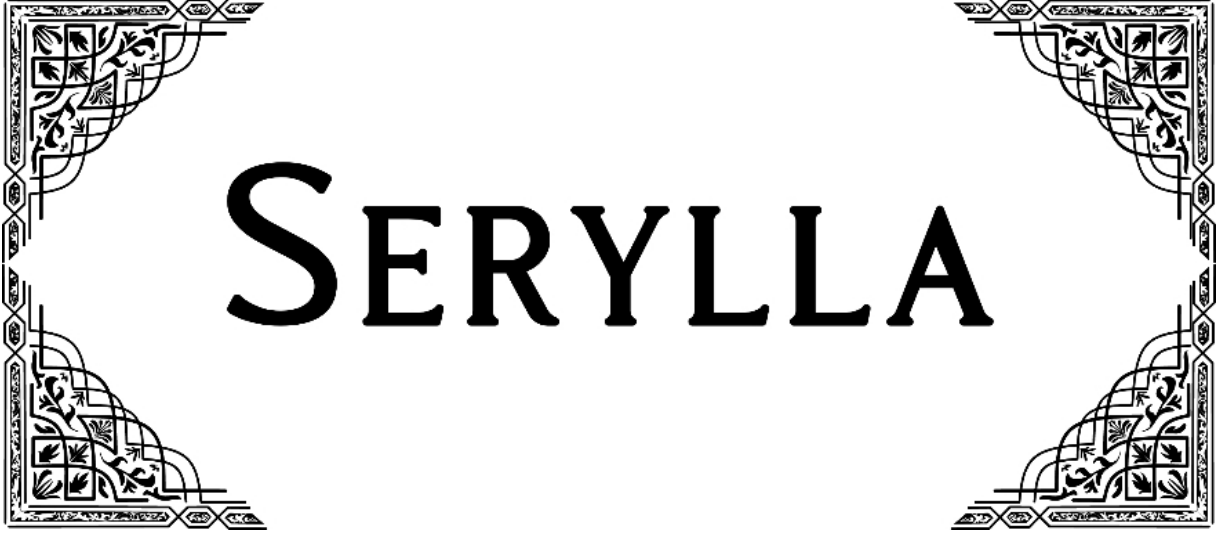
"İyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum. Ama ona baktığımda, yaptığım her şey birdenbire sadece *iyi* değil, aynı zamanda mükemmel hissettiriyor.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor. Sade elbisesinin düşük yakası Beyaz elbisesi göğüslerini bolca gösteriyor. Parmakları kalçalarının arasına sıkışmış, sanki o hassas yerdeki hisleri bastırmaya çalışıyormuş gibi materyali oraya sabitliyor.

Bir dakika önce kontrol ondaydı. Ama artık değil.

Kendi yarım gülümsememle, en derin sesimle onunla konuşuyorum.
"Sizin için nasıl bir duygu Prenses?"

OceanofPDF.com

Sikini tuttuğu anda kendimi kaybettim.

Onu orada otururken, güçlü bacakları bana doğru açıkken görmek, her Kaslı vücudunun yüzeyi ve belirgin olukları boya taşı parıltısıyla aydınlandı -Bir ölümlünün başa çıkamayacağı kadar çok şey vardı.

Aletini incelerken omurgası kıvrılıyor ve karın kasları Talimatlarıma uyup şaftı boyunca prekumu kaydırırken gergindi. İlk başta yüzünde çalışkan bir ifade var, ama dudaklarının kadifemsi gül rengi ve yanaklarındaki renk şimdiye kadar gördüğüm en sefih şey. Yapmak zorundayım titremesini engellemek için elimi amımın üzerine bastırdım.

Bana baktığında yüzü değişiyor, itaatkâr bir keşiften sırtan bir hâkimiyete dönüşüyor. O derin ejderha sesiyle mırıldanıyor: "*Sizin için nasıl bir duygu Prenses?*"

Bakışları benimkini esir alırken, büyük eli sikinin tüm uzunluğunu okşamaya devam ediyor. Çok çabuk öğreniyor.

Elimi bacaklarımdan arasından çekiyorum.

"Bu seninle ilgili, benimle değil," diye karşılık veriyorum ama sesim biraz titriyor.

"Kendinizi keşfedin. Hangi noktaların en hassas olduğunu, hangi ritimlerin sana en çok zevk verdiğini gör." Başka tarafa bakıyorum.

"Bana bak, Serylla."

O güçlü sesin cazibesine kapılarak ona döndüğümde nefesim kesiliyor. Gözleri karanlık yıldızlar gibi ve siyah saçları ipeksi teller halinde geniş göğsünün ve omuzlarının üzerinde parlıyor. Simsiyah pençeleri, kalın uzun saçlarını düzenli bir şekilde okşarken ışığı yakalıyor.

"Sence bunu doğru yapıyor muyum?" diye gürliyor.

"Evet... um... sen... sana dokunduğumda daha önce olduğu gibi hazzın arttığını hissediyor musun?"

"Ağzına boşaldığım zamanı mı kastediyorsun?"

Gözlerim neredeyse donuklaşıyor ve kalçalarımı birbirine daha sıkı kenetliyorum. "Evet."

"Soruma cevap vermedin," diyor. "Nasıl hissediyorsun?" "Sıcak," diye fısıldıyorum.

"Ve?"

"Islak."

"Göster bana." Şiddetle hırlıyor. Bu bir rica değil, bir emir ve Tanrı yardımcım olsun, buna bayılıyorum.

yuvanın kenarına yaslayarak vardiyalı elbisenin eteğini yukarı çekiyorum. Üstümü değiştirirken iç çamaşırı giymedim, çünkü içten içe bunun nereye varacağını biliyordum. Beni becermesini istiyorum. Geriye kalan tek soru, bunun *ne zaman* olacağı ve iç çamaşırlarımı kullanıp kullanmayacağımdı. Sonrasında doğum kontrol bitkileri. Beni kendi deyimiyle tohumuyla doldurmasına izin verip vermeyeceğimi. Onun yumurtalarını doğurup doğurmayacağım. Thelise bunun sadece mümkün değil, aynı zamanda güvenli olduğunu düşünüyor gibiydi. Yine de, Thelise'in sözünün pek güvenilir olduğundan emin değilim.

Şimdilik, Kyreagan nemli amımın görüntüsünden başka bir şey istemeyecek kadar sersemlemiş görünüyor. Daha hızlı okşuyor, bakışları vücudumdan gözlerime doğru gidip tekrar aşağı iniyor. Yüzümdeki ifade de dahil olmak üzere her şeyimden zevk alıyor. Uyarılmama, duygularıma tanıklık ederek kendi zevkini buluyor.

Çekingen bir şekilde iki parmağımın ucunu klitorisime bastırıyorum. Vücudum dramatik bir çırpınıyla karşılık veriyor ve kıpırdanmadan edemiyorum. Klitorisimin etrafında hararetle dönüyorum, ara sıra iki parmağımı aşağı kaydırarak içime daldırıyorum.

Kyreagan'ın gözleri alev alev yanıyor, beni yakıyor, daha önce hiç kadar içgüdüsel bir ihtiyaçla dolup taşıyor. Bu orgazma havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

Bir başka dev yıldırım sütunu uçurumdan aşağı, mağaranın yanından yılan gibi süzülüyor. İkimizi de ürkütüyor, ben hafifçe çığlık atıyorum ve Kyreagan derin bir inilti çıkarıyor.

Korku zevkimizi keskinleştiriyor ve bu istemsiz çığlıklar çekingenliğimizi gevşetiyor. Kendimi yüksek sesle, tiz ve nefessiz bırakıyorum ve Kyreagan en güzel karanlık inlemeleri çıkarıyor, nabzımı saf zevke sıçratan hoş erkek sesleri.

"Sen... önce gel," diye mırıldanıyor. "Onu görmek istiyorum."

Elim daha hızlı uçuyor ve kabaran zevke odaklanıyorum, onu zihnimde kuruyorum, kendimi kırılma noktasına kadar çalıştırıyorum. Bir iniltiyle başımı arkaya yatırıyorum... neredeyse oradayım... Kyreagan'ın kızarmış yüzüne, şişmiş sikine, ağır taşaklarına, her şeyi çerçeveleyen güçlü kalçalarına bir kez daha uzun uzun bakıyorum...

"Siktir!" Vurduğunda çığlık atıyorum. Parmak uçlarımı klitorisime bastırarak kendimi bacaklarımı açık tutmaya zorluyorum, amımın spazmlı çırpınışlarını görsün diye. Benim parmaklarım ve iç bacaklarım sıcak ışıktaki kaygan bir şekilde parlıyor.

"Serylla... Serylla..." Kyreagan ağır bir şekilde inliyor ve sikinden beyaz dölleri uçararak bacağıma ve yuvanın sıkıştırılmış çimlerine serpiliyor.

"Devam et," diye nefes nefese kaldım. "Yeterli kadar kendine biraz daha baskı uygula."

Tekrar inliyor, birkaç kez daha sertçe okşuyor. Sonra omzunun üzerine düşüyor, sırt üstü yuvarlanıyor ve orada kalıyor, zor nefes alıyor.

Eteğimi indiriyorum ve yuvanın kenarına yaslanmadan önce elimi kumaşa siliyorum. Ancak saniyeler sonra korkunç, kulakları sağır eden bir gök gürültüsü depremi tüm dağları titretiyor. Ben bile

Kyreagan'a nasıl ulaştığımı bilmiyorum - birdenbire *orada*, ona karşı ezilmiş, çılgın bir panik içinde onu daha da yakınlaştırıyorum.

"Sshhh." Saçımı okşuyor. "Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bu sözü tutamayabileceğini biliyorum ama bu konuda son derece samimi olduğunu da biliyorum. Ve şimdilik bu kadarı yeterli.

Kollarını bana dolamış ve yüzümü sıcak göğsüne yaslamış bir şekilde ne kadar süre orada yattığımızdan emin değilim. Fırtına o kadar yüksek sesle kükrüyor ki

konusmaya çalışıyordu. Rüzgâr yağmuru neredeyse yatay bir açıyla sürüklüyor, zemini ıslatıyor ama neyse ki yuva mağaranın yeterince derininde, yağın damlaları bize ulaşmıyor.

Bir süre sonra gök gürültüsü biraz azalıyor, bu da korkumu hafifletiyor, her ne kadar iyileşmeden önce muhtemelen daha da kötüleşeceğini bilsem de.

Kyreagan'a bir çift siyah pantolon getirdim ve onları sonra parlayan taşları birbirine yaklaştırmasını söyledim, yağmurun ulaşamayacağı ama yuvadan yeterince uzakta, böylece onu konusunda endişelenmeme gerek . Hareket ettiriyorum

Kyreagan'ın sıcak, küp şeklindeki kayaların üzerine yerleştirmeme yardım ettiği bir taş kaseyi boşaltabilmek için bazı yiyecek malzemelerini bir tabaktan diğerine aktarıyorum.

"İşte. Bir soba." Gülümsüyorum, kendimden memnunum.

"Yemek yapmayı mı planlıyorsun?" Kyreagan garip bir şekilde yakınlara oturuyor, rahat etmeden önce bacaklarını birkaç kez yeniden düzenliyor.

"Sana güveç yapacağım." Bir teneke tuz ve birkaç avuç nişastalı kök ve yabani soğan topluyorum. Sonra bıçağa benzeyen Jessiva'nın bana verdiği pençeyi aldım ve mağaranın arka tarafındaki leşlerden birinden bir parça geyik eti kestim.

"Kusma," diyor Kyreagan kuru bir sesle.

"Kusmamın tek nedeni açlıktan ölmek üzereydim ve sen suratıma kanlı bir et parçası yapıştırıp onu çiğ yememi söyledin," diye karşılık veriyorum. "Yemek pişirmek içinse çiğ etle bir sorunum yok. Bana şu yassı taş parçasını getir, ejderha."

Bağdaş kurduğu pozisyondan kurtulduktan sonra bana . "Buna neden ihtiyacın var?"

"Sus ve izle." Et parçasını yassı taşın bir ucuna yerleştiriyorum. Eti daha küçük parçalara ayırıp sulu yağ parçalarıyla birlikte taş kaseye atarken kesme yüzeyi olarak da kullanılıyor.

Kyreagan bıçak pençesine bakıyor, omuzları gergin. "Nereden buldun bunu? Tenebrix gibi kokuyor."

"Tenebrix?"

"Veba sırasında ölen ejderhalardan biri, tam da babamın ölümüyle aynı zamanlarda."

"Jessiva verdi onu bana," diyorum sakince, geyik etini doğramaya devam ederek. "Onu almamalıydı. Kemik kalıntıları halkımız için değerlidir. Buna pençeler ve dişler de dahil. Bunu size yemek hazırlamanız için mi verdi?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

Hemen cevap vermek yerine etin geri kalanını toplayıp sıcak taş kaseye atıyorum ve orada cızırdamaya başlıyor. Berrak su deresinde, Kyreagan'a doğru yürümeden önce hem ellerimi hem de pençe bıçağını portakal kokulu sabunla yıkıyorum. Ben bıçağı sallayınca gözleri açılıyor. Kucağına oturdum, yüzüm ona dönük, göğüs göğüse. Bakışlarını tutarak pençenin keskin ucunu boynunun yan tarafına, kanın deriye yakın pompalandığı yere .

"Sence neden bana verdi?" Sessizce sordum.

"Kendini benden korumak için," diye yanıtlıyor.

"Sadece bu da değil. Yapabilirsem seni öldürmemi istedi. Senin ölmeni istiyor. Sen yoldan çekilersen geri kalanımızın eve gidebileceğini düşünüyor."

Koyu renk gözlerinde ateş ışığı parlıyor. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı büzüyorum, pençemin ucunu güçlü bronzlaşmış boğazında gezdiriyorum, sonra da çenesinin keskin köşesinde gezdiriyorum. "Henüz emin değilim."

Eli bileğimin etrafında kıvrılıyor. "Eğer beni öldürecekse, bir şartım var."

"Neymiş o?" "Önce beni

öp."

Biraz gülüyorum ve eğilip ağzımı usulca onunkine bastırıyorum. Sanki mutlu ölebilecekmiş gibi derin bir memnuniyet iç çekişi yapıyor.

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, dilimin onunkiyle dans etmesine izin veriyorum. Ancak nefesi kesildiğinde elimdeki bıçağı unuttuğumu fark ediyorum. Geriye döndüğümde kulağının altında derin olmayan bir kesik vardı. İnce bir çizgi halinde kan damlıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye nefes nefese kaldım.

"Boş ." Bana uzanıyor, beni tekrar öpücüğün içine çekmeye çalışıyor ama ben kucağından iniyorum.

"Yemek yapmak zorundayım," diyorum ona. "Açlıktan ölüyorum ve senin tutsağın olduğumdan beri öğrendiğim bir şey varsa o da iyi beslenmek istiyorsam kendi kendimi beslemem gerektiğidir."

"Yani boğazımı kesmeyi daha sonraya mı erteleyeceksin?" "Belli ki. öldürmeye fırsat bulamadan öldürmek zalimlik olur. yapacağım lezzetli yahninin tadına bak."

Bıçağı tekrar yıkadıktan sonra yemeği hazırlamaya devam ediyorum, yabani soğanları doğrayıp cızırdayan etin yanına ekliyorum.

Kyreagan şimdi huzursuz görünüyor. Ayağa kalkıp ileri geri adım atmaya başlıyor ve her geçen an adımları daha da sabitleşiyor.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Daha önce söylediğiniz şey, vebanın adalar arasında nasıl seyahat etmiş olabileceğini sorduğunuzda, haklı olduğunuzu ve bir yaratığın onu yaymış olması gerektiğini anladım. Kan böcekleri hayvanların boyunlarından su haşerelerdir. Sağlam kanatlara sahip, uzun mesafelere uçabilen dayanıklı yaratıklardır. Çok sayıda olmaları ideal çözüm olurdu. Birisi vebayı hızla yaymak istedi."

"Birinin avınızın çoğunu bilerek yok ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bizi savaşa katılmaya zorlamak için. Evet, öyle. Geçen gün, herkesin dikkati dağılmışken, Fortunix'in tek başına uçtuğunu fark ettim ve onu takip ettim. Gizli bir mağara keşfettim ve burada kan böceklerini sadece insanlar tarafından üretilmiş ve kendisine sağlanmış olabilecek cam kavanozlarda saklıyordu."

Zihnim ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyor. "Yani klanınızın Elekstan'a karşı onlarla ittifak yapmak zorunda kalmasını sağlamak için Vohrain ile çalışıyor olabilir. Ama bunu neden yapsın ki? Ve işleri bittiyse böcekleri neden etrafta tutsun?"

"Fortunix Elekstan'dan nefret eder. Babam bir keresinde bana Fortunix'in gençken iki hayat arkadaşı olduğunu söylemişti ki bu bizim türümüz arasında nadirdir. Elekstan ejderhaları avlarken ikisi de öldürülmüş. Sanırım Fortunix intikamını almak için doğru zamanı bekliyordu. Kalan kan böceklerine gelince, onları neden sakladığından emin değilim. Belki de besin kaynaklarımızı tekrar manipüle etmesi gerekirse diye saklıyordur."

"Bana onları yok ettiğini söyle."

"Onları keşfettiğimde, onları ne için kullandığını henüz anlamamıştım. Bunu ancak sizinle konuştuktan sonra fark ettim."

"Hatırladığım kadarıyla, korkunç bir ses tonuyla 'kan böcekleri' dediniz ve sonra koşarak uzaklaştınız. Belki de delirdiğinizi düşünmüştüm."

"Fortunix'i aramaya gittim. Onu bulamadım ve sonra Mordvorren'in yaklaştığını gördüm, bu yüzden onunla yüzleşmeyi ertelemek zorunda kaldım. Hazırlıklarımız sırasında ya da çiftleşme dansı sırasında da onu görmedim."

"Sence nereye gitti?"

Kyreagan başını sallar. "Belki de gizli mağarasında benim kokumu aldı ve planları hakkında bir şeyler bildiğini fark etti. Böyle bir ihanet Klan hangisine karar verirse, ya onunla benim aramda ölümüne bir savaş ya da derhal sürgün edilmesini garanti eder. Belki de her ikisinden de kaçınmak için kaçmıştır."

"Bu durumda, onu bir daha görmeyeceksin. Klana onun ne yaptığını söyleyecek misin?"

"Kelimeleri onun ağzından duyana kadar olmaz. Teori ve tahminlere dayanarak onu suçlamayacağım."

". Bilge bir lider emin olmak için bekler." Ona gülümsedim.

Kyreagan'ın bakışları memnun bir şaşkınlıkla yumuşuyor, sanki onayımı beklemiyordu ve bu onun için bir şey ifade ediyordu. Boya taşlarının sıcaklığından zaten sıcak olan yanaklarım onun bakışları altında daha da ısınıyor. Bana ormanda, dere kenarında ilk öpüştüğümüz zamanki gibi bakıyor.

"Bana bakmayı kes." Kelimeler niyet ettiğimden daha sinirli çıktı ve yüzüm daha da kızardı. "Bana biraz su getir, ejderha."

Prens toprak bir kabı suyla dolduruyor. Benim talimatımla, yahni yaptığım taş kaseye biraz döküyor.

"Kil çömllekleri kim şekillendirdi?" Ben soruyorum.

"Grimmaw'ım bu yetenekliydi," diye yanıtlıyor. "Yavruyken insanlar arasında vakit geçirdi ve onların yöntemlerinden bazılarını öğrendi. O bu konuda konuşmazdı. Belki anlatsaydı, sana nasıl daha iyi bakabileceğimi bilirdim."

"En azından hayattayım." Ona göz kırpyorum.

"Diğer ejderhaların kadınlarına nasıl bakmaları gerektiğini öğrenmek için *bana* inanabiliyor musun?"

"İlk gün birçoğunun bu mağaraya uğradığını hatırlıyorum. Size tam olarak ne sordular?"

Boğazını temizliyor ve mağara duvarına doğru beceriksizce eğiliyor. "Bu ve şu."

"Muhtemelen onlara korkunç tavsiyeler vermişsinizdir. Bana sormalıydın. Ama tabii ki buna izin vermez, değil mi?"

"Kendi başıma yeterince iyi olduğumu düşünüyorum. Yine de merak ettiğim bir şey var. Sizin türünüzün genital bölgesinden hiç kanama olur mu?"

"Tabii ki. Birçok kadın doğurganlık döngüsünün bir parçası olarak her ay kanama geçirir."

"Yani ciddi bir şey değil mi? Durdurulması ya da tedavi edilmesi gereken bir yara değil mi?"

"Çoğu durumda değil."

"Ah." Hafif, mahcup bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve hemen ardından midesi yüksek sesle gurulduyor.

"Güveç birazdan hazır olur," diye onu temin ediyorum. "Tam olarak doğru olmayacak, çünkü mükemmel olması için gereken tüm baharat ve malzemelere sahip değilim. Ama iyi bir yemek olacak."

Kyregan yine adımlıyor, ara sıra durup fırtınaya bakıyor. Güveç güzelce kaynıyor, ben de patatese benzeyen kıvamlarına bakılırsa pişmesi yarım saatten az sürecek olan yumruları atıyorum. Bir avuç dolgun gri mantar da ekliyorum.

Şimşek, vadinin karşısındaki ince uzun bir dağa çarpmaya devam ediyor ve gök gürültüsünün yakıcı parıltıları ve çatırtıları beni her seferinde zıplatıyor.

Zaman. Birden fazla kez bir kaya parçası uçurumun kenarından koparak gürültüyle a a ıya, çok aşağıdaki toprağa düşüyor.

Güveç kaynakten parmaklarımdaki yumru ni astasını duruluyorum. Ma aradaki kaynak suyu dereye dönüştü ve Kyreagan'ın yatağını genişletip derinle tirmekteki öngörüsünden memnunum. O olmalı Bu i i aceleyle ve g r n   e fazla  zen göstermeden yapmış,      pençelerinin izleri dar derenin her iki yanındaki kayaları çiziyor. Ma aranın oyulmu  duvarlarındaki metodik sanatla bir tezat oluşturuyor.

Parmaklarımı ete ime silerek, mağaranın a zından şiddetli fırtınaya bakmakta olan Kyreagan'a katılıyorum.

"Burayı siz mi dekore ettiniz?" Elimi grav rlere doğru sallıyorum.

"Hayır." Yüzünde  efkatli bir hüzün var. "Grimmaw'ın hayat arkadaşı yaptı. Adı Lorgrin'di. Bu Ejderha yazısı.  iir, tarih. Ailemin soyunun kayıtları."

"Bu çok güzel."

"Lorgrin'le hiç tanışmadım. Yaşlılar onun savaşçı ya da avcı olarak iyi olmadığını, uzun saatler boyunca sessizce oymacılık yapmayı tercih ettiğini söylüyor. Bazen Grimmaw'ın yaptığı kase ve çömleklerin üzerine desenler kazır ya da başka bir ejderhanın ma arasını av hayvanları veya topladığı ürünler karşılığında süslerdi."

"O da bir kral mıydı?"

"Karde i  yleydi. Ama Kemik-Kral'ın varisi yoktu ve Lorgrin de yönetmek istemedi, bu yüzden liderlik klanın iradesiyle babama geçti."

"Klanın iradesi," diye mırıldandım. "Yani herkes bir sonraki hükümdar konusunda hemfikir mi?"

"Evet. Babam  ld   nde, klan bir sonraki hükümdarın ben karar vermişti. Ancak bunu tek başıma yapabilece imi d   nm yordum. Karde lerim ve ben birlikte yönetmeye yemin ettik."

"Elekstan'da halkın bu konuda bir seçeneği yok. Hükümdarlık soyunun varisi tarafından yönetilirler." Elimi uzatıp, acımasız yağmurun parmak u larıma çarpmasına izin veriyorum. O kadar acıtıyor ki parmaklarımı geri çekmek zorunda kalıyorum.

Sırtımız parlayan boya ta larına dönükken dünya daha karanlık, daha tehlikeli görünüyor. Kasvetin içinde Kyreagan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Harika bir kraliçe olurdun," diyor. "Bilge ve nazik, yine de güçlü."

Bırakın harika bir kraliçe olmayı, hayatımda hiç iyi bir kraliçe olacağım s ylenmemi ti. "Bence saçmalıyorsun." Ona yarım bir gülümseme veriyorum.

"Ama

Teşekkür ederim."

Gürültülü bir rüzgâr mağaranın ağzından içeri girerek bizi yırtıyor. Kıyafetlerimi ve saçlarımı alıp gecenin boşluğuna doğru kükrerken neredeyse beni de beraberinde sürüklüyordu. Kyreagan beni yakaladı ve mağaranın daha da gerisine çekti. O anda rüzgârın sürüklediği yağmur ikimizin de derisini ıslattı.

"Bu ıslak kıyafetleri çıkarmalıyız." Kyreagan beyaz elbisemin vücuduma nasıl yapıştığını fark edince gözleri parlıyor.

"Sorun değil. Giysiler yeterince çabuk kuruyacaktır. Yemek yemeliyiz." "Yanlış hatırlamıyorsam, ıslanmaktan hoşlanmıyorsun... en azından bu

şekilde." Sesi bir okşayış, alçak ve ikna edici. "Seni esir alan kişi olarak sana iyi bakve bu da kuru ve sıcak olduğundan emin olmak anlamına geliyor."

"Ben gerçekten iyiyim-" Beni kucağına alıp omuzlarına yatırdığında itirazım bir çığlığa dönüşüyor. Nasıl olduğundan bile emin değilim.

Bu fikri nasıl tasarladığını ya da nasıl bu kadar akıcı bir şekilde yönettiğini. Onun kontrolü

Bu vücut kesinlikle geliyor. Yine de beni bir un çuvalı gibi izin verilemez. "Beni hemen yere indir, ejderha!"

Beni görmezden geliyor ve eşyalarımı yerleştirdiğim alana doğru yürüyor. Thelise'den gelen malzemeler: iç çamaşırları, giysiler, doğum kontrol bitkileri paketi ve birkaç başka eşya. İçinde bir tür güçlü likör olduğundan emin olduğum küçük bir şişe bile var.

Beni yere yatırdıktan sonra, pençeli parmaklarıyla vardiyalı elbisemin eteğini yakaladı ve tek bir akıcı hareketle yukarı, başımın üzerine çekti. O sırada

"Onu daha yeni katladım!" diye bağıryorum ama o ve battaniyeyi beceriksizce vücudumdaki suyu silmek için kullanıyor.

"Kollarını kaldır," diye emrediyor ve kaldırdığımda titizlikle önce yanlarımı, sonra göğüslerimi kuruluyor.

Beni alışı, sonra da hareketlerinin dikkatli ve niyetli oluşu beni şimdiden ısıttı. Yüzündeki o ciddi ifadeyle beni kurulamaya devam ederse, onu hemen şimdi burada becereceğim. Ve bunu yapamayız, çünkü mükemmel bir yemek hazırladım ve yanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Battaniyeyi karnımın alt kısmına doğru çekmeye başlıyor, ama ben ondan alıp geri çekiliyorum. "Ben yaparım. Sen pantolonunu değiştir, sonra da yahniyi ocaktan al. Dikkatlice. Bir damla bile dökme."

Birkaç dakika sonra büyük taş kasenin iki yanında oturuyoruz; ben pembe elbisemle, o ise sade bir fildişi gömlek ve siyah pantolonuyla. O da

o kadar yakışıklı görünüyor ki yemeğe odaklanamıyorum.

Elbette kaşıklarımız yok ama Kyreagan'ın koleksiyonundan birkaç istiridye kabuğu getiriyorum. Güvecin yarım kabuğa nasıl doldurulacağını, suyu soğutmak için nasıl üfleneceğini ve içindekilerin ağzıma nasıl götürüleceğini gösteriyorum. Prens yaptığım her şeyi dikkatle kopyalıyor. Çok sevimli.

"Eee?" Tepkisini merakla bekleyerek onu izliyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kırptırıyor, biraz daha çiğniyor, sonra yutkunuyor. "Bu sihri nasıl yaptın?"

"Bu sihir değil. Bilimdir. Farklı bileşiklerin ve maddelerin bir dış güç -bu durumda ısıdan gelen enerji- nedeniyle birlikte reaksiyona girmesi."

"Yani... büyü."

Kıkırdıyorum ve kabuğumla daha fazla güveç alıyorum. "Güzel. Sihir."

Arkadaşça bir sessizlik içinde yiyoruz ve ona sadece *bir kez* dudaklarını kapatarak çiğnemesini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kabuklarımız kasenin dibini sıyırdığında, hoş bir şekilde doymuş ve uyuklu hissediyorum.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi güveç olabilir." Memnuniyetle iç çektim. "Jessiva'nın bana o pençeyi vermesine sevindim. O olmasaydı her şeyi bu kadar verimli doğrayamazdım. Sanırım bıçak olarak kullanmak için bir parça taş bulabilirdim ama o kadar da işe yaramazdı. Acaba kendisi için de bir tane mi sakladı, yoksa başka bir şeyi mi var-"

"Başka bir şey mi?" Kyreagan kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendisi için başka tür bir silahı olmalı, eğer o-" Kahretsin... Bunu söylememeliydim.

"Eğer o, ne?" Kyreagan acımasızca bakışlarımı tutuyor. "Neden bir silaha ihtiyacı olsun ki?"

Kıvranıyorum. "Nedenini biliyorsun."

Anlamayacak kadar zeki. "Beni öldürmen için sana *bunu* verdi ve sen de kardeşimi öldürmek için elinde başka bir silah olduğunu düşünüyorsun."

Bir gök gürültüsü onun sözlerini yankılayarak dağda yankılanıyor ve mağaranın duvarlarını sarsıyor. Rüzgâr, gecenin içinde derisi yüzülen ıssız bir ruh gibi, içi boş bir feryatla açıklığın ötesine çılgılık atıyor.

"Sanırım bunu denemeyi planlıyor olabilir, evet." Sesim benim için bile zar zor duyuluyor, ama bir şekilde o duyuyor.

"Ve ailemin yaşayan son üyesi olan kardeşimin tehlikede olduğundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" Şimdi hırlıyor, sesinde saf, açgözlü bir öfke var. Şu ana kadar gözlerinde hiç bu kadar öldürücü bir niyet görmemiştim.

"Varex'i uyardım," diye duraksıyorum. "Ona kızın yanında arkasını kollamasını söyledim." "O da benim gibi insan formuna geçecek," diye hırlıyor Kyreagan, "O da benim gibi ayakları. "Dikenleri ve pulları olmadan savunmasız, savunmasız olacak. Onu öldürmek isteyen bir kadınla yalnız olacak. Şu anda ölü yatıyor olabilir. Eğer öyleyse, bu senin suçun."

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Çok fazla şey oluyordu ve ben de kendimi düşünmek zorundaydım. Sen beni reddettin ve ben hangi ejderhayı seçeceğimi, nereye gideceğimi bilemedim..."

"Beni bu yüzden mi seçtin?" diye araya giriyor. "Belki de sadece benimle dalga . Belki de beni öldürmek istiyorsun. Eğer ben ölürsem, fırtınadan sonra bu mağarayı nasıl terk etmeyi planlıyorsun? Seni yere taşıyacak kanatların olmayacak. Belki senin ve diğer kadınların klan içinde müttefikleri vardır. Burnumun dibinde ölümü ve türümüzün mahvını planlayan başka hainler de mi var?"

"Diğer kadınlar adına konuşamam." Ayağa ve ondan uzaklaştım. "Ama benim öyle bir müttefikim yok. Diğer mahkûmlarla birlikte muhafazadayken, yanımıza birkaç ejderha almaktan bahsediliyordu-"

"Ve bunu ilk kez duyuyorum," diye hırlıyor. "Tıpkı Varex'e yönelik tehlike konusunda beni uyarmadığın gibi."

Garip bir şekilde, onun insan öfkesi beni ejderha formundaki öfkesinden daha çok korkutuyor. Yine de ben de öfkeliyim. Öfkeliyim aslında.

" ne cüret?" Titreyen dudaklarımın arasından söylüyorum. "Ne cüretle sanki ben senin sadık muhbirinmişim, ortağınmışım, görevi seni ihbar etmek olan bir müttefikmişim gibi davranırsın?"

Şüpheli ya da hain bir faaliyet? Ben senin dostun değilim. Daha bu sabah bana hatırlattığın gibi, ben senin lanet olası tutsağınım."

İlerliyor, uzun boylu ve tehditkâr, siyah saçları arkasında bir pelerin gibi dalgalanıyor ve gözleri öfkeyle parlıyor. Mağaranın kenarına doğru geri çekildiğimde öne doğru hamle yapıyor ve bir avucunu başımın yanındaki kaya duvara çarpıyor. Pençeleri kulağımın yanındaki taşı tırmalıyor, gıcırdayan bir törpü. Cüssesi

Bana hükmediyor ve sıcaklığı tenimi sarıyor.

"Sen ve başka bir şey sanıyordum," diye homurdandı. "Sana güvenmeye başlamıştım. Görünüşe göre yanıltılmışım."

"Yapma bunu." İki elimi göğsüne dayadım ve onu ittim. Bir dağı itmeye çalışmak gibi. "İkimizin de içinde bulunduğu durum için beni suçlama. Kimse için ideal değil ve bütün gece dönüp dolaşıp suçu benden sana, annemden babana, Vohrain Kralı'ndan Fortunix'e, Jessiva'dan tekrar bana atabiliriz. Bunların hiçbirisi işe yaramayacaktı. Kardeşini uyarmanın yeterli olacağını düşündüm. Bunu yapmak bile beni halkıma ihanet etmiş gibi hissettirdi. Ama sana söylemediğim için üzgünüm Kyreagan. Üzgünüm. Kardeşinin ölmesini istemiyorum, senin de ölmeni istemiyorum, özellikle de artık insan formunda olduğun için."

"Demek ," diye alay ediyor. "Artık *sana* daha çok benzediğim için bana acıyorsun. Beni bağışlamak istiyorsun. Ama bir ejderha olarak ben, bu senin için çok yabancı. Gerçek formum, dilim, kültürüm, yaşam tarzım sizin için kabul edilemez. Bu bedendeyken *kabul* edilebilirim. Hatırladığım kadarıyla, senin hakkında o kelimeyi kullanmamdan hoşlanmamıştın. O halde, alternatif formu olmayan bir ejderha olsaydım, beni tamamen hor göreceğinizi bilerek nasıl hissettiğimi bir düşünün."

"Hayır." Kelime nefes nefese bir olarak ağızından kaçıyor. "Ejderha formundayken sana dokundum. Beni memnun etmene izin verdim."

"Bencillik. Dilimi kabul ettin çünkü fiziksel rahatlık istiyordun ve bana dokundun çünkü taşınmak değil, binmek istiyordun. Bu davranışların hiçbirisi benim için değildi... sadece senin içindi."

"Ne söylememi istiyorsun? *Tabii ki* seni bu halinle daha çok seviyorum. formdayız," diye . "Biz tamamen farklı bir *türüz*, Ky. Ben senin Thelise'in büyüünden *önce* güzel, komik ve tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydın. Vücudunun artık benimkiyle daha uyumlu olmasından memnun olduğum için beni suçlayabilir misin? Bunun diğer farklılıklarımızla hiçbir ilgisi yok, her şey artık içime sığabiliyor olmanla ilgili. Bu kadar basit. Yapar mısın? Anladın mı?"

Göğsü kabarıyor ve eliyle yüzümün alt kısmını kavıyor, gözlerimin içine o kadar şiddetli ve hınzır bir öfkeyle bakıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Başparmaklarımı siyah pantolonunun kemerine sokuyorum ve keskin bir sarsıntıyla onu kendime doğru çekiyorum.

Konuşurken kalın ereksiyonunu bana sürüyor, sesi alçak ve sert. "Beni içinde istiyor musun?"

Yüzümü kavradığı için başımı çeviremiyorum ama gözlerimi onunkilerden ayırıyorum.

"Serylla." Beni hafifçe sallıyor. "Bana bak. Seni becermemi istiyor musun?"

Keskin bir inilti kaçıyor benden, ama amımın kaygan durumuna rağmen yine de kendimi .

"Vücudun bana tepki verdiğinde değişimin kokusunu alabiliyorum. Bunu biliyor muydun?" Kyreagan omurgasını dikleştiriyor, şişkinliğini kızışmış bir canavar gibi bana sürüyor. Ve belki de öyledir. Büyülü dönüşümü bazı şeyleri değiştirdi; eğer sıcaklık erken başladıysa şaşırmam.

Ellerim hala belini kavırıyor, onu bana doğru tutuyor ve ona karşı kıvrınmamak, bacaklarımı etrafına dolamamak, sikini sıcaklığıma sokmamak için elimden gelen tek şey bu... *lütfe, lütfe...*

Yanağı benimkini sıyrıyor. "Seni çiftleştirmek istiyorum Prenses," diye gürliyor. "Daha fazla tutamayana kadar, karnın tohumlarımla şişene kadar içine boşalmak istiyorum. Yumurtalarımın karnında büyümesini istiyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Neden az önce söylediği her cümle vücudumda lezzetli bir karıncalanma? Bende derin bir sorun var çünkü tam da söylediği şeyi yapmasına izin vermeyi düşünüyorum. Ne de olsa kendini beğenmiş güneyli bir prensin çocuklarını taşıyabilirdim - neden bana gerçekten ihtiyacı olan bu ejderhanın yumurtalarını taşımayayım? Elbette tehlikeli ama benim tecrübelerime göre en iyi seks biraz risk içerir.

"Yumurta olayını bilmiyorum," diye nefes nefese kalıyorum. Ama bunu söylerken bile Thelise'in bana verdiği otları hatırlıyorum. Eğer sevişirsek, hamileliği önlemek için sabahları bir doz alabilirdim.

Ona şimdi teslim olmalıyım ve yumurtalar hakkında daha sonra karar vermeliyim. Onu sadece bir kez becermeli ve dürtünün daha sonra sistemimi terk etmesini ummalıyım.

"Beni reddedeceksen, bunu çabuk yap," diye homurdanıyor. "Kendi gücümün sınırlarını aşmadan önce."

"Başlıyor o zaman? Çiftleşme ateşi mi?"

"Emin değilim. Tek bildiğim, seni yere atıp tekrar nefes alabilinceye kadar yerde tepinmekten bir kalp atışı uzakta olduğum."

Elbisemin altından neredeyse damlıyor, böylesine zorlayıcı bir ihtiyacın çıplak düşüncesiyle çılgınca tahrik oluyorum. Bazı ilkel, gölgeli parçalar Ben takip edilmek, yakalanıp yere atılmak ve mantıklı düşünceler oluşturmamaya kadar sert becerilmek istiyorum. O kadar şiddetli, o kadar çılgınca arzulanmak istiyorum ki, bir erkek kendini içimde kaybetmekten başka bir şey düşünemiyor. Herhangi bir adam değil. *Bu* adam. Beni böyle bir şeyle beslemesini istiyorum.

Çılgınca, pervasızca, canavarca. Tüm kontrolü ona vermek ve içime şiddetle, çaresizce boşalmasını hissetmek istiyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, sanırım ordusunun başında şehrimde doğru uçtuğunu gördüğümde beri bu ejderhayı arzuluyorum. Ona duyduğum nefretin her fişkırışının altında ince bir hayranlık, cazibe akımı vardı.

Ve o kudretli ejderha artık bir adam; boynuzları, pençeleri ve benimkine karşı titreyen muhteşem bir vücudu olan bir adam. Yanan ağzını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, elini çenemden boğazıma doğru indiriyor.

"Bu halimle bile senden daha güçlüyüm." Nefesi dudaklarımı ısıtıyor ve gözleri siyah kömür gibi. "Bir parçam tüketmek, ezmek, boyun eğmeye zorlamak istiyor."

" yapmayacaksın," diye fısıldıyorum. "Sen bundan daha iyisin. Naziksin."

Dudakları acı dolu bir yüz ifadesiyle kasılıyor. "Ben . O kadar çok kişiyi öldürdüm ki -bunu çok fazla düşünmeme ya da pişmanlık duymama izin vermezdim ama şimdi zor dayanıyorum-"

"Sus." Öne doğru sallanıyorum, leğen kemiğimi eğiyorum, ona doğru eğiliyorum. "Suçluluğunla daha sonra oturursun. Şimdilik sadece benim oynamak istediğim oyunu düşün."

"Oyun mu?"

Şimdi şimşekler çakarken ve gök gürlerken kulağına mırıldanma sırası bende. "Oyun bu. Kaçacağım, seninle savaşacağım, seni inkar ediyormuş gibi yapacağım. Ve bu inkâra rağmen, beni sertçe, istediğin zaman, istediğin şekilde, bütün gece boyunca alacaksın. Eğer gerçekten durmanı istersem, "şimdi bitir" diyeceğim. Bu üç kelimeye saygı duyacağına söz vermelisin."

"Yapacağım, bunun için kendimi Mordvorren'e atmam gerekse bile," diye yanıtlıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İşlerin bu kadar sertleşeceğinden şüpheliyim."

"Sen hiç kızgın bir ejderha görmedin. Babam bana hikayeler anlatırdı-"

Parmaklarımı ağzının üzerine koyuyorum. "Şu anda duymak istemediğim hikayeler."

". " Geri çekiliyor, bedenlerimiz arasında bir ayrılık yaratıyor. Onsuz kendimi daha soğuk, boş ve aç hissediyorum. Bir zamanlar bildiğim her şeyin parçalanmasıyla karanlığa gömülmüş bir dünyada, o her şeyi yok edebilecek tek şey.

Gölgeler.

Önerdiğim oyunu reddetmemiş benim söyleyebileceğimden daha anlamlı. En azından bu konuda hedeflerimiz aynı. Benimki -kendimden çıkarılmak, güçlü biri tarafından hükmedilmek, herhangi bir plan yapma ihtiyacının ötesine taşınmak,

kaçmak, hatta düşünmek. Ve onunki de beni tamamen sahiplenmek ve ilkel üreme ihtiyacını doyumak. Onun için bir seçim yaptığımı bilmesine gerek yok. Tohumunu etkisiz hale getirmek. Bu benim bedenim ve ona istediğim kadarını vereceğim, fazlasını değil.

mesafe varken Kyreagan hâlâ aç görünüyor ama yüzünde bir belirsizlik de var. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Sadece birkaç kez yaptım," diye itiraf ediyorum. "Fazla düşünme. Tıpkı yürüme ve konuşmada olduğu gibi, bırakın bedeniniz kontrolü ele alsın. O ne yapacağını bilir. yap."

Gözlerini kapatır, boynuzlu başını geriye yatırır ve uzun bir nefes çeker, yavaş nefes alıyor. Pençelerinin seğirmesi ve omuzlarının gerginliğiyle ilgili bir şey, nefesini vermeyi bitirdiğinde işimin biteceğini bilmemi sağlıyor. Onu durdurmak mümkün olmayacak.

İşin zorlaşacağından şüpheleniyorum ve kıyafet sıkıntısı çektiğim için üzerimdeki pembe elbiseyi parçalamamasını tercih ederim. Aceleyle çıkarıp diğer eşyalarımın yanına atıyorum. Parçalanmış terliklerimi de o yöne fırlatıyorum. Sessiz çıplak ayaklarımla devasa yuvanın etrafında dönüyor ve mağaranın arka tarafındaki karanlığın derinliklerine çekiliyorum.

Oyunu fazla uzatmayacağım. Birkaç saattir insan formunda ve dört ya da beş saat sonra ejderha geri dönmesi gerekecek. O zamana kadar iyice doymuş olmasını istiyorum. Ama bunun için çalışmasını istiyorum.

Kyreagan onu bıraktığım yerde duruyor, gözleri kapalı, ama burun deliklerinin bir genişlediğini görüyorum. Ağzının köşesi kalkıyor. Gölgede dursam bile kokumu alabiliyor. Mağara derin olsa da saklanacak yer yok.

Harekete geçmeyince elimi kalçalarımın arasına daldırıyorum. Sonra ıslak parmaklarımı kaldırıyorum.

Çok beklememe gerek soğuk ve nemli bir esinti mağaranın içinden, yuvanın üzerinden geçip tekrar dışarı çıkıyor, Kyreagan'ın yanından geçip uyarılmışlığımın kokusunu burnunun dibine kadar taşıyor.

Hırlayan bir panter gibi, sıvı bir şimşek gibi sıcıyor. Artık insan uzuvlarındaki beceriksizlikten eser yok; avın çılgınlığına kapılmış bir yırtıcı gibi. Yuvanın etrafından dolanıyor ve beklediğimden daha hızlı bir şekilde bana doğru hücum ediyor ve parmak uçlarından zar zor kaçarak uzaklaşırken çıkardığım korku çığlığı gerçek.

Yuvanın etrafında dönüyorum ve diğer tarafta duruyorum, gözlerim onun üzerinde,

Beklentiden nefesi kesilmişti. Gömleğini çıkarmak için duraklıyor - iliklemeğe zahmet etmediği için yeterince kolay. Pantolonu daha uzun sürdü ama çözdü ve bir kenara attı. Onu daha önce çıplak görmüştüm ama Kehribar rengi ışıktı vurgulanan o uzun, kaslı yaklaşmak, başa çıkmaya hazır olduğumdan daha cazipti. Beni "zorlaması" planımdan neredeyse vazgeçiyordum, bedenim boyun eğmek için yalvarıyordu. Ama sonra o Yuvaya hafifçe atlayıp bana doğru yürüyor ve içgüdülerim devreye girerek beni *av* olduğum ve onun da bir *avcı* olduğu konusunda uyarıyor.

Rüzgârın sürüklediği yağmurun buğusunu çıplak sırtımda hissedene kadar, onun ölçülü adımlarına uyarak yavaşça geri . Hâlâ mağaranın içindeyim, ama Kyreagan adımlarını kontrol ediyor ve "Dikkatli ol Prenses" diyor.

O haklı. Her an başka bir rüzgâr mağaranın içinde dönüp durabilir ve bu sefer sadece bir esinti değil, tam anlamıyla bir bora, bir kasırga beni yakalamak ve ölüme götürmek için uzanıyor.

Kyreagan'a şeytani bir gülümseme veriyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. Gözlerinde alarm parlıyor. "Kes şunu, Serylla."

Bir adım daha geri.

"Seni küçük aptal." Dişlerini gösterdi ve yuvadan fırladı. "Bana itaat et. Oradan uzaklaş."

"Yap beni."

"Kendini tehlikeye atman asla bu oyunun bir parçası değildi, seni güzel hilebaz," diyor.

Bir başka canlandırıcı rüzgâr patlaması ve nefesim kesiliyor, belki de bunu çok ileri götürdüğümü düşünüyorum. Ama rüzgâr çıplak bedenimin etrafında dönerek

Soğukluğuyla göğüs uçları, sonra tekrar mağaradan dışarı süzülüyor - bu sefer emme gücü yok.

Kyreagan fırtınanın ne kadar şiddetli görmek için beklemiyor. Yarım saniye içinde üzerime geliyor, beni döndürüyor ve mağaranın güvenli bölgesine doğru itiyor.

Ondan uzaklaşıyorum, ama bileğimi yakalıyor ve beni bedenine doğru geri çekiyor. Tenimin onunkine değen ipeksi akışından içi boş bir inilti yayılıyor. Omurgamı göğsüne, kıkırmı da kalçasının üst kısmına yaslıyor. Pençeli eli göğsümü sıkarken, diğer kolu belimi sarıyor.

"Sen *benimsin*," diye homurdanıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum çünkü bu onun ejderha sesi, derin ve gırtlaktan, en karanlıktan kükrüyor vahşi kalbinin yarıkları.

"Hayır." Gövdemi avucunun içinde döndürüyorum ve tırnaklarının uçları göğsümün etrafında yarım bir daire çizerek etimden noktalar halinde kan çekiyor. O an Kanı beni bıraktı, ben de kaçtım.

Ama bir anda tekrar üzerime geliyor, kolumdan ve kalçamdan tutup beni yuvaya doğru sürüklüyor. Çimenler yumuşak ama biraz cızırtılı ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde karnımın üzerinde sürünerek kenara doğru ilerliyorum.

Kyreagan bileğimi ve saçımı tutuyor. Ben çırpınıp küfrederken beni kendisine doğru sürüklüyor. En iyi zamanlarımda bile pek dövüşçü sayılmam ve beni çimlerin üzerine çekmesi gülünecek kadar kolay. Beni ters çevirdi ve atlıyor, dizleri kalçalarımın iki yanında ve bir eli boynumun yanında. Diğer eli hafifçe göğsümden aşağıya, göğüslerimin üzerine ve sonra karnıma doğru iniyor. Karnım sığ bir şekilde çöküyor

O keskin tırnaklar etimi sıyrırken nefes alıyorum ve bu ejderhanın isterse beni dilim dilim doğrayabileceğinin bilinciyle kıpırdamadan yatıyorum.

O aşağı inerken amım beklentiyle titriyor. Ne zaman o İlk parmağını kısıp klitorisime sürüyor, çaresizce ciyaklıyorum.

Kalçalarımın arasına yerleşiyor. Onları birbirine tutturmak için yalandan bir çaba gösteriyorum ama o beni iyice açmaya zorluyor ve dudaklarını hafifçe amımın üzerinde gezdiriyor. Bu narin dokunuş beni kıvrınmaya itiyor.

Ama onu nazik istemiyorum, şimdi değil. Onun olmasını istiyorum. Parçalanmak istiyorum.

Ben de suratının ortasına bir tokat atıyorum ve o karşılık olarak hırlarken ben de ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek uzaklaşıyorum.

Kendini üzerime atıyor ve ben de özlemini çektiğim şeyin bu olduğunu hemen anlıyorum. Karnımın altındaki çimlerin gıdıklanması ve beni yuvaya sıkıştıran devasa ağırlığı dışında tüm dünyam karardı. Sıcak ve gücü benimde yuvarlanıyor; göğsü göğsümden gelen suyla şişiyor. Nefesinin ağır, hayvani sertliği. Saçlarıma karşı nefes nefese. Kalçalarını kaldırıp üzerime oturdu ve kalçalarımı birbirine sıkıştırdı. Üzerimde kamburlaştı kızgın bir kurt gibi. Büyük bir eli karnımın altından kayıyor, leğen kemiğimi kaldırıyor, kıcımı yukarı itiyor. Yaptığı şey içgüdüsel, bir çeşit insan arzu ve ejderha aciliyeti.

Aletinin kör, yakıcı başı amıma sürtünüyor ve inliyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yüzüstü olduğum, kıcımın havada olduğu, beni umutsuzca çiftleştirmek isteyen ejderha şekil değıştiricinin güçlü kolları ve bacakları tarafından ezildiğim ve duvarla çevrildiğim gerçeğı dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Vücudunu eğiyor. Kalçalarını ileri atıyor. Şiddetli bir şekilde içime giriyor Acele et.

Gözlerim geri dönüyor ve dudaklarım gevşiyor. Gerginim, zirvedeyim Acının. O çok büyük, lanet olsun.

Nefes nefese, yavaş ve kaygan bir şekilde geri çekiliyor, devasa uzunluğu vücudumdan dışarı çıkıyor, neredeyse sonuna kadar ama tam olarak değil. Bir sonraki saniyede içeri giriyor ve benden kısa bir çığlık çıkmasına şaşırıyor. Karşılık olarak hırlıyor, damarlarımda canlı bir heyecan uyandıran vahşî bir ses. O vahşî, erkeksi seslerden daha fazlasını çıkardığını duymak istiyorum, bu yüzden usulca inliyorum. Vücudundan yayılan boğuk, iniltili hırıltı beynimi tamamen eritiyor ve teslim oluyorum.

Ağzı omzumu buluyor ve tenimin tadıyla nefessiz bir inilti çıkarmadan önce çatallı diliyle beni yalıyor. Ya benim kokum ya da Tadım onu çıldırtmışa benziyor ve beni çılgınca, vahşice sikmeye başlıyor. İlk başta kurt gibi kambur durup beni beceriyor, sikiyle amımı yumrukluyor ama sonra doğruluyor, bir elini başıma koyuyor ve acımasızca vurmaya devam ederken yüzümün yan tarafını yuvaya doğru itiyor.

Bedenim tamamen ona teslim oluyor. Her düşünce bulanıklaşıyor ve istediğim tek şey, ihtiyacım olan tek şey, çekirdeğimde daha sıkı ve daha sıkı sarılmaya devam eden orgazm. Geleceğinden, ben olmam gereken yere varmadan çok erken duracağından korkuyorum.

"Gelmeme sağla," diye hıçkırarak inliyorum. "Lütfen, lütfen, ejderha, gelmemi sağla, gelmemi sağla."

Zalim bir hırıltıyla o kadar derine dalıyor ki beni kıracağını düşünüyorum ama bu orgazmı körüklüyor, bana yeni bir zevk patlaması yaşıyor, beni zirveye yaklaşıyor. "Evet" diye bağıyorum, o da bir kahkaha atıyor ve iki kat kuvvetle itiyor.

"Elekstan Prensesi yuvamda," diyor zafer kazanmış bir edayla. "Güzel kıcı havada, sikime boşalmak için yalvarıyor. Tekrar söyle, Prenses."

Gururun ötesindeyim, kederin ötesindeyim, her şeyin ötesindeyim, tamamen uyumluyum. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum çünkü beni çok sert beceriyor, tüm vücudumu sarsıyor ama şehvetle şişmiş dudaklarımın arasından mırıldanmayı başarıyorum,

"Beni boşalt, lütfen. Durma, asla durma... Tanrım..." Parmakları saçlarımı acımasızca bükerken, diğer elinin pençeleri sırtımı kazırken sesim ince bir çığlığa yükseliyor. Eylemin vahşeti beni ejderha ateşi gibi vuruyor, klitorisimi heyecan verici bir çılgınlığa sürüklüyor, orgazmı sıvı alev gibi vücuduma gönderiyor.

Dudaklarımdan sert, kısa çığlıklar dökülüyor, tekrar tekrar. Uzunluğumun kontrolü bende değil -parmaklarım yuvanın derinliklerini tırmalıyor, kalçalarım titriyor ve hâlâ beni beceriyor, yüksek sesle ve ağır bir şekilde homurdanıyor, daha hızlı, daha hızlı- acı çekiyormuş gibi bir çığlık atıyor ve vücudu benimkinin üzerine eğiliyor. İçimde kalın bir şekilde zonkladığını, döllerini rahmime pompaladığını hissediyorum.

"Benim yavrularımı taşıyacaksın," diye fısıldıyor, saçlarımı okşuyor, boyu hâlâ amıma gömülü. "Benim türümün ve senin türünün özü birleşecek ve tamamen yeni bir ırk yaratacağız."

Bu sözlerde, kalçalarını geriye doğru kaldırıp tekrar, sıkıca sokuşunda lezzetli ve ilkel bir şey var. Aleti bir kez daha esneyerek taşaklarındaki tüm spermi vücuduma boşaltıyor.

"Kahretsin," diye . karmakarışık, yanaklarımda gözyaşları, solgun tenim kıpkırmızı. Hiç bu kadar yıkılmamış, hiç kimseye bu kadar teslim olmamıştım. Sanki beni çırılçıplak soymuş, giysilerimi, tenimi ve etimi geçip atan kalbime ulaşmış ve onu kanlı, sadık bir aşk pınarına dönüşene kadar sıkmış gibi hissediyorum.

Gerçeği, bunu yapmasına izin vermemin gerçek nedenini itiraf etmek böyle hissettiriyor. Kendi zihnimde zar zor fısıldayabiliyorum. Ama o içimden çıkarken, ben kelimeleri düşünmeme izin ver, sadece bir kez.

Seni seviyorum.

Hayır... *Siktir.*

Hayır. Bu üç kelimeye müsamaha göstermemeliyim. Beni buraya, bu mağaraya, bu hayata .

Gözlerimi kapatarak kendime üç kelime daha söylüyorum, zihnimde kesin bir emir.

Buna hemen bir son ver.

KYREAGAN

Ondan ayrıldığımda, seksinin pembe dudakları arasından parlak beyaz dölleri dökülüyor. Hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir şey görmemiştim. İlk parmağımın yanıyla dölleri topluyorum, pençelerimle narin dokuya zarar vermemeye dikkat ederken onu tekrar içine itiyorum. Sonra dölümü vücudunun içinde tutmak için avucumu sıkıca seksinin üzerine bastırıyorum.

O haklıydı. O an geldiğinde ne yapacağımı biliyordum. Ve onun içine boşaldığımda hissettiğim zevk, daha önce yaşadığım iki orgazmdan çok daha yoğundu.

Serylla bu çiftleşme sezonu için doğru seçimdi. O ve ben birbirimizin arkadaşlığına devam etsek de etmesek de, benim için yumurtlasa da yumurtlamasa da, fırtınayı onunla atlatarak doğru kararı verdiğimi biliyorum.

Ayağa kalkmak için hamle yaptığında onu yerinde tutuyorum. "Bir dakika bekle. İçine koyduğum her şeyin dışarı dökülmesini istemiyorum."

"Daha fazla para yatıracaksın," diye yanıtlıyor. "Beni . İşemem lazım."

Fiziksel ihtiyaçlarını karşılarken onu izlemememi istedi, ben de mağaranın ağzında durdum ve işi bittiğini söyleyene kadar fırtınaya baktım.

Arkamı döndüğümde, orada çıplak bir şekilde duruyor ve karışmış sarı saçlarını parmaklarıyla çalışıyordu.

"Nasıl oluyor da saçların her zaman mükemmel derecede şık ve ipeksi görünüyor?" diye homurdanıyor.

Kaşlarımı çatarak bir tutamını kaldırıyorum. "Bu normal değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Sanırım bu Thelise'in yaptığı bir şey, büyüye eklediği küçük bir avantaj. Belki benim üzerimde de benzer bir şey yapmasını sağlayabilirim, böylece sürekli temiz, mükemmel saçlara sahip olabilirim. Saç demişken, o pençe bıçağını bacaklarımı ve diğer yerlerimi tıraş etmek için kullanacağım. Bunu sarayda yapardım ama sen beni aldığından beri fırsatım olmadı. Her yerim kılı ve iğrenç."

"Seni olduğun gibi seviyorum," diyorum ona.

"Teşekkürler, ama bu *kendim* için yaptığım bir şey." Bıçağı toplarken bana bakıyor ve yüzündeki ifadeyi fark ediyor. "Ne oldu?"

"Pençe bıçak dediğiniz şey, ölülerimizden birine aitti. Böyle Kutsal emanetlere saygı duyulur, genellikle alet olarak kullanılmazlar. Onu yemek pişirmek için kullandığınızda bir şey demedim ama bu... saygısızlık gibi görünüyor."

Serylla pençeyi inceliyor ve başını sallıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Eğer istemezsen onu kullanmam."

Nazik, düşünceli ve saygılı davranıyor, ancak umutsuzca kendini tıraş etmek istediğini söyleyebilirim. Tenebrix'in gökyüzündeki yerini aylar önce bulduğunu ve gökyüzüyle bir olduğu için

Yine evrende, pençesiyle ne yapıldığını bilmeyecek ya da umursamayacaktır. Belki de böyle çalkantı ve değişim zamanlarında küçük bir ihlale izin verilebilir. Ayrıca, sahip olduğu pençe kemik haraç değil, üzerine kazınmış bir isim yok. Yani Jessiva'nın bir yerlerde bulunduğu yedek bir pençe, bu da kullanılmasını daha kabul edilebilir kılıyor.

"Devam et," diyorum Prensese'e. "Tenebrix gülmeye hazır bir ejderhaydı, her zaman bir şaka duymaya ya da yeni bir şey denemeye hevesliydi. Buna aldiracağını sanmıyorum."

"Teşekkür ." Sabun kalıbını alıyor ve derenin çıkışına yakın bir yere oturuyor. Bacaklarını ve koltuk altlarını sabunlarken ve sarı saçlarını tıraş ederken büyülenmiş bir halde onu izliyorum.

"Birkaç yeni çürüğün var," diye yorum yapıyorum. "Ve sırtını çizdim. Bunun için özür dilerim."

"Özür dileme! Beni öyle pençelediğinde, tam da ihtiyacım olan şeydi. Hafif tuttuğun ve çok derine inmediğin sürece sorun yok. Şimdi sus, konsantre olmalıyım." Bacaklarını ayırıyor ve cinsel organını

Onları da dikkatlice tıraş etmeden önce bir sabun tabakası. Nefesimi tutuyorum, kendine zarar vermesinden korkuyorum, ama işlemiden oldukça emin görünüyor.

"Bunu birçok kez yaptın," diye yorum yapıyorum.

"Hizmetçilerime yaptırabilirdim," diyor. "Ama her zaman böyle şeyleri kendim tercih ettim."

Garip, ilk gün çıplak dolaşması fikri beni rahatsız etmiyordu ama şimdi benden başka birinin onun amını görmesi fikri göğsümde sıcak bir kıskançlık patlamasına yol açıyor. Hizmetçilerinin ona dokunması fikrinden hoşlanmıyorum ve onu benden önce becerdiği iki erkekle hayal etmekten nefret ediyorum. Bu aptalca, mantıksız bir kıskançlık, dizginlemek için çabalamam gereken bir kıskançlık.

"Hepsi bitti." Kendini duruluyor, amının kıvrımlarını ayırıyor ve sabunu ve sarı saç parçalarını yıkarken onları rahatça kenara taşıyor.

Vücudum ani bir ihtiyaçla gerilirken yutkunuyorum. Kalbim ağır bir şekilde gümbürdüyor, kanımda zorlayıcı bir vuruş. Sikim kalkıyor, kalın ve sert. Telaşlı bir aciliyet her kasımı daraltıyor, beynimde kükrüyor, göğsümde gürlüyor.

Dışarıda şimşekler geceyi aydınlatıyor ve mağaradaki her şeyi bir anlığına kör edici bir beyaza çeviriyor. Bir gök gürültüsü yakınlarda bir yerde kayaları çatlatır ve taşlar dağdan aşağı doğru gürlerken Serylla irkilir. Aynı anda yağmur yeniden başlar ve çığlık atan rüzgâr mağaranın içine yağıyor. Yağmur boyalı taşlara çarparak ama yuvaya tam olarak ulaşmıyor.

Serylla ayağa kalkıyor, beyaz vardiyalı elbisesini alıyor ve başının üzerine geçiriyor. Elbisenin onun güzel vücudunu örtüşünü izliyor ve şeklini benden sakladığı için ondan nefret ediyorum.

Yuvaya doğru yürüyor ve muhtemelen uyumayı planlayarak bir bacağını yukarı kaldırıp içine tırmanıyor. Bu hareket beyaz kumaşı poposunun iki yuvarlak yanağına doğru geriyor.

Ve aklımı kaybediyorum.

Boğuk bir ihtiyaç çığlığıyla üzerine atılıyorum. Pençelerim çılgınca elbiseyi topluyor, kumaşı yolumdan itiyor. Ağrıyan bir ihtiyaçla titreyerek, sikimi yarığına sokuyorum.

Prenses aniden içeri girmemin şokuyla inliyor, ama üç kaçış kelimesini söylemiyor, şükürler olsun. Söyleseydi bile

kendimi durdurabilirdim.

Vücudunun derinliklerine daldığımda kalın bir inilti boğazımdan kaçıyor. Tatlı, ıslak iç organlarının titremesi ve etrafımda kenetlenmesi - bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi his. Ejderha formunda seks yapmayı hayal bile edemiyorum. bu kadar iyi hissettiriyor.

Onu kalçalarından tutuyorum ve sikimin kalçalarının girip çıkmasını izliyorum. Deneysel olarak, onu becerirken kıcının küçük büzülmüş deliğini başparmağımın ucuyla kızdırıyorum ve ödülüm olarak şaşkın bir zevk iç çekişi kazanıyorum. Bu küçük delik üremek için değil, ortadan kaldırmak için ama onun her parçasından olduğu gibi bu delikten de büyüleniyorum.

Tutsağımın amına her yeni dalgalanmada aletim boyunca karıncalanan bir zevk akıyor. Ürperiyorum, mağaranın yağmurla yıkanmış havasına umutsuz iniltiler üflüyorum çünkü daha önce hiçbir şeyi bu kadar mükemmel, bu kadar zarif hissetmemiştim -hiçbir şey bu kadar yoğun bir şekilde lezzetli olmamıştı...

"Çıkardığın o güzel seslere bayılıyorum," diyor Serylla usulca. "Amımı bu kadar çok mu istiyorsun ejderha?"

Vohrain Kralı'nın bu kelimeyi kullandığını duyduğumu hatırlıyorum. Anlamı şu olmalı.

Kuku ile aynı şey. Bir şekilde daha sert, daha kaba ve sahiplenici. Onun ağzından hoşlanmamıştım ama sanırım onunkinden hoşlandım.

"Amını arzuluyorum, Prenses." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Bir gün batımında uçmak gibi hissediyorsun. Bir şeleleden aşağı dalmak gibi. Taze, zengin, lezzetli etini gibi-"

"Bu kadar ejderha şiiri yeter." Gülüyor ama dumanlı ve arzu dolu bir kahkaha. "Kahretsin Kyreagan, beni nasıl hissettiriyorsun? , sana daha derinde ihtiyacım var... daha derinde... benim için tekrar inle."

Kalçalarını kendime doğru çekip taşaklarıma kadar sokuyorum ve onun zevkle inlemesine neden olan kırık, çaresiz bir iniltiyle boşalıyorum. Taşaklarım sıkılaşıp küçük eşimin rahmine bir parça daha döl akıtırken muhteşem bir memnuniyet ruhumu yıkıyor.

Dostum mu? Böyle şeyleri umut etmeme izin vermemeliyim. Benim hayat arkadaşım olmayı asla kabul etmez.

Yavrularımı taşımaya, türümü korumama yardım etmeye istekli görünüyor. Ama ondan sonra -içinden çekiliyorum, zevkimin son izleri aletimi titretirken titriyorum- *ondan* sonra, yumurtadan çıktıktan sonra, onu bırakmalıyım. Eğer gerçekten

Onu önemsiyorsam, ona özgürlüğünü ve tüm seçimlerini geri vermeliyim. Mutlu olmasını ve ona iyi bakılmasını sağlamalıyım ve sonra onu yalnız bırakmalıyım.

Onu anakaraya geri götüreceğim ve Vohrain'in ulaşamayacağı güvenli bir yerde özgür bırakacağım. Günlerini kendi türüyle istediği gibi yaşayabilecek. Yavrularımızı büyüteceğim ve bir sonraki çiftleşme mevsiminde, ellinci yılımda, bir klan üyesinin yavrusuyla çiftleşeceğim.

Yirmi beşinci yılına ulaşan yeni dişi ejderhalardan birinin kızı. Bu yeni ejderhalar da şekil değiştirebilecek, formlar arasında geçiş yapabilecek ve bu da çiftleşme ateşini daha da ilginç hale getirecek.

Planım midemi bulandırıyor. Ama bizim için başka bir gelecek göremiyorum. Serylla burada, bu mağarada, benimle asla mutlu olamaz. Kendini asla bir ejderhaya hayat arkadaşı olarak adamaz, şeklini değiştirebilen birine bile.

Karnı üzerinde, yuvanın kenarından sarkmış, nefes nefese yatıyor. Bir süre sonra sürünerek yuvanın içine doğru ilerliyor.

Henüz boşalmadı, ki bu benim affedilemez. Onun da benim kadar orgazm olacağına kararlıyım.

Onunla birlikte yuvaya tırmanıyorum, onu oturur pozisyona çekiyorum ve elbisesini çıkarıyorum. Bana karşı çıplak kaldığında, onu sırt üstü yatırıyorum, vücudunun alt kısmını kaldırıyorum ve bacaklarını omuzlarıma asıyorum. Yüzüm kalçalarının arasına gelene kadar öne doğru eğiliyorum ve dilimi dölle sırlanmış amının üzerinde gezdirebiliyorum. İki kolunu başının üzerine atıyor ve tatlı bir teslimiyetle bana boyun eğiyor.

Her nazik yalamada, dilimin her kışkırtıcı titreşiminde, onun nelerden hoşlandığını daha iyi anlıyorum. Öğreniyorum ki o şaşırmayı tercih eder - her seferinde biraz farklı bir şey.

Dilimi yorulmak bilmeyen bir ritimle klitorisinin üzerinde hızla gezdirdiğimde, çılgınca sızlanmaya başlıyor. Yavaşlıyorum, daha alçak bölgelere geçiyorum, açılışını yatıştırıyorum ve serbest kalmak için ağladığı zaman, ne yapacağımı tam olarak biliyorum. O hızlı ritme geri dönüyorum, tam olarak aynı açıyla, keskin sesi duyana kadar küçük klitorisini kırbaçlıyorum, tam o anda zevkinin zirvesine çıkıyor ve aşağıya doğru süzülüyor, serbest düşüşte süzülüyor. Her iki bacağına başımın etrafına kilitleyip çılgınca kasılarak amını yüzüme çarpana kadar devam ediyorum. Rahatlığa, sertliğe ihtiyacı var, bu yüzden bu baskıyı elde etmek için beni kullanmasına izin veriyorum. Onun ve benim sıvımızla, onun ve benim kokumla yıkıyorum.

Bacakları gevşedikten sonra battaniyeleri getiriyorum ve uzun bir süre yuvada çıplak olarak birlikte uyuyoruz. Yavaşça uyanıyorum, onu becerme hayalleri kafamı karıştırıyor ve sikimi yeniden sertleşmiş buluyorum. Battaniyesi üzerinden kaymış ve

Yan yatmış, yüzü bana dönük, güzel beni baştan çıkarıyor. Bacaklarından birini kaldırıyorum ve güzel amını görene kadar onu ayarlıyorum. Hafifçe okşuyorum, pençelerimin içine dikkat ediyorum. Ben onu okşadıkça vücudundan ıslaklık sızmaya başlıyor.

Serylla uyukulu bir şekilde inliyor ve beceriksizce kendi içine sokmaya çalışarak sikime uzanıyor. Memnun bir sırıtişla kendimi elime alıyorum ve aletimin başını yavaşça yarığından geçiriyorum, seksinin parlayan ıslak dudaklarının etrafından ayrılmasını izliyorum. Bu his ilahi, ama daha da tatmin edici olanı, sikimi tekrar tekrar amından geçirirken çıkardığı sevimli küçük inlemeler. Kalçaları geriye kayıyor, sanki kendini bana dayamaya çalışıyor, ama ben acele etmiyorum, her hissin, *teninin* yapabileceği her dokunsal mucizenin tadını çıkarıyorum. Onu bekletiyorum. Sikimle onu nazikçe okşuyorum, Elimde daha sert ve daha sıcak şişerken.

Ellerim var. Bacaklarım. Çok aşındırıcı olmadan onunkine sürtünebilen pürüzsüz bir ten. Bu bir lanet değil, bir mucize. Bir milyon yeni zevk almak için hisler.

Deneysel olarak aletimin başını Prenses'in kıcının pürüzsüz yanağına siliyorum, sadece tenindeki uyarılma çizgisinin parlamışını izlemek için. Çok fazla doku, çok fazla duyusal zevk.

"Lütfen." Serylla'dan yumuşak bir sızlanma.

"İşte benim güzel prensesim," diye fısıldıyorum, içine girmeden önce sikimle amını okşuyorum. Kaygan, ipeksi - içine girmenin ihtişamından zihnim patlayabilir. Vücudu beni yutuyor, başka bir hamle için geri çektiğim her seferinde sikimi çeğiştiriyor, sanki bana sarılıyor ve gitmeme izin vermek istemiyor.

Zevkle mırıldanıyor, ben itmeye devam ederken memnun bir miyavlamayla kıcını kıvırıyor. Kaygan emme beynimde patlayan yıldızlar gönderiyor, beni mutlu bir deliliğin eşiğine sürüklüyor. İçine boşalıyorum, boşalıyorum ve lanet olsun, bu çok güzel, her şey.

Uzun bir süre ona gömülü kaldım - o kadar uzun ki, aslında, sikim tekrar sertleşiyor. Uyuyor, bu yüzden yavaşça içine giriyorum, yavaş ve sabit bir şekilde itiyorum. Birkaç dakika sonra güzel bir iniltiyle uyanıyor ve Ben onu becerirken parmaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum. Bu sefer aynı anda boşalıyoruz ve onun vücudunun zonklayan sikimin etrafında sıkışma ve çırpınma hissi yeni favori şeyim, gün batımı gökyüzünde bir uçuştan daha iyi, sınırlı deneyimlerimin hepsinden daha iyi. Ondan önce gerçek zevkin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama orgazm azalırken, kemiklerimde bir titreşim hissediyorum. Bu formdaki zamanım sona erdi ve ejderha benliğim geri dönüyor.

Aceleyle kendimi Serylla'dan kurtarıyorum, yuvadan dışarı sığıyorum ve mağaranın ağzına doğru gidiyorum. Orada, yağmurla ıslanmış taşın üzerinde bir kez daha dönüşüyorum.

Ejderha formuma güç ve güvenlik eşlik ediyor. Bu benim doğduğum beden, atalarımın şekli. Ama bir şey hissetmeden edemiyorum. kayıp hissi de. Dört ayak üzerinde kararsızca duruyorum, kanatlarım taş çarparak gevşiyor, gök gürültüsü ve şimşek arkamdaki karanlığa çarpıyor.

Serylla çıplak ve güzel bir şekilde ayağa kalkıyor ve bacaklarını yuvanın doğru sallıyor. Zevkten zayıflamış uzuvları üzerinde biraz sallanıyor ama kendini toparlıyor, bana doğru yürüyor ve iki kolunu da pullu boynuma doluyor.

"Yuvaya geri dön," diyor. "Uyku vakti geldi."

Prencesim karnımın geniş, sıcak pullarına yaslanmış halde ne kadar uyuduğumdan emin değilim. Ama uyandığımda orada değildi. Malzemelerin yanında sessizce hareket ettiğini duyabiliyorum. Bir hışırtı sesi, güçlü bir bitki kokusu, sonra da çiğneme sesi.

Boya taşları neredeyse bitmek üzere, zar zor parlıyorlar. Eğer kalkıp bir şeyler pişirmek isterse, onları tekrar ısıtmam gerekecek.

Başımı kaldırıp ne yediğini görmek için dönüyorum. "Aç mısın?" Yarı şakıyor ama ağzındakini yutmayı başarıyor.

"Um... hayır."

"Ama yemek yiyordun."

"Şifalı otlar."

"Hasta mısın? Sana çok mu sert davrandım?" Ayağa kalkıyorum, kanatlarım endişeyle çırpınıyor.

"Hayır, hayır! Öyle bir şey değil. Bu..." Gözlerini kaçırarak yüzünü buruşturuyor. Sonra kelimeler aceleyle dökülüyor. "Sadece ejderha yumurtası taşımaya hazır değilim. Aldığım otlar dölünün beni hamile bırakmasını önlemek için."

Hayal kırıklığı soğuk bir yağmur gibi içimi yıkıyor. "Seni kalıcı olarak kısır mı yapacaklar?"

"Hayır! Birkaç saat yürürlükte kalacaklar ve başlamış olabilecek her şeyi sona erdirecekler. Ama ondan sonra tekrar doğurgan olacağım."

"Anlıyorum." Kanatlarımı sırtıma yaslıyorum ve ağzımı ön ayaklarıma dayıyorum. "Onları neden aldığını anlıyorum. Kendini istemediğin bir gelecekte korumak senin hakkın."

"Kyreagan." Sesi nazik ve sempatik. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sadece düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Hepsi bu."

Gözlerimi kapatıyorum, onu başarıyla yetiştirdiğim ve birlikte küçük ejderhalardan oluşan bir aile büyüttüğümüz rüyama geri dönebilmeyi diliyorum...

"Şimdi üzgünsün," diyor, sesi acıma duygusuyla yumuşak. "Özür dilerim... Bitkileri almamalıydım. İnsan formuna girdiğinde tekrar deneyebiliriz."

"Benim yüzümden pişmanlık duyma." Aniden ayağa kalkıyorum ve kalbimdeki tüm şiddetli hayranlıkla ona bakıyorum. "Yapmayı planladığım şey, seni ejderha formuna girmeye zorlamak, hepsi yanlıştı. Gönülden arzu etmediğin hiçbir şeyi kabul etmemelisin. Senin mutluluğun benim için herhangi bir yavrudan daha önemli ve özgürlüğün de öyle. Bu fırtına sona erdiğinde, seni anakaraya götüreceğim. Güneye, Vohrain'den uzaklara gideceğiz ve ihtiyacın olan her şeyi satın alabilmen için sana hazinemden vereceğim. Belki kendine ait küçük bir çiftliğin olur, iyi kalpli bir insanla evlenir, onun çocuklarına sahip olursun. İstedtiğin her şeyi yapabilirsin. *Bu* beni memnun eder Serylla, başka bir şeyi değil. Senin güvende ve mutlu olduğunu bilerek Ouroskelle'de huzur içinde günlerimi geçireceğim. Bu yeterli-" Tereddüt ediyorum, çünkü yuvaya tırmanıyor, gözleri alev alev yanıyor ve o kadar güzel görünüyor ki, gerçeği törpülüyorum- "Bu yeterli olmak zorunda."

"Bunu yapar mısın?" Ağzımı ellerinin arasına aldı. "Gitmeme izin verir misin? Sana tek bir yavru bile vermesem bile mi?"

"Evet."

"Neden?"

Ateş içimde kaynıyor, çalkalanıyor, şişiyor, kendini serbest bırakmakla tehdit ediyor. Onu yutuyorum.

"Konuş Kyreagan," diye ısrar ediyor. "Söyle bana. Daha önce beni serbest bırakmayı reddettin. Şimdi neden kabul ediyorsun?"

"Ben... bağlandım," diye homurdanıyorum, sertleşerek.

"Ne kadar bağı?"

"Derinden bağı."

"Bana sadece bir eşya gibi bağı olsaydın, beni burada tutmak isterdin. Beni özgür bırakmaktan bahsetmezdin. Bundan fazlası var."

Hırlamam şiddetleniyor.

Küçük bir yarım gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet, ve?"

Başımı onun elinden kurtarıyorum ve fırtınaya doğru odaklanmış bir ateş hattı püskürtüyorum. Yağmur buhar bulutlarına dönüşüyor ve bu bulutlar mağaranın içine doğru dalgalanarak ikimizi de sisle örtüyor.

Serylla sisin içinden adım atıyor, küçük, güçlü ve kararlı. Gerçek kişiliği, onu buraya ilk getirdiğimde olduğu gibi davranan kişi değil.

"Başka ne var, Kyreagan?" Bana tatlı ve korkusuzca bakıyor ve ben büyüleniyorum. Etkilenmiş durumdayım. Vohrain'in kralı onu istediğini söylediğinden beri öyleyim.

"Her geçen gün daha da kötüleşiyor," diye itiraf ediyorum. "Bunu ben istemedim. Bunu hak etmiyorum."

"Adını söyle," diyor.

Hırıltıyla "Aşk" diye mırıldandım.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, gözlerini aydınlatıyor, tüm mağarayı aydınlatıyor. "O kelimeyi tadı kötüymüş gibi söylüyorsun."

"Acıyor amına koyayım."

"Tabii ki . Hiç aşk şarkısı duymadın mı?" "Çok az."

"Belki sana bir tane yazarım."

Kalbim çarpıyor, ağrıyor, umutlu. "Benimle oynuyorsun."

"Sadece birazcık. Bu kadar büyük, korkunç, dikenli bir ejderhanın bu kadar hassas olabileceğini kim bilebilirdi?" Ön bacağını okşadı. "Uzan. Daha fazla dinlenmeliyiz."

Dışarıda dönüp duran Mordvorren'in zifiri karanlığı sayesinde sabah olup olmadığını anlayamıyorum, sellerini dağa çarpıyor. Dediği gibi, dinlenebiliriz, bu yüzden yuvada yanıma yerleşiyorum ve o da karnıma yaslanıyor.

Serylla her ne kadar hoşuna gitmiş gibi görünse de gönülsüz aşk itirafıma karşılık vermedi. Sanırım Mordessa'nın bana aşk yemini ettiğinde ve ben karşılık vermediğimde yaşadıklarını tatmam adil olur. Şu anda yaşadığım belirsizlik bir tür adalet.

"Sence diğerleri iyi mi?" Serylla bir süre sonra mırıldanıyor. "Erzakları var."

"Tam olarak kastettiğim bu değildi."

"Eğer kaya düşmesi nedeniyle mağaralarında mahsur kalanlar varsa, Mordvorren sona erene kadar onlara yardım edemeyiz. Bunun gibi rüzgârlar bir ejderhayı dağa çarparak paramparça eder."

"Ben de tam olarak bunu kastetmemiştim."

"Çiftleşme sıcaklığından bahsediyorsun."

"Erkekleri hiçbir şeyi zorlamamaları konusunda uyardığınızı biliyorum ama diğer kadınlar için biraz korkmadan edemiyorum."

"Kendin için korkmuyor musun?"

Kıkırdıyor ve omzuma vuruyor. "Hayır." "Peki neden?"

"Çünkü artık sizi tanıyorum. Henüz hepiniz değilsiniz ama yeterince var. Ve ben-" Aniden duruyor ve bir sonraki kelimenin ne olabileceğini merak etmenin verdiği acıyla derim geriliyor.

Ama başka bir şey söylemiyor.

Artık daha az gök gürültüsü var, bu da büyük çoklu fırtınanın hücreleri arasındaki bir grupta olduğumuz anlamına geliyor. İkimiz de tekrar uykuya daldık, yağın yağmurla uyuştuk.

Korkunç bir patlama beni ayağa kaldırdı ve neredeyse Serylla'nın üzerine basıyordum.

Yuva yaylı olduğu için zarar göreceğini sanmıyorum, ama ona zarar verme korkusu yuvadan dışarı sıçramama yetti.

Serylla uyanırsa biraz ışık alabilsin diye boya taşlarından birine üflüyorum ama hemen uykuya dalmış görünüyor.

Öte yandan ben yine rahatlayamıyorum. Bedenim beklenmedik bir enerjiyle çatırdıyor ve bir an için insan formuna geri döndüğümü düşünüyorum. Hiçbir şey olmadığında, geçen sefer yaptığım gibi zihinsel olarak dürtüye yaslanarak değişikliği deniyorum. Ama şeklim aynı kaldı. Ben daha çok Bunun her daha fazla bilincindeyim - iri , devasa omuzlarım, omurgam ve kuyruğum boyunca uzanan ölümcül sivri uçlarım, kanatlarımın sert, ince dokuması. Kendimi güçlü hissediyorum. Görkemli. Tanrısal.

Mağaranın arka tarafına doğru ilerledim ve oradaki leşlerden birini parçaladım - semiz bir koyun. Onu mağaranın ağzına taşıyıp, ustalıklı kesip açıyorum.

Pençelerimle eti oyuyor ve parçalarını yutuyorum. Çenemle başka bir et parçasını yakalayıp serbest bırakırken tendonlar ve iç organlar geriliyor. Bazı organları da yutuyorum; kalp, beyin, karaciğer, böbrekler. İskelet ve artıklardan başka bir şey kalmadığında, onları uçurumun kenarından karanlığa doğru itiyorum.

Eğimli yağmur mağaramın girişine çarpıyor, berrak bir hava yaratıyor. Kanın içinden yılan gibi kıvrılan dereler. Normalde avımı bu kadar dağıtmayacağımı belli belirsiz biliyorum. Ama ben bir avcıyım. Yırtıcılar öldürür, yırtıcılar yer.

Prens ve avcı. İşte ben . Bu güçlü form, bu büyük kanatlar, jilet gibi keskin dişlerim ve ince pençelerim; bunların hepsi benden daha uzun ömürlü olması gereken, yavrularıma aktarılması gereken özellikler.

Uyandığımdan beri düşüncelerim basitleşti, temel dürtülere dönüştü. Önce açlık, şimdi de çocuk düşüncesiyle yeni bir arzu yüzeye çıkıyor.

Dostum.

Kanım daha da ısınıyor, damarlarımda dolaşıyor, sikime doğru kükrüyor. Sıcak bir pus zihnimi dolduruyor, karmaşık düşünceleri yok ediyor, tek bir ihtiyaca sabitleniyor.

Şimdi dostum.

Mağaramda *kadın* kokusu alabiliyorum.

Serylla dişi. Serylla benim.

Ağır adımlarla yuvaya doğru ilerliyorum. orada, olması gereken yerde Benim dişim, benim yuvarım. Vücudu gevşek, sıcak ve pembe.

Bir şüphe beynimdeki sisi delip geçiyor. *Çok küçük.*

Vücudumdaki her ölçek sanki böcekler altında sürünüyor gibi hissediyor, hışırtılı bacakları cildimi tırmalıyor. Vücudumun derinliklerinde, taşaklarım neredeyse patlayacak kadar şişmiş durumda. Sikim kalın ve kaya gibi sert, gizlendiği yarıktan dışarı çıkma tehdidiyle ağırlaşıyor. Yavaşça yuvaya, Serylla'ya doğru sürünürken acı ve özlem omurgam boyunca kıvrılıyor. Başım alçak, omuzlarım gergin, kanatlarım sıkıca tutturulmuş.

Sik onu, çiftleş onunla.

Yan yatmış ve bacakları kıvrılmıştı, ben de sırtüstü yatırdım, böylece burnumu kalçalarının tepesine koyup o tatlı kokuyu içime çekebildim. rahminden gelen koku.

Benimkini. Eşleştir

onu. Hayır... çok

küçük.

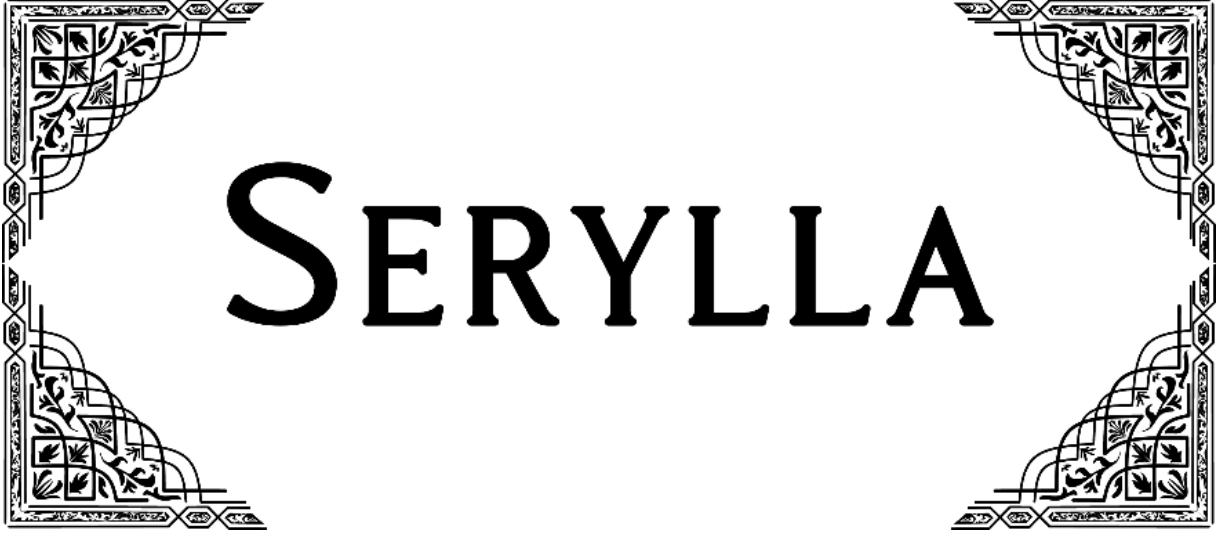
Homurdanıyorum ve başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Ona binme dürtüsü tepeden tırnağa içimi titretiyor. Arka bacaklarımın arasındaki yarık Kuyruğumun kökü genişliyor ve sikimin dışarı çıkmasına izin veriyor. Orada asılı duruyor, kocaman ve zonkluyor.

Onunla çiftleş. Siktir et onu. Siktir, siktir, siktir.

Sikim acıyor, çiğ, sıcak bir deliğe sokulmak için can atıyor.
İçimdeki tohum bir dışının sıcak kayganlığında serbest bırakılmak için
zorlanırken, içimdeki acı seğiriyor.

Bu bir ıstırap. Bu ölümcül bir ihtiyaç ve rahatlamazsam yemin ederim
öleceğim.

OceanofPDF.com

SERYLLA

Bir ıstırap kükremesi beni uyandırdı.

Kyreagan hırlayarak ve inleyerek yuvadan çıkmaya çalışıyor. Kendini mağara duvarına atıyor, sanki kendi pullarını soymaya çalışıyormuş gibi yan tarafını duvara sürtüyor.

"Ky!" . "var?"

"Hayır," diye inliyor. "Hayır... siktir..." Kafasını duvara çarptı ve ben çığlık attım.

"Kes şunu, Ky! Kendine zarar vermeyi bırak!"

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben... senden... daha iyiyim." diye mırıldanıyor.

İşte o zaman onu gördüm. Bacaklarının arasındaki dev ejderha siki. Bu Kocaman ve mor, şişkin mor bir başı var. Neyse ki çivili ya da tırtıklı değil. O kısım bir efsaneydi. Ama bir insanın kaldıramayacağı kadar büyük. Ucundan, hareketleriyle birlikte sallanan berrak bir prekum ipi sarkıyor.

"Bana bakma lan," diye hırlıyor. "Bir yere saklan, ..." Sözleri sefil bir ihtiyaç iniltisine dönüşüyor.

Bu çiftleşme ısısı o zaman. İnanılmaz derecede acı ve direnmesi zor görünüyor. Eğer tüm ejderhalar Kyreagan'la aynı durumdaysa, diğer kadınlar için pek umut yok demektir.

"Yer değiştirebilir misin?" Sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak soruyorum. "Denedim."

"Tekrar dene."

abasıyla tüm vücudu titriyor ve sikinden daha fazla prekum sızıyor. Boynuzlu kafasını savuruyor ve hsrnını mağaranın tavanına haykırarak kayaları kehribar rengine boyuyor.

"Sikin bütün bacağım kadar, bu yüzden beni kesinlikle beceremezsin," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Ama böyle de kalamazsın. Buraya gel."

"Hayır." Başı ne arkaya sallanıyor ve sarı gözlerinde ışıltılı bir çılgınlık var. "Eğer çok yaklaşırsam seni tam ortasından sikerim. Seni ikiye blerim. Seni ldrrm."

"Eğer kendini *biraz* kontrol edebilirsen, sana yardımcı olabilecek bir fikrim var.

Sana ne ğrettiğimi hatırlıyor musun, bir başkasının içine girmeden de zevk alınabileceğini?"

Tereddüt ediyor, sert nefesler alıyor.

"Sırt st yatacağım," dedim ona. "Sen sikini n tarafıma srteceksin, ben de kollarım ve bacaklarımla etrafında döneceğim. Sen boşalana kadar birlikte okşayacağız."

"Ama... Çiftleşme..." diyor kalın bir sesle. "reme."

"Daha sonra dllerinden biraz içime koyacağım. Bunun yardımı olur mu? Olmazsa, insan formuna geri döndüğünde bana neler yapabileceğini düşün. Tekrar insan olduğunuzda, içeriye kadar kayabilir ve-" Hata, oh bu bir hataydı-

stme çıkıyor, beni yuvaya doğru itiyor. Aleti dizlerimin arasına şiddetle girerek onları birbirinden ayırmaya zorluyor ve boğuk bir inilti. Sonra kocaman sikinin başı amıma çarpıyor ve kr edici, dolu bir saniye boyunca içime girip beni parçalara düşünüyorum.

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. "Kyreagan." Sesimi olabildiğince sabit tutuyorum. "Bekle."

Kendini tutmayı başarıyor. Ama sanki yüzyıllardır açmış da onu sonsuza dek mutlu tatmin edecek tek yemek benmişim gibi bana bakıyor.

Ejderha sikini yukarı kaldırıyorum ve kendimi onun altındaki pozisyona yerleştiriyorum, böylece alt tarafı vücudumun n tarafına dayanıyor. İnsan sikine çok benziyor ama çok daha sıcak ve daha kalın bir derisi var. Kyreagan'a daha fazla sürtünme sağlamak için kollarımı ve bacaklarımı etrafına sarıyorum.

"Burası senin deliğin," diyorum ona. "Burası kendini daha iyi hissedene kadar kullanabileceğin bir tünel."

Başka bir yönlendirme beklemiyor, sadece bana karşı kendini becermeye başlıyor. Vücudumla ilk tam temasında rahatlamış bir şekilde inliyor.

"İyi ejderha," diyorum. "O zavallı ağrıyan sikini yumuşak tenime sür. Göğüslerimin arasından geçir, aynen . Bu daha iyi hissettiriyor, değil mi?"

Kendimi onun prekumuna bulama fikri aklıma gelene kadar sürtünme biraz rahatsız ediyor. Bundan sonra işler çok daha sorunsuz ilerliyor. Karnım ve göğsüm boyunca itiyor ve onu uyarmak için kaygan kollarımı ve bacaklarımı uzunluğu boyunca ovuyorum.

"Gözlerini kapat," diye emrediyorum. "Bir ejderha olduğumu farz et, tıpkı seninki gibi siyah pulları olan güzel bir dişi ejderha ve beni derinden beceriyorsun."

Göğsünden alçak sesle mırıldanıyor, ben de bunu devam etmem için bir teşvik olarak algılıyorum. "Kocaman ejderha sikin içimde çok iyi hissettiriyor." Kahretsin, yapıyorum onunla bu şekilde konuşarak kendimi ıslattım.

Bacaklarım onun etrafına sarılmışken, amım açık bir şekilde yayılıyor ve kalın shaftının sürtünmesine tamamen maruz kalıyor. Ne zaman ileri doğru atılsa, klitorisimde karıncalanan bir zevk zonkluyor. Baskıyı artırmak için kalçalarımı biraz kaldırma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

"İçimdeki her şeyi dökeceksin, bütün o zengin dölleri. O acıyla taşaklarını," diye mırıldanıyorum. "İçime fişkırarak ve beni öyle bir dolduracak ki, işin bittiğinde dışarı damlayacak. Beni doğuracaksın, benden bebekler yapacaksın-"

Tanrım, ne diyorum ben, onunla bebek ejderhalar yapmayı düşünmeyi bırakmalıyım. Yine de bu fikir işe yarıyor gibi görünüyor. Nefes alış verişi sertleşiyor ve siki kalınlaşıyor.

"Oh, kahretsin," diye soluyorum, kabaran uzunluğa karşı eğilerek. Sürtünme dayanabileceğimden daha fazla -sadece biraz daha- biraz daha-inliyorum.

zevk içimde patlıyor. Bana yaşattığı diğer orgazmlar kadar yoğun değil ama iyi, çok iyi.

Ejderhanın derinliğinden ve itişlerinin artan çılgınlığından, yüzüme boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu lav ya da kaynar sıcak döl , değil mi?" diye soruyorum. Cevap vermiyor. Çok ileri gitmiş.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Yap , Kyreagan. Gel ve

Ben."

Gırtlaktan gelen bir kükremeyle boşalıyor. Yüzüme ve saçlarıma sıcak bir pınar fışkırıyor - sırılısıklam oldum, tamamen kaplandım ama neyse ki yanmadım. Sıcaklığın kaplıcayla aynı olduğunu tahmin ediyorum. Kokusu havayı yoğunlaştırıyor; zengin ve topraksı ama nahoş değil. Bana bir kayanın güneş ışığındaki kokusunu hatırlatıyor, biraz da odun dumanı.

İki kez daha pompalıyor ve sonra uzaklaştığını, bana alan açtığını hissediyorum. Gözlerim hâlâ kapalıyken doğruluyorum ve iki elimle yüzümdeki döllerini siliyorum.

Ejderha vücuduma bakarken tedirgin görünüyor. Boğazından alçak, hoşnutsuz bir hırıltı yükseliyor.

"Üreme kısmı." Başımı salladım. "Onunla ben ilgilenirim. Bak."

Bacaklarımı ayırdım ve dölle kaplı parmaklarımı amıma soktum. Sonra biraz daha dölünü toplayıp onu da amıma sokuyorum. İçimde hamileliğe neden olacak kadar derin olduğunu sanmıyorum ama ejderha şimdilik tatmin olmuş görünüyor. Yuvanın içine çöküyor, boynu uzuyor ve kuyruğu kenarından sarkıyor. Aleti bir kez daha ait olduğu yere sıkışmış durumda ve bu konuda biraz rahatlamış hissetmekten kendimi alamıyorum.

Derede yıkanmayı bitirip elbisemi giydiğimde, yavaşça nefes alıyor ve mışıl mışıl uyuyordu. Sanırım çok yorulmuştu.

Uzun boynunun yanına, başının yanına uzanıyorum. Nefesinin yavaş uğultusu beni rahatlatıyor ve elimi boğazının alt tarafını koruyan yassı pullar boyunca gezdiriyorum.

"," diye fısıldıyorum. "Beni incitmeden başardın. Bu da tekrar yapabileceğin anlamına geliyor. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz, ne kadar ihtiyacımız olursa."

KYREAGAN

İnsan formunda uyanıyorum, sikim çoktan kalkmış. Ama bundan bahsetmiyorum ya da Prenses'e dokunmuyorum. Onun yaptığını gördüğüm gibi kendimi sabunla ve o uyanmadan önce giyiniyorum.

Serylla bize yine yemek pişiriyor, ben de yuvadaki döl lekeli otları atıyorum. Sonra yatağından hafifçe taşmaya başlayan ve mağara zemini boyunca damlayan şişmiş dere için endişeleniyorum. Bir dahaki sefere ejderha formuna girdiğimde, dinlenme yerimizin sular altında kalmasını önlemek için oyuğu daha da derin açmalıyım. Tabii bir sonraki dönüşümde kendimi kontrol edebilirsem.

Düşündüğüm her şeyi, hissettiklerimi ve Serylla'ya neredeyse ne yaptığımı hatırlıyorum. Ona zarar vermeye çok yaklaştım. Beni o vahşi halimle gördüğünü, ihtiyaçla dolup taşıdığımı, çiftleşme dürtüsüyle çıldırdığımı biliyordu.

"Yemek hazır," diyor. "Gelin ve yiyin."

"Aç değilim." Sırtımı ona döndüm, gözlerim derede.

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve sonra çıplak ayaklarının taşa vuruşunu duyuyorum.

"Sikerim böyle işi." Derenin karşısına geçip bana baktı. "Utaniyorsun. Seni anlıyorum. Ama ikimiz de iyiyiz. Kızgın değilim ve

senden korkmuyorum."

"Tiksinmiş olmalısın."

Başını yana eğiyor ve bana o sevimli yarım gülümsemelerinden birini veriyor. "Hayır. Çiftleşme ateşi senin seçtiğin bir şey değil. Bu senin doğanın bir parçası ve eğer bunu normal bir şekilde, başka bir ejderhayla yaşamana izin verilseydi, bu korkutucu değil, güzel ve tutkulu bir şey olurdu. Beni incitmek istemedin, bu yüzden buna karşı mücadele ettin ve kazandın. Buna hayranım. güç."

Onun kabulü beni hayrete düşürüyor. Karşılık verecek kelimeler .

"Gel ye." Elimi tutuyor, ince parmaklarını pençelerimin arasına sokuyor ve beni yemeğin yanına götürüyor; doğranmış sebzeler ve kızarmış, tuzlanmış et. Çok lezzetli. Yemek yerken, melodi parçaları mırıldanmaya devam ediyor, sonra dikkatle kaşlarını çatıyor, bakışları uzak.

"Bir şarkı mı besteliyorsun?" Ben soruyorum.

"Sshh." Parmağını dudaklarına götürerek kaşlarını daha da çatıyor. "Ah, aklımdaki cümleyi kaybetmeme neden oldun. Keşke kâğıt, kalem ve mürekkebin olsaydı."

"Kelimeleri senin için oyabilirim."

"Taşın içinde mi? Hayır, hayır, bu kadar kalıcı bir şekilde var olmaya hazır değiller. Önce onunla biraz daha oynamalıyım."

Ve seninle daha fazla oynamak istiyorum. Bir kez daha kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum, ağzı çok tatlı görünüyor. sessiz kelimeler oluşturuyor. Sonra dudaklarının arasına bir dut sıkıştırıyor ve *kahretsin...* Neredeyse pantolonuma boşalıyorum. Aceleyle ayağa kalktım ve doğruca mağara girişine yürüdüm. Şiddetli bir rüzgâr soğuk yağmuru vücudumun üzerine sürüklüyor, kıyafetlerimi ıslatıyor.

"Kyreagan."

"Adımı söylemeyi bırakmalısın," diye hırıliyorum arkamı dönmeden. "Ve konuşmayı kes. Ve yemeyi. Ve böyle oturmayı."

"Yani... Var olmayı bırakmam gerekiyor. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, ama neden her zaman bu kadar güzel görünmek zorundasın? Kemiklerin bile insanı çıldırtmaya yetiyor."

Başımı rüzgâra ve yağmura eğip boynuzlarımın ve saçlarımın kayganlaşmasına izin veriyorum.

Islak giysiler vıcık vıcık bir deri gibi bedenime yapışıyor. Ve sonra küçük bir elin kıcımlı sıkıştığını hissediyorum. O tek kıvılcım tüm varlığımı ateşliyor.

Etrafımda dönüyorum, omuzlarını tutuyorum ve ağzını ağzıma alıyorum. O ateş ve tatlılık, bal ve yağmur. Dilim onunkinin etrafında dönüyor

onu yuvaya doğru yürütüyorum. Onu yuvaya itiyorum ve titreyen parmaklarımla pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Eteklerini çoktan beline kadar sıyırmış, bacaklarını yana açmış, amcığı pırıl pırıl parlıyor. Bana sırtıyor, ben de ona sırtıyorum, göğsümde lezzetli bir sıcaklık yayılıyor.

"İçime gir, ejderha," diye tıslıyor ve üzerine tırmanıyorum, bacaklarını omuzlarımla üzerine kaldırıyorum ve sikimi onun parlayan sıcaklığına kaydırıyorum. Onu henüz böyle yüz yüze sikmemiştim. Bunu kaçıırıyordum. Başını geriye eğişini, inlerken gözlerinin kapanışını izlemek - bu doğrudan Kemik Yapıcı'dan bir hediye.

Ayrılmış dudaklarını ısırmak, ağzından süzülen yumuşak iniltileri tatmak için eğiliyorum. Değişen her yüz ifadesine, kirpiklerinin her çırpınına, hafif nefes alışına açlık duyuyorum. Kalçalarım sallanıyor, yavaş ve ağır bir ritimle sikimi ona doğru pompalıyorum.

"Daha hızlı," diye fısıldıyor. Onu öpüyorum ve itişlerimi hızlandırarak razı oluyorum. Bir süre sonra çekiliyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, tatlı küçük klitorisini dilimle ikna ediyorum, nefesi kesilene kadar girişinin etrafında dolaşıyorum, "Ejderha, eğer beni hemen doğurmazsan, onu öldüreceğim. sen."

Düşük bir hırıltıyla tekrar içine giriyorum. Sikimdeki his dayanılmaz derecede heyecan verici ve neredeyse sadece ona girerken boşalıyorum.

"Benimle oynama Serylla," diyorum ona kısıp sesle. "Bu konuda değil."

Parmaklarını saçlarıma doluyor, beni öpebilmek için daha da yaklaşıyor. "Bu sefer sana eziyet etmeyeceğim. Kararımı verdim. Bebek ejderhalarını alacağım."

Şarkı söylemek istiyorum ama sevincimin doruklarını ifade edebilecek hiçbir şarkı bilmiyorum. Gözlerinin mutluluktan parıldamasını izlemek için içine daha da bastırıyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor. ", boşalacağım..."

Sırtarak kendimi destekliyorum ve onu olabildiğince hızlı beceriyorum, onu uçurumun kenarına getiriyorum.

Onun gelişini izlemek güneşin doğuşunu izlemek gibi. Tutkunun, güzelliğin ve hazzın tüm renkleri enfes bir huzura karışıyor. Ona katıldığımda inliyorum, dölleri vücudunun derinliklerine akıyor.

Tamamen yumuşayana kadar içinde . Kayarak çıktığımda pembe yarığından bir damla döl sızıyor ve başparmağımla tekrar içeri itiyorum. O

Elimi klitorisine sürdüğümde titriyor ve iç çekiyor, ben de parmak uçlarımla hafifçe ve hızlıca masaj yapıyorum, ta ki tekrar boşalana kadar, bu sefer sadece küçük bir çırpını.

"Seksi hiç bu kadar istememiştim," diye fısıldıyor kızarak. "Kendimi çok zayıf, dolu ve mükemmel hissediyorum, hepsi aynı anda."

Yanına yerleşiyorum ve avucumu düz karnının üzerinde gezdiriyorum. Yakında küçük çocuklarımızla şişecek... eğer söylediklerinde gerçekten ciddiye.

"Yani bu sefer otları almayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"İki şey." İki parmağını kaldırıyor. "Birincisi, gitmeme izin vereceğini söylediğin zaman. İkincisi, çiftleşme sıcaklığı sırasında kendinle savaştığında ve kontrolü elinde tutmayı başardığında. İçinde iyilik ve merhamet var. Sadece bunu nasıl göstereceğini ve sadece kendi türünle değil, daha geniş çapta paylaşmayı öğrenmen gerekiyor."

"Biliyorum." Bu itiraf beni rahatsız ediyor ama o haklı.

Ne ben yavru konusuna giriyorum, ne de o benim nedenlerimi daha fazla araştırmam için beni zorluyor. Birkaç dakika sonra yuvadan çıkıyor ve mağaranın arkasında asılı kalan geyiği inceliyor. "Bunu bozulmadan önce pişirmeliyiz. Burası serin ama yeterince soğuk değil.

Eti pişirmek biraz daha uzun süre dayanmasına yardımcı olacaktır."

Sonraki birkaç saati eti hazırlayarak ve pişirerek geçirdik. Bana öğretmeye çalışıyor, anlamadığım birçok kuralı açıklıyor, tipik olarak kullandığı tüm farklı tencere, tava ve aletleri tarif ediyor, en sevdiği baharatları ve çeşnileri sıralıyor. Beynime başka bir şey tıktırırsam paramparça olacakmış gibi hissedene kadar dinliyorum. Konuşmasını durdurmak için onu omuzlarıma kaldırıyorum, sırtı bana dönük, mağara duvarına sırtını dönmüş ve ağı yüzümün önünde, tiz bir çılgınlıkla boşalana kadar onu yutuyorum.

Sonra onu elleri ve dizleri üzerine itip sikiyorum, bu sırada etlerimizin tokat sesleri mağarada yankılanıyor.

Bu sesler önümüzdeki birkaç gün boyunca sık sık duyuldu. Vücudunun yumuşaklığına, göğüslerinin güzelliğine, amının rahatlığına ve bana baktığında gözlerinde parlayan neşeye bağımlıyım.

Ejderha formundayken, sıcaklık ilk seferde olduğundan daha az acil. Kokusu biraz değişti ve bir şekilde zaten yavrularımı biliyorum, bu yüzden onu çiftleştirme dürtüsü o kadar güçlü değil. Yine de sevişme arzusu başlı başına bir dürtü.

Dördüncü günde karnı gözle görülür şekilde büyüdü. Bu konuda sessiz ve bazen onu elini şişliğin üzerinde gezdirirken, belirsiz bir şekilde kaşlarını çatarken yakalıyorum.

Yardım etmeye çalıştım. "İyi olacaksın. Thelise yumurtaların kolayca bırakabileceğin kadar küçük olacağını söyledi."

"Bunu biliyorum." Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyuyorum ama yine de rahatsız edici. Bebekleri severim ve her zaman

Onları doğurmayı planlamıştım ama olacağını hiç düşünmemiştim. Her şey çok hızlı geliyor."

Kanatlarımı geriye katlayıp merakla ona yaklaşıyorum. "İnsanlarda hamilelik ne kadar sürer?"

"Dokuz ay."

"Dokuz ay mı? Dişiler yavrularını neredeyse bir yıl boyunca vücutlarında mı taşıyor? Bu acımasızca görünüyor."

Serylla gülüyor, bu da beni memnun ediyor, gerçi komik olmaya çalışmıyordum. "Bu acımasız bir şey," diyor. "Bazı kadınlar bundan hoşlanıyor, bazıları ise nefret ediyor ama

Her iki durumda da uzun bir süre. Doğum da kolay değildir. Acı vericidir ve genellikle deri ve dokuların yırtılmasını içerir. Bazen tehlikeli komplikasyonlar olur ve ya bebek ya da anne ölür."

"Yumurtlamak benim türümün dişileri için zararsızdır. Yumurtalar kolayca dışarı kayar. Ama bazen hiç çatlamazlar."

"İnsanların yumurtası yoktur. Bebekler annenin içindeki bir keseden doğar. Bu sümüksü, kanlı bir süreçtir."

"Kulağa iğrenç geliyor."

Tekrar gülüyor ve burnumu okşuyor. "Öyle, daha . , bir ejderhanın yumurtaları genelde ne kadar büyük olur?"

"Erkek ve kız kardeşlerimin yumurtalarını görmeyeli uzun zaman oldu ama bu büyüklükte olduklarını söyleyebilirim." Pençemle mağaranın zeminine oval bir şekil çiziyorum.

"Oh." Rahatlayarak iç çekti. "Bu yaklaşık bir bebeğin kafası büyüklüğünde. Ve Thelise bu yumurtaların daha da küçük olması gerektiğini söyledi. Yavrular doğduklarında minicik ."

"Minicik. Ama şaşırtıcı derecede hızlı büyürler. Ve doğduktan çok kısa bir süre sonra Ejderha dilini konuşabilirler. Yumurtadan duyarak öğreniyorlar."

"Zeki küçük şeyler," diye mırıldanıyor Serylla. "Bizimkinin neye ve benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ediyorum-" Konuşmayı bıraktı ve çiğnemeye başladı.

dud

ak. "Eğer ne?"

Bana bakıyor, mavi gözleri suçluluk duygusuyla bulutlanmış.

"Düşünüyordum da

Onlar yumurtadan çıkmadan önce anakaraya dönmek benim için daha iyi olabilir. Gitmeyi planlıyorsam beni görmelerine ve benimle bağ kurmalarına izin vermek zalimlik olur."

İçimdeki sıvı ateş çalkalanıyor, onun ayrılma düşüncesine karşı içgüdüsel bir tepki. Bu konuyu açmasına şaşırmamalıydım, ne de olsa gitmesine izin vermeyi teklif etmişim. Ama son birkaç gündür, kendime izin verdim.

Her şeye rağmen kalabileceğine dair aptalca bir umuda kapıldı - bir prensesin, kanlı leşleri yiyen bir ejderhayla birlikte bir mağarada kendi isteğiyle yaşayabileceğine

Kızdığında ya da endişelendiğinde uçurumun kenarından atlıyor ve ateş kusuyor.

Kahretsin, bu şekilde düşündüğümde çok saçma geliyor. Aptallık ettim.

İnsan halimin ona , ejderha halimden daha fazla bir şey yok. Her değişimin zamanlaması üzerinde daha fazla kontrol kazanıyorum ama insan olarak başka hiçbir becerim yok. Bu formda yapabildiğim tek faydalı şey esirimi düzgünce becermek.

Kalmamayı tercih etmesi şaşırtıcı değil.

Beni izliyor, konuşmamı bekliyor, ben de sessizce, "Evet, en iyisi bu olabilir. Yavrular ilk görüşte ebeveynlerine bağlanırlar. Seni hiç görmezlerse daha kolay olur."

Yüzünde acı titreşiyor ama kararlılıkla bastırıyor. Çiftleşme ısısı başladığından beri onun duygularını daha güçlü hissediyorum, ben uyurken bile odanın neresinde olduğuna dair farkındalığım arttı.

Babam bana erkek ejderhaların ilk çiftleşme sezonlarından sonra

Klandaki tüm dişilerin yerini ve refahını hissedebilir ve onlar da erkekleri hissedebilir. Bu ilk başta belirsiz bir farkındalık, yaş ilerledikçe daha da güçlenen bir farkındalık. Serylla bir ejderha olmadığı için onun hakkında böyle bir hisse sahip olup olmayacağımdan emin değildim ve sahip olduğum için memnunum. Gerçi diğer tutsaklarla ilgili bir şey hissetmiyorum, bu yüzden onunla olan bağlantım sık sık çiftleşmemizin bir sonucu olmalı.

Ona neden gitmeye bu kadar kararlı olduğunu sormak istiyorum. Ama cevabı tahmin edebiliyorum. Bunu yüksek sesle duymak sadece daha fazla acı verir.

"Peki ya diğer kadınlar?" diye soruyor. "Onlar da gitmekte özgür olacaklar mı?"

"Neden olmasın?" Asık suratla dereye doğru yürüyorum ve derin derin içiyorum. Ve üç gün boyunca bu konuyu bir daha tartışmadık.

Yemek pişiriyoruz, sevişiyoruz ve uyuyoruz. Serylla'ya bazı ilkel Ejderha deyimleri ve basit şiirler öğretiyorum ve o da bana, onun yönlendirmesiyle mağara zeminine kazıdığım bir ızgara üzerindeki kaya parçalarıyla oynanan bir oyun öğretiyor. Karnı daha da şişiyor ve Mordvorren hala devam ediyor. Bazen azaldığını düşünüyorum, sonra başka bir fırtına hücresi vuruyor ve kayayı delip geçiyor.

şimşekleri, gök gürültüsünün gücüyle adayı sarsmakla tehdit ediyor. Sanki tüm okyanus üzerimize dökülmüş gibi ve nihayet ortaya çıktığımızda tüm adayı su altında bulacağımızdan, sadece birkaç kayalık tepenin denizden çıkıntı yapacağından endişe ediyorum.

Gıda kaynaklarımız azaldıkça, gıda güvenliği konusunda endişelerim de artıyor.

Adanın kalan birkaç hayvanının kaderi. Koyun ve keçiler tırmanabilir, yaban domuzları da beceriklidir ama şimdiye kadar her birinin telef olmasından endişe ediyorum. Peki ya Middenwold Adalarında yaşayan sürüler ne olacak? Onlar güvende mi? Eğer birçoğu fırtınada kaybolduysa, kendimizi savaş öncesinden daha iyi bir durumda bulamayabiliriz.

Bu da tüm bunları bir hiç uğruna yaptığım anlamına gelir.

Fırtına devam ettikçe ruh halim daha da kötüleşiyor. Ya sığınaktan çıktuktan sonra hiç yiyecek kalmazsa? Ya benimkilerden bazıları ejderhalar çiftleşme döneminde kadınlarına zarar verdiler mi? Fırtına başlamadan önce ilan ettiğim yasaya göre o erkekleri kendim yok etmek zorunda kalacağım. Ya birçok kadın ve ejderha sel, yıldırım ya da kaya düşmesi nedeniyle öldüyse? Ya bu sezon sadece birkaç yavru çıkarsa ve hepsi açlıktan ölürse?

Fırtına başlamadan önce Thelise'le konuşmalı ve büyüsünün Mordvorren'e karşı işe yarayıp yaramayacağını sormalıydım. Ama yapabileceği bir şey olmadığından oldukça eminim. Bu fırtına hepimizden daha yaşlı ve daha güçlü.

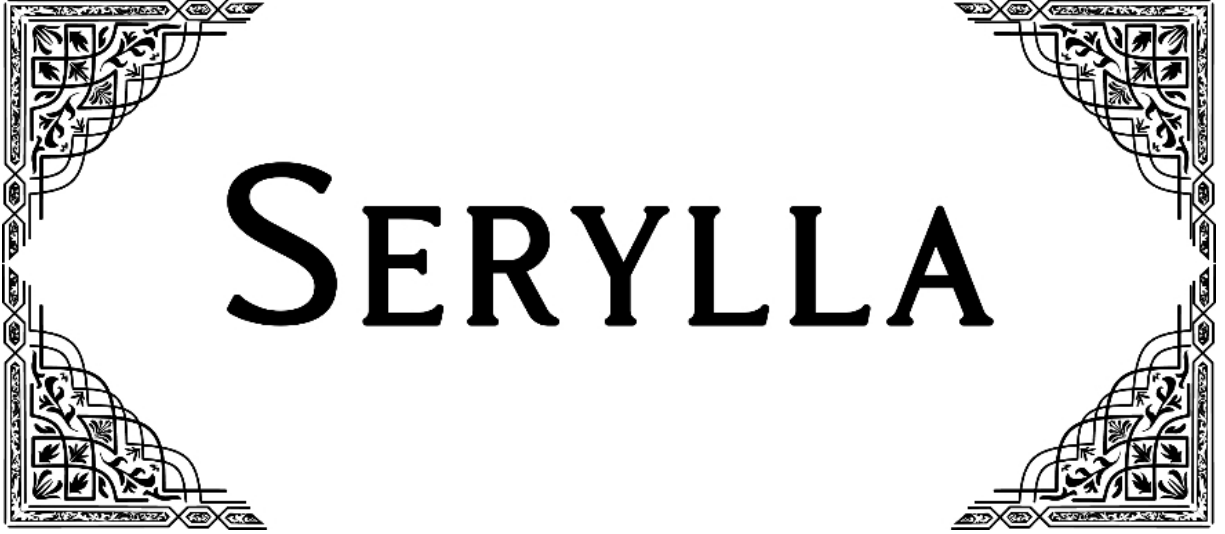
Et . Sebzeler neredeyse . Geriye sadece tohumlar, yemişler ve bir avuç çürük çilek kaldı. Mordvorren yakında harekete geçmezse açlıktan öleceğiz. Şimdiden istediğimden çok daha az yiyorum, Serylla'nın yeterince yediğinden emin olmaya çalışıyorum. Normalden çok daha aç, ki bu beklenen bir şey. İçindeki küçükler hızla büyüyor.

Serylla bana yaklaşıp kanadımın kenarına dokunduğunda, mağaranın ağzında uzanmış, kaşlarını çatmış, yağmurun gerçekten dinip dinmediğini ya da sadece benim hayal gücümün ürünü olup olmadığını merak ediyorum.

Etrafıma baktığımda, şişmiş karnını tutuyor, gözleri dehşet ve heyecanla irileşmiş.

"Ky, sanırım bir şeyler oluyor," diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

Kyreagan irkilir, karanlık ruh halinin tüm izleri kaybolmuştur. "Ne demek istiyorsun, bir şeyler mi oluyor?"

"Karnım ağrıyor. Aylık kanama yaşadığım kramplar gibi ama daha kötüsü. Ve basınç var." Desteklemek için ellerimi altına koyuyorum. Kadınların bebek taşıdıkları zamanki kadar büyük değil ama yine de sinir bozucu -daha çok çünkü alışmak için çok az zamanım oldu ve şimdi- "Sanırım yumurtalar dışarı çıkıyor."

En çılgın hayallerimde bile bu sözleri söylemek zorunda kalacağımı hayal etmemiştim. "Daha çok erken," diyor Kyreagan. "Bir ya da iki gün daha gerçekleşmeden önce."

Karnım acıyla kasılıyor ve inleyerek iki oluyorum. "Bunu lanet vücuduma söyle! Bu şeyleri içimden çıkarmanın zamanı geldi. Ve sen de yardım edeceksin."

Bana bakakaldı, alt çenesi o kadar gevşekti ki komikti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yumurtlama acısız bir süreç olmalı, özel olarak yapılmalı-"

"Siktir !" Bağırıyorum. "Onları içime sen soktun, bu yüzden Tanrı adına, bunu atlatmamı sağlayacaksın, duyuyor musun?"

"Evet, ," diye haykırıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Yuvaya gel."

Kendisi de ona doğru sıçırıyor, kanat ucu omzuma değiyor. Bacaklarımın arasından çıkan *bir şeyin* baskısını şimdiden hissederek oraya doğru yürüyorum. Kyreagan ağzıyla arkamı garip bir şekilde dürterek yuvaya girmeme yardım ediyor.

Sarayda iki doğuma şahit oldum. Birinde oda hizmetçimin doğumu beklenmedik bir şekilde gerçekleşti ve doğum için benim yatağımı almak zorunda kaldı. Şahit olduğum diğer doğum ise saray mutfağının ikinci aşçısı Huli'nin oğlu, benim küçük çırağım Taren'in doğumuydu. Huli hamileliğinin son iki ayında yatak istirahatine alındığında, annemle birlikte onun için araya girdim ve bu süre zarfında maaş almaya devam etmesini sağladım. Huli bana doğuma tanıklık etmek ve bebeğin hamisi olmak isteyip istemediğimi sordu, ben de tüm kalbimle *evet dedim*.

Annemin her iki olaydan da hiç haberi olmadı; her ikisinin de uygunsuz olduğunu düşünürdü. Ama minik, sümüksü, kırmızı yaratıkların dünyaya gelişini izlemeyi seviyordum; onları temizlemeyi, ilk ağlamalarını duymayı, annelerine sokulmalarını izlemeyi seviyordum. Bebeğini ilk kez kucağına alan her kadının yüzündeki ifadeyi sevdim.

O çocukların ve annelerinin şimdi nerede olduklarını merak ediyorum - özellikle de Huli ve Taren'in. Umarım iyi ve güvendedirler. Gerçi "iyi ve güvende" benim için artık eskisi gibi bir anlam ifade etmiyor. Şu anda dev bir yuvanın içinde eteklerimi yukarı kaldırmış çömelmiş vaziyetteyim, erkek bir ejderha ise burun deliklerinden dumanlar çıkararak endişeyle beni izliyor. Ve yine de, her şeye rağmen Her şeyin garipliği, ben iyiyim ve güvendedeyim.

Şahit olduğum doğumlardan birinde, bir ebe çömelme pozisyonunu tavsiye etti, ancak birkaç dakika denedikten sonra bunun benim için işe yaramadığını fark ettim. Kalçalarım ağrımaya başladı ve şu anda yeterince ağrım var. Bu yüzden yuvanın kenarına yaslanıp bacaklarımı bükerek ve açarak oturuyorum, terliyorum ve başka bir kasılma boyunca nefes nefese kalıyorum.

Kyreagan başını öne eğerek kalçalarımın arasını inceliyor.

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum ona, o da geri çekilip ateşli bir nefes veriyor.

"Bunu kabul ettin," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni... Tanrım, bu şey *acıtıyor!*"

Tekrar yaklaşıyor, özür dileyerek iç uyluğuma sokuluyor.

Dili dışarı kayıyor ve vajinamı nazıkçe yalıyor.

Bir an için acı hafifliyor.

"Tekrar yap," diye nefes nefese kaldım. "İşe yarıyor.

Cesaretlenerek, açıklığının her tarafını yalıyor. Belki erkek ejderhaların tükürüğünde acıyı hafifleten bir şey var, de onun okşamaları yüzünden daha fazla rahatlıyorum, ama acı seviyemdeki fark şaşırtıcı. Birkaç saniye içinde yumurta beni iyice geriyor, sonra dışarı fırlıyor ve çimlerin üzerine yuvarlanıyor.

Kyreagan'ın çiziminden biraz daha küçük. Pürüzsüz kabuğu yanardöner menekşe renginde, ıslak parıldıyor.

Kyreagan, "Kemik Yapıcı'ya şükürler olsun," diye .

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Ve yalamaya devam et. Sanırım bir tane daha var."

İtaatkâr bir şekilde vajinamın ağrıyan kenarlarını yıkıyor. Cinsel bir şey değil.

-Bu hareket saf nezaket, saf sevgidir.

Midem tekrar gerilirken uzanıp boynuzlarından birini kavıyorum.

"Yumurtayı görüyorum," diye gürlüyor merakla, derin ejderha sesiyle ve ben onu tarlalarda süzülürken, şehrimi mahvetmek için ordusunun başında ilk gördüğüm anı hatırlıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, güzelim." Sarı gözleri benimkilerle buluşuyor. "Çok güçlüsün."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Eskiden bana zayıf derdin," diye fısıldıyorum. "Bu daha iyi bilmeden önceydi."

Boynuzunu daha sıkı kavrarken nefesim dişlerimin arasından keskin bir şekilde tıslıyor.

Tüm gücümle itiyorum ve deliğim yumurtanın kabuğu gerilerek tekrar geriliyor.

Kyreagan diliyle beni okşuyor, her yerimi yalıyor.

Yumurtanın çevresini. Biraz gevşiyorum ve sonra boynuzunu sıkarak bir kez daha itiyorum.

Yumurta yumuşak bir tıkırtıyla benden yuvaya düşüyor. Bu derin, canlı bir maviydi, beyaz kıvrımlarla bezenmişti.

"Çok güzeller, ikisi de," diye fısıldıyorum.

Kyreagan beni yalamaya devam ediyor, acıyan etimi yatıştırıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor. "Harikaydın. Şimdi dinlen."

Kramplar hala ara sıra karnıma giriyor, ancak eskisi kadar acil veya güçlü hissettirmiyorlar. Bu kramplar mide kaslarımın kendilerini tekrar sıkması ve karnımı normal şekline döndürmek için çalışması. Bunun günler alacağından eminim, belki de daha uzun. Ve tüm bunları bana hatırlatması için derimin gerildiği yerde bir düzine gümüşü iz olacak.

Hâlâ ejderhamı ve birlikte yarattığımız bebekleri bırakmayı planlıyorum. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Elekstan'da geride bıraktığım herkes için giderek daha fazla endişelenmeye başladım. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeden edemiyorum. Ben onların prensesiydim ve eğer bir ordu kurup onları özgür bırakmak için geri dönmeye çalışmazsam, nasıl bir prenses olurum?

Yönetmekten başka bir şey yapmayı tercih etmem önemli değil. Bu önemli değil.

Mesele bu. Mesele şu ki, ismim güney krallıklarından birkaçı için hâlâ bir ağırlık taşıyabilir. Eğer o prenslerden biriyle evlilik sözü verirsem, ülkemi geri almama ve halkımı

Vohrain Kralı. Ejderhalar bize tekrar saldıramazdı, Kyreagan buna izin vermezdi. Sevdiğim herkesi koruyabilirdim, annem beni hor görürken bana kendimi değerli ve istenir hissettiren herkesi. Bunu onlara borçlu değil miyim? En azından onlara yardım etmeye çalışmamalı mıyım?

Ejderha prensi diliyle bana tapınırken bacaklarımın arasında zevk kabarıyor. Minnettarlığını, bağlılığını hissedebiliyorum. Benim için her şeyi yapar.

"Kyreagan, dur," diye fısıldıyorum. "Beni çok iyi hissettiriyorsun ama yapamam. Şu anda olmaz. Lütfen."

Ejderha başını kaldırıp dudaklarını yalıyor. "Nasıl istersen."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, mağaranın içine soluk sarı bir ışık huzmesi parlıyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kaldırıyorum. Yağmur azalmış, damlaların oluşturduğu pırıltılı bir perdeye dönüşmüş, Ejderha'nın üzerine gökkuşağı gölgeleri düşürüyordu.

mağara duvarlarındaki

semboller. "Her şey bitti," diye nefes alıyorum.

Kyreagan o kadar hızlı dönüp yuvadan dışarı fırlıyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. Günlerdir uçamıyordu ve herkesi kontrol etmek için can attığını biliyorum. Ama tereddüt ediyor, bana dönüp bakıyor.

"Taze et ve meyve yemelisiniz" diyor. "Bulmak zor olabilir ama elimden geleni yapacağım. Ve diğer ejderhaları ziyaret etmeliyim ve kadınlar."

"Git," dedim ona. "Ben . Kan yok, hasar yok, iyi olacağım."

Ama geri dönüyor, battaniyeleri getiriyor ve pençeleriyle her ikisini de garip bir şekilde üzerime örtüyor. "Hasarı değerlendirdikten ve sana yiyecek taze bir şeyler bulduktan sonra olabildiğince çabuk döneceğim."

"Döndüğünde konuşmamız gerek," diyorum ona.

Dudakları dişlerinin üzerinde seğiriyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. O da bu konuşmayı benim kadar dört gözle beklemiyor.

"Konuşuruz," diye kabul ediyor.

"Yumurtaları ısıtmam gerekiyor mu? Bilirsiniz, üzerlerine oturmam falan?"

Homurdanıyor. "Hayır. Biz kuş değiliz. Yumurtalar çatlayana kadar kendi başlarına iyiler."

"Oh, güzel. Devam et o zaman."

Bana her şeyden çok bir köpek yavrusunu hatırlatan neşeli bir bağla çıkıntıdan fırlıyor ve pırıl pırıl yağın yağmurun arasından güneş ışığına süzülüyor.

Yuvaya yerleştim ve battaniyenin altına sokuldum. Ağrım var ama acı çekmiyorum. Sonuç olarak, bu "doğum" tanık olduğum insan doğumlarından çok daha kolaydı.

Bir süre iki yumurtaya baktıktan sonra onlara yaklaşıyorum. Şanslıysak bir hafta içinde yumurtadan çıkacaklarını ve iki küçük ejderhanın ortaya çıkacağını hayal etmek zor.

Ya Thelise'in büyüü yanlış gittiyse ve onlar ejderha ile insanın garip bir mutasyonuysa, vücutları karıştıysa? Burada bir ejderha kanadı, orada bir insan kolu, kafa derilerinde saç yerine pullar-

Yeter, Serylla, kendime sertçe söylüyorum.

"Nasıl görünürsen , o seni aynı şekilde sevecektir," diyorum yüksek sesle. Sonra elimi ağzıma kapatıyorum, çünkü eğer yumurtaları bırakmayı planlıyorsam, muhtemelen onlarla konuşmamalıyım.

Belki de gerçekten yapmalıyım.

"Sizden neden ayrılmak zorunda olduğumu anlamak sizin için zor olabilir," diyorum yumurtalara sessizce. "Gördüğünüz gibi, bana değer veren, bana saygı duyan ve beni seven tüm insanlara yardım etmek zorundayım. Önce krallığıma bakmam gerekiyor, bu da bebeklerimden vazgeçmem anlamına geliyor. Bu doğru değil, değil mi? Çünkü bu beni *annem* yapar. O her zaman krallığı ailesinden önce düşünürdü. Bu da tam olarak doğru değil. O *kendini* ön planda tutardı. Yine de bunu yaparsam, beni aynı yola sürükleyebilecek pek çok hatadan birini mi yapmış olacağım?"

Yumurtalar orada duruyor, güneş ışığında zengin renklerle parlıyor.

"Hepsinin canı cehenneme," diye fısıldıyorum. "Sakın büyüyene kadar o kelimeyi söyleme, anladın mı beni? Bu sadece yetişkinler için uygun, ilkokullar için."

Karanlık bir gölge güneşi bir anlığına yok eder ve mağaranın ağzına büyük kanatlı bir şekil iner.

Gözlerimi kısarak . "Şimdiden döndün mü?"

Ama yuvaya doğru ilerleyen şekil Kyreagan değil. Kocaman kanatlarında sayısız yara izi olan, taş renginde büyük bir ejderha.

"Selamlar, Prenses." Sesinin alçak gürültüsünde bir tehdit var. "Ben Fortunix."

Fortunix. Avını yok etmek ve klanını Vohrain ile müttefik olmaya zorlamak için vebalı kan böceklerini kullanan ejderha. Eğer bu doğruysa, o da Acımasız ve intikamcı. Ve ben onun nefret ettiği krallığın Veliaht Prensesiyim.

İki yumurtayı görüyor, ama aynı anda yuvada ilerliyorum, bedenimi yumurtalar arasına koyuyorum. Bu içgüdüsel bir şey, yüzüm ona dönük olana kadar bunu yaptığının farkında bile değilim. Onları koruyorum.

Fortunix homurdanır. "İğrençlikler. Tüm klanımız kirletildi. Tebrikler Prenses - aileniz ejderha türünün yok sorumlu. Çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Değilim," diye cevap veriyorum. "Ve ejderhaların soyu tükenmedi, sadece bundan sonra farklı olacaklar."

"Mahvoldu," diye hırlıyor çivili ağzının içinden, devasa, hantal pençelerinin üzerinde ilerliyor. "Senin, annenin, büyücünün ve tüm lanet krallığının yüzünden mahvoldu."

Kaba, sağlam yapılı, asla alt edemeyeceğim ya da yenemeyeceğim korkunç bir canavar. Onunla tartışmamalıyım ama şunu söylemeden de edemiyorum: "Bunda senin de rolün var. Vebayı yaydın ve klanını açlıktan ölmeye o kadar yaklaştırdın ki bir anakara savaşına dahil olmak zorunda kaldılar. Tüm bunlar bu yüzden başladı."

Ejderhanın sivri kaşları gözlerine zalim bir ifade verir. "Demek Kyreagan biliyor. Mağaramda onun kokusunu aldım - bunu anlamış olabileceğini düşündüm, bu yüzden ortalıktan kayboldum. Kyreagan'ın bilmediği, bir yeraltı nehrine bağlı bir mağarada saklandım. Fırtınayı atlatmak için fena bir yer değil. Bir sürü yılan balığı, iyi yemek. Bu benim küçük sırlarımdan biri, tıpkı Vohrain Kralı'yla yaptığım anlaşma gibi."

Dehşet omurgamdan yukarı tırmanıyor ve boğazıma yapışıp beni boğuyor. "Ne tür bir anlaşma?"

"Sizi Kyreagan'ın yolundan çekecek ve onun üzerindeki insan etkinizin kötülüğünü sona erdirecek bir şey. Bu iki prensi kendi çocuklarım gibi seviyorum.

Ama bazen sevdiklerinize rehberlik etmeniz gerekir. Yanlış rüzgar yoluna girerler ve siz onları doğru yola itmek zorunda kalırsınız.

Bazen davranışlarını düzeltmek için onlara iyi bir tokat atmanız gerekebilir.

Bakın şimdiye kadar ne kadar dağınıklık yapmışlar! Yuvalarımızdaki küçük kurtlu insanlar, yarı cins, cılız yumurtalar mı sıcıyor?" Elini indiriyor kaya gibi ağzını bana doğru çevirdi. "Kyreagan'ın seni sikmek için kendini alçalttığına inanamıyorum. Sanırım çiftleşme sıcaklığından dolayı elinde değildi. Ama burada işin bitti küçük kız. Seni yeni evine götürüyorum."

Sesim titriyor. "Vohrain Kralı korkunç şeyler yapacak Ben."

"Aynen öyle." Fortunix ejderhalara özgü bir sırtışıla dişlerini gösteriyor.

"Ben bakıyorum

seni nasıl aşağıladığına dair hikayeler duymak için sabırsızlanıyorum."

Onunla savaşıp yardım edebilecek bir şey bulmak için çaresizce etrafıma bakıyorum. Ama sahip olduğum tek şey basit beyaz elbisem ve iki yumurta ile battaniyeden başka kolumun ulaşabileceği hiçbir şey yok.

Fortunix, "Sessiz olursan belki uçuş boyunca seni bayıltmam," diyor. "Gitmeden önce, bu yumurtaların her birine bir pençe sokacağım."

"Hayır!" Nefes kaldım. "Lütfen, Kyreagan'ı sevdiğini söylüyorsun. Eğer bu yumurtaları yok edersen, bu onun kalbini kırar. Dinle, yumurtadan çıkmayabilirler bile... lütfen, lütfen onları rahat bırak. Seninle sessizce geleceğim. Çılgılık atmayacağım, yardım çağırmayacağım ve mücadele etmeyeceğim."

Fortunix bir an beni düşündü. "Seni susturmaya çalışırken yanlışlıkla öldürürsem çok yazık olur. Seni sağ salım teslim edersem önemli bir ödül alacağıma söz verdim. Pekâlâ, solucan. Sen sessiz kal, ben de iğrençlikleri rahat bırakayım."

"Anlaştık." Sürünerek yuvadan çıktım.

Fortunix beni büyük, pullu bir ön pençeyle kavıyor ve kendimi hazırlamama fırsat vermeden cüssesini mağaradan dışarıya, havaya kaldırıyor. Çıkıntıdan kurtulduğumuzda, diğer ön pençesini vücudumun etrafına kapatıyor.

Büyük kanatlarının gürültüsü beni neredeyse sağır ediyor ve karanlıkta geçen onca günden sonra güneş acı verecek kadar parlak. Fortunix zahmetli kanat çırpışlarıyla gittikçe yükselirken gözlerimi kapatıp bir çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor.

Sözümü bozabilir ve tüm gücümle çılgılık atabilirim. Dost bir ejderha beni duyabilir. Ama o yardımına gelemeden, Fortunix dalar

mağaraya geri dönüp iki yumurtayı ezecek. Sanki granitten yapılmış gibi görünüyor, tek başına bir ejderhanın onu durdurabileceğinden şüpheliyim.

Bu riske değmez. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve gözlerimi zorla açıyorum.

Mavi gökyüzü. Hiçbir yerde fırtınadan iz yok, ki bu çok tuhaf, denize doğru ilerlediğini görebilmem gerekirdi, ama öylece... gitmiş. Tuhaf.

Ouroskelle'in dağ zirveleri arasında dönen, küçük ve uzakta birkaç ejderha görüyorum. Onlardan biri Kyreagan mı, yoksa bir mağarada diğerlerini mi kontrol ediyor? Gittiğimi görünce ne yapacak? Yapacak mı

Kendi özgür irademle ayrıldığımı mı varsayalım? Gitmeyi planlıyordum ve o da bunu biliyor. Belki de diğer ejderhalardan biriyle anakaraya gittiğimi düşünecek. Belki de peşimden gelmez. Ne de olsa ihtiyacı olan şeye sahip. Birlikte yaptığımız iki güzel yumurtaya.

İstese bile beni takip edemez. O kalmalı

Ouroskelle ve fırtına sonrası ile ilgilenmek. Yumurtalarımıza bakmalı, yeni adaları incelemeli ve yavruları beslemeli. Sinir bozucu bir prensesin peşinden koşacak zamanı .

Bir yanım ona yeterince kredi vermediğimi, aşırı dramatik davrandığımı biliyor ama bedenem ve zihnen bitkinim, fırtınalı hamileliğimden dolayı yorgunum, doğumdan ve vücudumu kabaca kavrayan pençelerden dolayı ağrım var. *Yine* kaçırılıyorum. İstedğim kadar dramatik olmayı hak ediyorum.

İlk kaçırılmamdan sağ çıktım; dehşetten, belirsizlikten, yoksunluktan. Kabul ediyorum, şimdi Kyreagan'dan çok kötü birine teslim ediliyorum ama Vohrain Kralı'nın beni kırmasına izin verirsem lanetleneceğim. İzleyeceğim, plan yapacağım ve kaçmayı başarana kadar hayatta kalacağım.

Bu bir son değil. Bunun için fazla inatçıyım.

"Acımasız Ejderhalar" serisinin bir sonraki kitabı Kyreagan ve Serylla'nın hikayesinin devamı olan [Rüzgar ve Külün Savaşçıları](#). Gelecek kitaplar, bazılarıyla bu kitapta tanıştığınız diğer ejderhaların ve eşlerinin maceralarını takip edecek. Onların aşk hikâyelerini sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Bu dünyada geçen bonus bir hikaye okumak [için web sitem üzerinden bültenime kaydolun.](#)

OceanofPDF.com

MORE BOOKS BY REBECCA F. KENNEY

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

[Şeytan Prens'in Gelini Korsan](#)

[Kral'Esiri nun in Savaş](#)

[Lordu'Ödülü](#)

[Savaş Lordu' Hazinesi na](#)

[nunKül Kralı'Şifacı](#)

[Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm](#)

[Tanrısı'nın Gardiyanı](#)

[Korsan Lordu'nun Katili](#)

WICKED DARLINGS Fae yeniden anlatımları serisi

[Şeker ve Baharat Sarayı](#) (Fındıkkıran yeniden anlatımı)

[Kalpler ve Açlık](#) Divanı (Alice Harikalar Diyarında Yeniden Anlatım)

[Zümrüt ve Kıskançlık Şehri](#) (Oz Büyücüsü yeniden anlatımı)

[Mürekkep ve Buzdan Bir Hapishane](#) (Karlar Kraliçesi yeniden anlatımı)

[A Hunt So Wild and Cruel](#) (Bir Noel Şarkısı yeniden anlatımı: serinin bağımsız yan ürünü)

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

[Vampirler Sizi Kurtaracak](#)

[Kimera Size Sahip Çıkacak](#)

[Canavar Sizi Kurtaracak](#)

SEVGİLİ KÖTÜ ADAMLAR masal yeniden anlatımları serisi

[*Deniz Cadısı*](#) (Erkek Deniz Cadısı ile Küçük Denizkızı yeniden anlatımı)

[*Malefiz Peri*](#) (Uyuyan Güzel'in erkek Malefiz ile yeniden anlatımı)

[*İsimsiz Düzenbaz*](#) (Rumplestiltskin yeniden anlatımı)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[*Jack Frost*](#)

[*Gargoyle Prens*](#)

[*Wendy , Sevgilim*](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[*Kaptan Pan*](#) (Neverland Fae Kitap 2) [*Hades:*](#)

[*Ölülerin Tanrısı*](#)

[*Apollo: Güneş Tanrısı*](#)

İlgili İçerik: [*Sleepy Hollow'un Atlısı*](#)

GILDED MONSTERS klasik yeniden anlatımlar romantizm serisi

[*Güzel Kötü Adam '*](#) (Muhteşem Gatsby'nin yeniden anlatımı)

[*Büyüleyici Şeytan*](#) (Dorian Grayın Portresi'nin yeniden anlatımı) Acımasız Bağlılık

INFERNAL CONTESTS yetişkin paranormal romantizm serisi

[*İblisler için İç Mekan Tasarımı*](#)

[*İnsanlar için Cehennem*](#)

[*Sınavları*](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

